

Kapitalizm savaş demektir! Barış sosyalizmle gelecek!

**57 yıl önce 1 Eylül günü sosyalist Sovyet halkı,
dünyayı vahşi faşizm ve savaş belasından kurtardı.**

Bu uğurda 20 milyonu aşkın insanını kaybetti.

Ama anti-faşist halklarla birlikte büyük bir tarihsel onur kazandı.

**Faşizm karşısında sinip boyun eğenler, kurnazca hesaplarla kıyıda bekleyenler,
somutta batılı emperyalistler, belki daha az maddi kayıp verdiler.**

Ama bu tarihi kara lekeyi onyıllar geçse de alınlarında taşımanın utancını yaşayacaklar.

**Bugün emperyalist haydutlar çetesi Hitler'inkini aratmayan bir kudurganlıkla
insanlık için büyük yıkımlar getirecek yeni savaflara hazırlanıyorlar.**

**57 yıl sonra değişen bir şey yok; kapitalizm yine savaflar üretiyor, yine kitlesele ölümler ve
yıkımlar hazırlıyor. Mazlum halklar, tüm dünyanın işçileri ve yoksul emekçileri
bir bütün olarak insanlık ve uygarlık bir kez daha emperyalist savaş tehditi altında.**

**Emperyalist savaşın yolaçacağı yıkımı engellemenin tek yolu,
işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmektir.**

**Devrimin ve sosyalizmin yolunu tutmak, savafların kaynağı olan kapitalizmi ve
emperyalizmi tarihe gömmektir!..**

Emperyalist savafla karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

İÇİNDEKİLER

Düzenin savaş ve seçim çıkmazı..	3
Saflar netleşiyor:	
İki sınıf, iki program!...	4
İhanetin simgesi olarak işçi sınıfının hafızasına kazınacaklar!..	5
Derviş'li CHP solculuğu İMF-TÜSIAD solculuğudur!..	6
Amerikancı düzen partilerine verilecek her oy, İMF yıkım programını kabul etmek demektir!..	7
Irak'ın yağmasından pay kapma kavgası .	8
Türk gericiliği Musul ve Kerkük'ü işgal etme hevesinde	9
İMF programını ileri süren devlet yetkilileri kamu çalışanlarını oyalamakla meşgul... .	10
İstanbul İnşaat Mühendisleri Odası Başkanı Seyhan Belediyesi'nde grev...:	11
Hak mücadelesinin yolu kesilmeye çalışılıyor!..	12
Burjuvazi kendi çıkarı için insan yaşamını ve doğayı hiçe sayıyor!..	13
Topyekûn saldırıya karşı sınıf seferberliği!/1 (Orta sayfa)	14-16
"Esnek üretim" saldırısına karşı mücadelenin güncel önemi...	17
BM'nin Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi...	18
Su ve serbest piyasa	19
Tekellerin Afrika şovu	20
Bask yurtseverleri kararı protesto gösterileriyle karşıladılar..	21
KADEK'in "yeni" saldırı ve karalama kampanyası.	22
Seçim oyunu başladı	23-24
Devrimci basın susturulamaz!..	25
Neden direniyoruz?	
Neden feda ediyoruz canlarımızı?	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/34 (74) ● 31 Ağustos 2002
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

18 Haziran 2001 tarihinde, Kütahya Hapishanesi'nde 5. ekipte direnişe başlayan Gülnihal Yılmaz, 26 Ağustos '02 günü, ÖO direnişinin 95. şehidi olarak ölümsüzlüğe kavuştu.

Aynı gün İstanbul'da devrimci yayın bürolarına ve kültür merkezlerine baskınlar düzenleniyordu. Bu genel saldırının startı aslında 20 Ağustos günü *Ekmek ve Adalet* ve *Gençlik Gelecektir* dergileri ile TAYAD'a düzenlenen baskınlarla verilmişti. Devrimci basın çalışanlarının bu saldırıya yanıtı topluca açlık grevine başlamak oldu. 23 Ağustos günü *Atılım* gazetesinde başlatılan direniş de, yine, baskın ve gözaltılarla karşılandı düzen tarafından.

3 gün sonra, 26 Ağustos günü gazetemizin de içinde bulunduğu bir dizi gazete ve dergi bürosu ile kültür merkezi basılarak yağmalanmış, gözaltılar gerçekleştirilmiştir. Bu baskınlar için gösterilen gerekçe ise 1 Eylül Dünya Barış gününün yaklaşmasıdır.

Öyle ya, savaşa hazırlanan bir devlet için barıştan, barış talebinden daha tehlikeli bir şey olabilir mi?

Görüldüğü gibi sistem kendi icadı göstermelik anmalara dahi tahammül edemez hale gelmiştir. Savaşa, saldırıya, yıkıma ve kırıma öylesine adapte olmuştur ki, barışın adını dahi duymak istememektedir. Kendi icadı dahi olsa, en geri ütopyik hayaller üzerine bile kurulsun, barış adına düzenlenecek bir etkinliğin, kitlelerin tepki ve öfkesini canlandırmasından çekinmektedir. Çünkü onlar da biliyorlar ki, bu ülkenin halkları Amerikan askeri olmayı reddediyor. Kendilerine ait olmayan, hiçbir haklılık ve meşruluğu bulunmayan bir emperyalist savaşın piyonları olmayı istemiyor.

Türkiye'nin başındaki Amerikan uşakları, bu savaşta yalnız olduklarını biliyorlar. Bu yalnızlık korkularını

daha da büyütüyor. Saldırıların asıl nedeni korkularıdır. Ama, korkunun ecele faydası olmayacak. Komşu bir halkın kırımına katılmayacak, Amerikan askeri olarak ölmeyi ve öldürmeyi reddedeceğiz.

Dünya Barış Günü etkinliklerine bu bilinçle hazırlanıyor, emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadelemizi bu bilinçle örüyoruz.

Eylül ayı özel sayısı çıktı!

Ekim Gençliği

Amerikancı düzen partileri oy istiyor!
Biz hesap soracağız!

Sermayenin çözümü
seçimde!
Gençliğin çözümü
devrimde!

Amerikan askeri olmayacağız!

Kahrolsun
emperyalist savaş!

Düzenin savaş ve seçim çıkmazı

Geçen hafta Iraklı Kürtlerle girdiği demeç savaşında Türk gericiliği ipin ucunu iyice kaçırdı ve böylece gerçek niyetler gün yüzüne çıkmış oldu. Musul ve Kerkük üzerinde hak iddiası temelinde yürütülen "söz savaşı"nda, Türk devletinin tarihi yayılmacı emelleri Savunma Bakanı Çakmakoglu'nun dilinde şu sözlerle ifadesini buldu:

"Kuzey Irak, Misak-ı Milli hudutlarımızda bize emanettir. O günün İstiklal Savaşı şartları içinde, egemen güçlerin Türkiye'nin o günkü şartlarını istismar ederek zorla koparttığı bir yerdir." "Kuzey Irak, öyle veya böyle, şu veya bu kimselerin hevesine kurban edeceğimiz bir bölge değildir. Ulu Önder Atatürk'ün Hatay için dediği gibi, Musul ve Kerkük de Türk toprağıdır."

Bu sözler öyle sıradan birinin değil, devletin Savunma Bakanı'nın ağzından çıkıyor. Dahası devletin başka hiçbir yetkili kişi veya kurumu tarafından da tezip edilmiyor. Demek ki, Türk devleti için Amerika'nın Irak'a saldırısı ve bu saldırıda Türkiye'den destek beklentisi, onun için bir zorunluluğu koşullamaktan öte, tarihi heveslerini de canlandırmaktadır.

Emellerine ulaşmak konusunda yeterli olup olmadığı ayrı bir konu; fakat bu heves, işbirlikçi Türk burjuvazisinin Amerika'nın Irak'a karşı emperyalist savaşında zoraki değil artık gönüllü piyonluğa soyunduğunu anlatması bakımından önemlidir. Borç köleliğinin nefessiz bıraktığı bir ortamda ABD hesabına savaşmaya zorunlu olarak razı olanlar, son manevrayla tarihi yayılmacı heveslerini gündeme getirerek, böylece ABD uşaklığını perdeleyecek anlamlı bir vesile de yaratmış olmaktadır kendilerince. Öyle ya onlar artık ABD hesabına değil fakat Misak-ı Milli'den miras bir "milli dava" için Irak'a yönelik emperyalist savaşa katılmış olacaklar! ABD'ye kölece bağımlılıktan gelen bir zorunlulukla değil fakat milli konulardaki hassasiyetlerden gelen bir gönüllülükle!..

Ancak burjuva gericiliğinin bu gönüllülüğü her zaman ve her konuda yeterli değildir. Hele de söz konusu olan savaş gibi siyasi, ekonomik ve insani maliyeti çok yüksek olan bir konuya, kitlelerin de belirli oranda ikna edilmesi gerekiyor. Musul ve Kerkük üzerine tarihi emelleri ortaya döken sözkonusu demeçler bir de bu yönden anlam taşıyor.. Başlangıçta, pazarlık payı anlamında da olsa, devletçe de kabul edilmiş ve öne çıkarılmış bir konu olan savaşın getireceği kayıplar, halk kitlelerinin savaşa karşı çıkmasında önemli bir etken durumunda. Elbette, devlet öncelikle ve sadece parasal, halk kitleleri ise can kayıplarını önemsemektedir. Bununla birlikte "zarar" ortak kandıdır. Şimdi ise, Musul ve Kerkük üzerinden "yarar" fikri kitlelere aşılarmaya çalışılıyor.

Oysa Körfez Savaşı sırasında da Türk devleti aynı taktiği izlemiş, sonuçta nasıl bir hüsrana ve zararla çıktığını ise yine kendisi itiraf etmek zorunda kalmıştı. Kaldı ki, o gün Türk devletinin savaşa fiili bir katılımı sözkonusu değildi. Bugünse, Türk ordularının Kuzey'den Irak'a girmesinden söz ediliyor. Bu durumda uğranacak zarar artık parayla sınırlı

olmayacak, özellikle halk kitleleri açısından can kaybı mal kaybının üstünde ve öncelikli sırada yerini alacaktır. Bu nedenle devletin işçi ve emekçi kitleleri "menfaatler" üzerinden iknası oldukça zordur.

Erken ilan edilen seçim ve üzerinde koparılan yaygara, bir bakıma, savaş ve savaş hazırlıklarına ilişkin gelişmelerin üstünü örtmesi açısından sistemin işine gelmektedir. Şu ya da bu nedenle ertelenme ihtimali olduğu halde, seçim faaliyeti ve tartışmalarına hız verilmesi, diğer konuların ise el altından yürütülmesi biraz da bu nedenledir.

Savaşa hazırlık çerçevesinde önemli yatırımların yapıldığı, büyük kaynakların ayrıldığı aşıkardır. Oysa aynı süreçte pek çok zorunlu giderde kısıntı devam etmektedir. Devlet, kamu emekçileriyle sürdürdüğü toplu görüşmede, seçim yatırımı çerçevesinde dahi bir ücret zammını göze alamamakta, zorunlu geçim araçlarına yönelik zamları sürdürmekte ise hiçbir sakınca görmemektedir.

Bu gelişmeler, hiç kuşkusuz, seçimlere yönelik siyasi tabloyu daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Daha güçlü bir siyasal iradeyle düzenin tahkim edilmesi için gündeme getirilen erken seçim, tersinden, düzen partilerinin iç çekişmelerini de körüklediğinden, düzen partileri cephesinden bir irade zayıflamasına da yol açıyor. İttifak arayış ve tartışmaları, transferler, seçim erteletme girişimleri, karşılıklı sataşma ve suçlamalar, partilerin, seçim sürecinden güç kazanarak değil kaybederek çıkması yönünde etkili oluyor.

Kitlelerin karşısına "yeni" adıyla çıkmaya soyunanların hiçbir yenilik taşımamaları, eski hükümet içinde olanlarının 3 yıllık icraatları, dışında olanların ise bu icraata karşı muhalefet yürütmemiş olmaları yüzünden, düzen partilerinin zaten beş paralık itibarları kalmamış durumdadırlar. Belirli amaçlar uğruna girilen bir operasyonun parçası olduğu çok açık olan kamuoyu araştırmaları bile düzen partilerinin

içinde bulunduğu durumu gizlemeye yetmiyor. Bu araştırmalara bakılırsa, halihazırda "büyük" partilerin barajı aşabilmesi bile imkan dahilinde görünmüyor. Değişik cepheleden yürütülen araştırmaların bu konuda ortaklaştığı tek sonuç ise AKP'nin ilk sırada görüldüğüdür. Tek başına bu gösterge bile, söz konusu araştırmalar güven verici bulunduğu taktirde, düzen cephesinde seçim erteleme ittifakının yolunu düzlemeye yetebilecektir. Tayyip'in AKP'si, her ne kadar Amerika'dan icazet alarak kurulduysa da, içinde bulunduğumuz süreç açısından, henüz siyasal iktidarı emanet edebilecekleri düzeyde güven verebilmiş değil. AKP sadece Türk devleti açısından değil, Amerika için de henüz yeterli güveni telkin eder duruma gelmemiştir. Bu, yöneticilerinin sadakatına duyulan kuşkudan değil, arkasındaki oy desteğinin niteliğinden dolayı böyledir.

Gerçi, AKP dahil olmak üzere, hangi parti hükümet olursa olsun, ABD-IMF programlarının dışına çıkması söz konusu bile değildir. Böyle olmakla birlikte, Irak'a yönelik bir saldırının artık gün meselesi haline geldiği bir süreçte, "temel müttefik" sıfatıyla savaşa sürülmek istenen Türkiye'de, dinci oylar üzerinden hükümete taşınan bir parti, doğal olarak tercihlerin dışında tutulmak istenecektir.

Seçimlere doğru sistemin en fazla zorlandığı konulardan biri budur.

Seçim konusu üzerinden zorlanma alanı yaratan bir başka konu da HADEP ve ittifak girişimleridir. PKK'nin teslimiyeti ve tasfiyesi, düzeni Kürt sorunundan kurtarmaya yetmemiştir. Bu ülkede, bu derece büyük bir Kürt nüfus yaşamaya devam ettiği sürece de sorun politik önemini ve ağırlığını korumaya devam edecektir. Şimdi de, seçimler nedeniyle meclise taşınma riski ortaya çıkmış bulunuyor. Diğer yandan, Kuzey Irak'taki Kürtler ve Irak'a saldırı ortamında bağımsız devlet kurma ihtimalleri, Türk egemenlerinin temel bir kaygısı olarak ortada duruyor. Dolayısıyla, düzeni "derin"den yönetenler seçimlerle Kürt vekillerin meclise taşınması ihtimalini de hesaba katmak zorunda kalıyorlar.

Böyle bir siyasal ortamın, egemenler açısından hiç de istenir/tercih edilir bir durum olmadığı açıktır. Önümüzdeki sürecin, bu istenmeyenlerin bir biçimde dışlanmasına yönelik çabalara da sahne olması kaçınılmaz görünüyor. Nasıl bir gerekçe bulunacağı, ne tür bir yöntem izleneceği ise yakında ortaya çıkacaktır.

Sınıf devrimcileri, düzenin bu zorlanma alanlarını iyi değerlendirmek, onlardan sınıf mücadelesinin güçlendirilmesi yönünde yararlanmak durumundadırlar.

Emperyalist savaş ve saldırganlığı dizginlemenin tek imkanı olan sınıf mücadelesinin yükseltilmesi, Türkiye halklarının ve emekçi kitlelerinin tek şansıdır. Bu şans sonuna kadar zorlanmak durumundadır.

Saflar netleşiyor: İki sınıf, iki program!

Seçim tartışmaları sınıf hareketi cephesine gerçek kimliklerin açığa çıkması ve safların netleşmesi biçiminde yansıyor. Özellikle de sendika bürokratları açısından.

İki büyük konfederasyonun başkanları Bayram Meral ve Süleyman Çelebi, bundan bir süre önce, IMF memuru Kemal Derviş'in "solu birleştirme" çabaları içinde aktif olarak yer alarak hangi sınıfın saflarında bulduklarını en açık şekilde göstermişlerdi.

Gazetemizin geçen sayısında yer alan değerlendirmelerde; Meral ve Çelebi'nin CHP'den milletvekili olma girişimlerinin kişisel hevesleri olarak algılanamayacağı, bunun başlarında buldukları konfederasyonları, sendikaları ve elbette ki tabandaki işçileri CHP üzerinden düzene bağlama manevrasının bir parçası olduğu vurgulanmıştı. Son günlerde yaşanan gelişmeler bu söylenenleri hiç bir tereddüte yer bırakmayacak şekilde doğruladı. Bayram Meral ve Süleyman Çelebi sadece kendilerinin CHP'den aday olacaklarını dışı vurmakla kalmadılar, konuyu kendi konfederasyonlarının ve Emek Platformu'nun yetkili organlarının önüne de getirdiler. Gerek konfederasyonların Başkanlar Kurulu toplantılarında gerek EP toplantısında, seçimde alınacak tutum ateşli tartışmalara konu oldu.

Sonuç olarak DİSK'in "kurumsal olarak" da seçimlerde CHP'yi destekleyeceği resmen açıklandı. DİSK'in bu konuda karar aldığı açıklayan Süleyman Çelebi gazetecilere bütün parti programlarında genel olarak IMF programlarının sunulduğunu, CHP programının ise Emek Platformu'nun programına daha yakın olduğunu söyledi. Bir yıldan uzun bir süredir işçi ve emekçilere dönük saldırı programını yürüten Kemal Derviş'le aynı partide nasıl yer alacaklarını soran gazetecilere ise sermayenin bu yüzüstü uşağı, "Sayın Derviş'i aklamak için söylemiyorum ama krizin muhatabı Derviş değildir. Öncesine bakıp nedenlerini tartışmak gerekir" diye yanıt verdi.

Türk-İş cephesinde ise henüz durum resmen kesinleşmiş değil. Ama ne olacağı belli. Bir haftada iki kez toplanmasına rağmen Başkanlar Kurulu Bayram Meral'in istediği yönde somut bir karar alamadı. Bunda kimi sendika başkanlarının itirazları ve durumu tabana izah etme sıkıntısı rol oynadı. Fakat Başkanlar Kurulu işin kolayını buldu, bu konuda Türk-İş yönetimine (demek oluyor ki Bayram Meral'e) yetki verdi. Dolayısıyla Bayram Meral'in önümüzdeki günlerde vereceği karar Türk-İş'in kararı sayılacak. Ve Bayram Meral çok büyük bir ihtimalle "programı Emek Platformu'nun programına daha yakın" CHP'nin listelerinden milletvekili adayı olacak. Türk-İş tabanındaki işçiler de bu partiye oy vermeye çağrılacak.

Emek Programı ve CHP programı birbirine ne kadar yakın?

Kemal Derviş Şubat 2001'de yaşanan krizin ardından emperyalistlerin güvendiği bir memur olarak ekonominin başına oturtuldu. Krizin tüm yükünü işçi

ve emekçilerin sırtına yükleyecek bir yeni IMF-TÜSIAD saldırı programı onun yönetiminde devreye sokuldu. Yeni program işçi ve emekçiler açısından daha fazla işsizlik, daha fazla sömürü, açlık ve yoksulluk anlamına geliyordu. Program aynı zamanda ülkenin tüm doğal zenginliklerinin ve ekonomik altyapısının emperyalist yağmaya açılmasına imkan tanıyan idari yasal düzenlemelerin yapılmasını da emrediyordu.

İşçi ve emekçiler kriz nedeniyle bir anda büyük bir yoksullaşma yaşadılar. Kitlesele işten çıkarmalar, tüketim maddelerine peşpeşe zamlar gündeme geldi. Sonuç olarak tepki sokağa taşmaya başladı.

Bunun üzerine Emek Platformu, Derviş'in sözcülüğünü üstlendiği IMF-TÜSIAD programına karşı bir alternatif program açıkladı. Bu konuda *Evensel* gazetesi kabına sığmayan bir sevinçle 28 Mart'ta şunları yazıyordu: "Emek Platformu'nun Emek Programı'nı açıklamasıyla birlikte emekçiler, seçenezsizlikten kurtuldu. Artık; Türkiye'nin işçileri, emekçileri Dervişli IMF programına mahkum değil. Çünkü; artık, Türkiye'nin sorunlarını çözecek, onu düzlüğe çıkaracak yolu gösteren bir Emek Programı var."

İMF'yi ve Dünya Bankası'nı krizlerin baş sorumlusu ilan eden Emek Programı'nın o günkü temsilcileri, (en somutunda da Bayram Meral), bugün

aynı IMF politikalarının bir numaralı uygulayıcısı Derviş ile CHP'de kolkola siyasete hazırlanıyorlar. Süleyman Çelebi ise onca zamandır söylemediğini şimdi söylüyor ve CHP programı'nın Emek Programı'na yakın olduğunu ifade ediyor. CHP programı özünde IMF-TÜSIAD programı olduğu bilindiğine göre, Süleyman Çelebi'nin sözleri ne anlama geliyor olmalı?

Kuşkusuz bu soruya yanıt aramak için, Emek Platformu programı üzerinden ayrıntılı bir tartışma yürütülebilir. Fakat belli yönleri dışında bugün buna gerek yoktur. Çünkü bundan bir buçuk yıl önce; ilan edilmesinin hemen sonrasında komünistlerin Emek Platformu programı hakkında yaptıkları ayrıntılı değerlendirmeler bu ve benzeri soruların yanıtını da kapsayacak genişliktedir. Sendikal ihanet çetesinin bugün sergilediği tutumun anlamını ve Emek Platformu programının düzen partilerinin programları karşısında hangi sınırlarda bir "alternatif" olduğunu merak edenler, dönüp tümü de o dönem *Kızıl Bayrak*'ta yayınlanan bu değerlendirmelere bir kez daha bakmalıdır.

EP'in reformist programı değil işçi sınıfının devrimci programı!

Görünen o ki seçimle ilgili tartışmalar devam ettikçe bir dizi yanılısma da daha kolay ortadan kalkacak.

Tartışmaların sendikal ihanet çetesinin

gerçek sınıfsal kimliğine ışık tuttuğunu daha önce söylemiştik. Şimdi buna Emek Platformu'nu ve Emek Programı'nı da eklemeliyiz. Geçmişte sendika bürokratları ve liberal demokratlar tarafından işçi ve emekçilere saldırılara karşı mücadelenin programı olarak sunulan Emek Platformu Programı'nın gerçek anlamı ve sınırları da yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. IMF solculuğuna soyunan ihanet çetesi bir yandan da EP Programı'nı sahiplenmeyi sürdürerek, gerçekte işçi sınıfına büyük bir iyilikte bulunmaktadır.

Her gelişme tekrar tekrar göstermektedir ki; ortada birbirleriyle çatışan iki sınıf ve onların bağımsız sınıf çıkarlarının ifadesi olan iki karşıt program vardır. Emperyalistlerin ve işbirlikçi sermayenin çıkarlarının ifadesi olan IMF-TÜSIAD programı bir yanda, işçi sınıfının devrimci programı diğer yandadır.

İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu devrimci sınıf programı altında birleşip savaşmasına bağlıdır. Bu programda ise ne düzen içi sahte hayaller ne de düzen partilerine endekslenmiş beklentiler yer almaktadır. İşçi sınıfının devrimci programı gerçek kurtuluş yolu olarak devrime ve sosyalizme işaret etmektedir. İşçi sınıfını bu çürümüş düzeni kökünden yıkmaya çağırılmaktadır. İflas eden eğreti programlara karşılık işçi sınıfının devrimci programı gelişmelerin sınavından her gün daha da güçlenerek çıkmaktadır. Geleceğimizin güvencesi de budur.

Sendika bürokratlarının Amerikancı/İMF'ci partiler saflarında meclise girme manevraları...

İhanetin simgesi olarak işçi sınıfının hafızasına kazınacaklar!

Sendikal bürokrasinin en has temsilcilerinden olan B.Meral ve S. Çelebi'nin siyasete katılmaya karar vermeleri, politikaya katılmak istemeleri, bir kez daha bu işçi sınıfı hainleri şahsında sendikal ihanetin geldiği boyutu gözler önüne seriyor. Düzen partileri arasında yaşanan seçim telaşı sendika konfederasyonlarına da sıçramış durumda.

Meraller ve Çelebiler İMF memuru Derviş'le kolkola!..

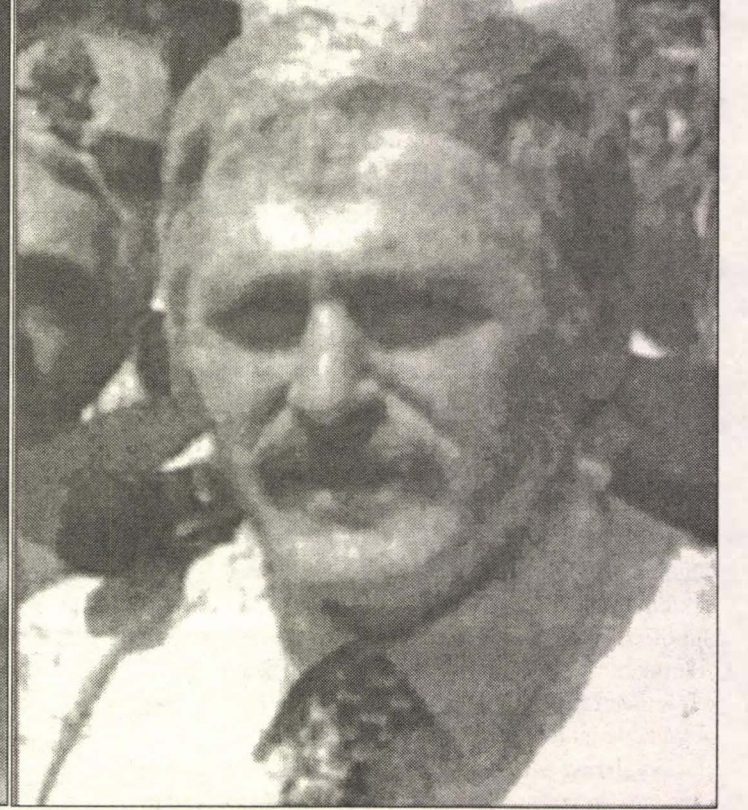
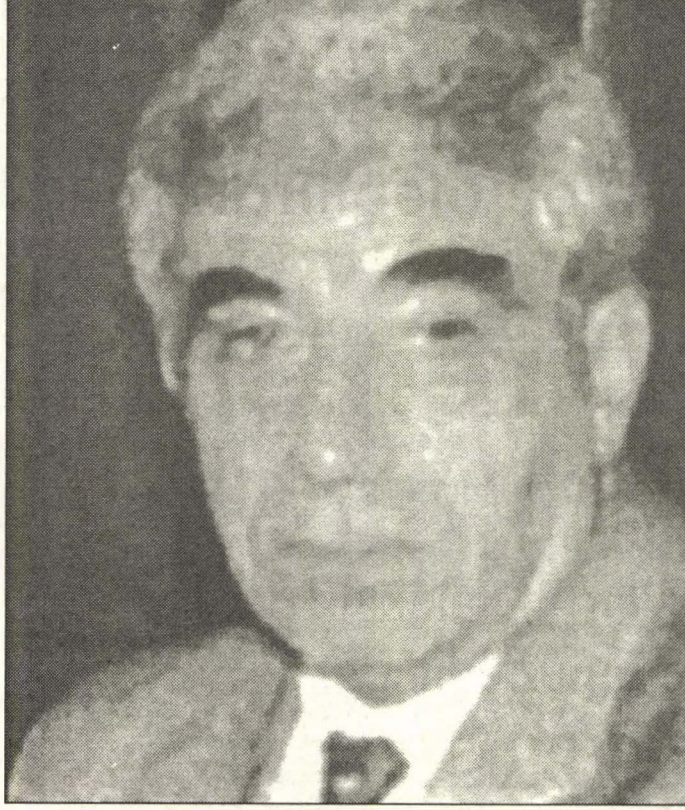
Başta Meral ve Çelebi olmak üzere sendika bürokratları bugüne kadar sendikaların tepesinde sürdürdükleri saltanatlarını bugünden sonra milletvekili sıfatıyla meclis içerisinde sürdürmek için canla başla çalışıyorlar. İMF'nin ülkemizdeki resmi temsilcisi ve emperyalizmin memuru olan Kemal Derviş'in "solu bütünleştirme" adı altında işçi ve emekçi kitleleri düzene ve düzen partilerine yamamanın bir aracı olarak, sendika bürokratlarının en kıdemlilerinden olan Meral ve Çelebi siyasal sahnede rol alacaklar. İşçi ve emekçiler alanlarda "İMF defol" "Derviş Amerika'ya", "Kahrolsun İMF" sloganları atarken, onlar İMF memurunun emrine uyararak işçi ve emekçileri bölmek, böylece düzen partilerini kuyruğuna takmak için çalışıyorlar. Bunu gizlemek için de "işçi sınıfını mecliste temsil edeceğiz" diyorlar. Oysa ki bugün işçi sınıfını temsil etmek, öncelikle İMF yıkını programlarına karşı çıkmak demektir. Ama ihanet sebebi için bunun da gerekçesini uydurmak zor olmuyor.

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu'nun İMF'yi destekleyen bir partiyle ve Derviş'le hareket edilemeyeceğini belirtmesi üzerine Meral, "İMF'yi desteklemeyen parti mi var? Olanlar da barajı aşamıyor" diye cevap veriyor. İMF'yi desteklemiş desteklememiş önemli değil, ihanet şebekesinin asıl derdi, meclise girmek.

Utanamazlığın dipsiz kuyusu...

Bugüne kadarki süreç, sendika bürokratları payına gerek sendikaların başında gerekse R. Budak örneğinde olduğu gibi "milletvekili" sıfatıyla mecliste, sınıfa ihanet dolu bir süreç olarak işlemiştir. Hangi partinin listesinden giriyse o partinin, yani sermayenin programının ve çıkarının savunucusu olarak yerlerini almışlardır. Bugün kalkıp "emeğin hak ve çıkarlarının" mecliste savunulması adı altında hiç utanmadan "meclise gireceğiz" demeleri, "yıllardır işçiler için verdiğimiz mücadeleyi milletvekili olarak mecliste vereceğiz" demeleri, yalancılığın ve utanmazlığın dipsiz kuyusudur.

İşçilerin hak alma örgütleri olan sendikalarda yıllarca sermayenin ajanı olarak görev alan, ruhlarını sermayeye teslim etmiş olan bu işbirlikçilerin sonuçta düzen partilerine yamamaları elbette boşuna değil.

Çünkü işçi sınıfı ve emekçi kitleleri tam bir yıkıma sürükleyen İMF programlarına destek vermeleri ve bugün bu programın uygulayıcı olmak için meclise girmek istemeleri gösteriyor ki, onlar sınıfsal konum olarak sermaye ve düzen partileri ile aynı safta yer almaktadırlar.

Rıdvan Budak haini ne yaptıysa onu yapacaklar

Sendika bürokratlarının işçilerin haklarını savunacağı aldatmacasıyla düzen partilerinden aday olarak meclise girmelerine en iyi örnek Rıdvan Budak'tır. DISK'in başkanlığından meclise adım atan R. Budak, mecliste yıkım yasaları bir bir çıkarken işçilerin hangi hakkını savunmuştur? Kimden yana tutum almıştır? İşçi sınıfına kölelik koşullarının dayatılması demek olan iş kanunu yasası için, birkaç ufak düzenleme ile daha iyi bir hale getirebilir diyerek destekleyen yine Budak'ın kendisi değil midir?

Peki Meral ve Çelebi'nin Budak'tan ne farkı var? Sendikaların başındayken işçilerin haklarını savunmak ve daha da genişletmek bir yana, sermayeyle tam bir uyum içinde iş kanunu hazırlayarak ve altına imza atarak, varolan kısıntı düzeyindeki hakları da gaspedilmesine destek verenlerin mecliste işçi haklarını savunucusu olmaları düşünülebilir mi?

Resmi söylem ihanetlerini tescil ediyor

Bugün toplu görüşme masasına oturan KESK'e "diğer işçi sendikalarını temsilcileri gibi biraz uzlaşmacı olun" denilmesi, Meral ve Çelebi'nin uşaklık çizgisinin resmi düzeyde tescil edilmesinden başka nedir ki? Bugün bir parça olsun ilerici bir tutum alan sendikacılara, Meral ve Çelebi'nin uşaklıkları bir örnek olarak gösterilmektedir.

İMF memuru Derviş ile kol kola giren sendika bürokratları milletvekili adayı olmak için hazırlanırken, düzen partilerinin hepsi şimdiden İMF'ye, ABD'ye ve patronlara bağlılık yemini ediyor, onların çıkarlarına aykırı hareket etmeyecekleri sözünü veriyorlar. Yeni hükümetin 2003 yılında uygulayacağı İMF programı bile şimdiden hazırlanmış durumda. Sendika bürokratlarının düzen partilerinden aday olmaları demek özelleştirmelerle, düşük ücretlerle, tarıma yönelik yıkım programlarıyla, mezarda emeklilikle, zamlar vb. ile işçi ve emekçileri açlık ve yoksulluğa mahkum edilmesinin uygulayıcısı olmak istemeleri demektir.

Sermaye uşağı yüzlerini gözler önüne sermeliyiz!..

Sermaye iktidarı pençesine düştüğü siyasi krizi atlatmak için düne kadar işçi sınıfı içerisinde sermayenin ajanı olarak çalışanlara bugün "işçilerin adayı" olarak seçime katılmaları "emekten" yana "sol" bir maske ile işçi ve emekçileri düzene yedeklemeleri, ve yıkım programlarına karşı denetim altında tutmaları görevini biçmektedir.

Ne var ki sermaye iktidarının yıkım ve sömürü düzeninin istikrarını sağlama çabaları istikrarsızlığını daha da derinleştirmenin dışında bir sonuç vermeyecektir. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu hainleri, geçmişten günümüze üstlendikleri roller ve yaptıkları icraatlarla çok iyi tanımaktadır. Grev kırıcılığı, satış sözleşmeleri, kölelik koşulları demek olan iş yasasının ortağı olmaları vb. hafızalarda canlılığını korumaktadır.

Seçim döneminde gerek Amerikancı düzen partilerinin gerekse bu hainlerin yüzlerindeki maskeleri indirmek, gerçek niyetlerini açığa çıkarmak ve hesap sormak, sınıf bilinçli ileri işçilerin ve komünistlerin ertelenemez görevidir.

Derviş'li CHP solculuğu İMF-TÜSİAD solculuğudur!

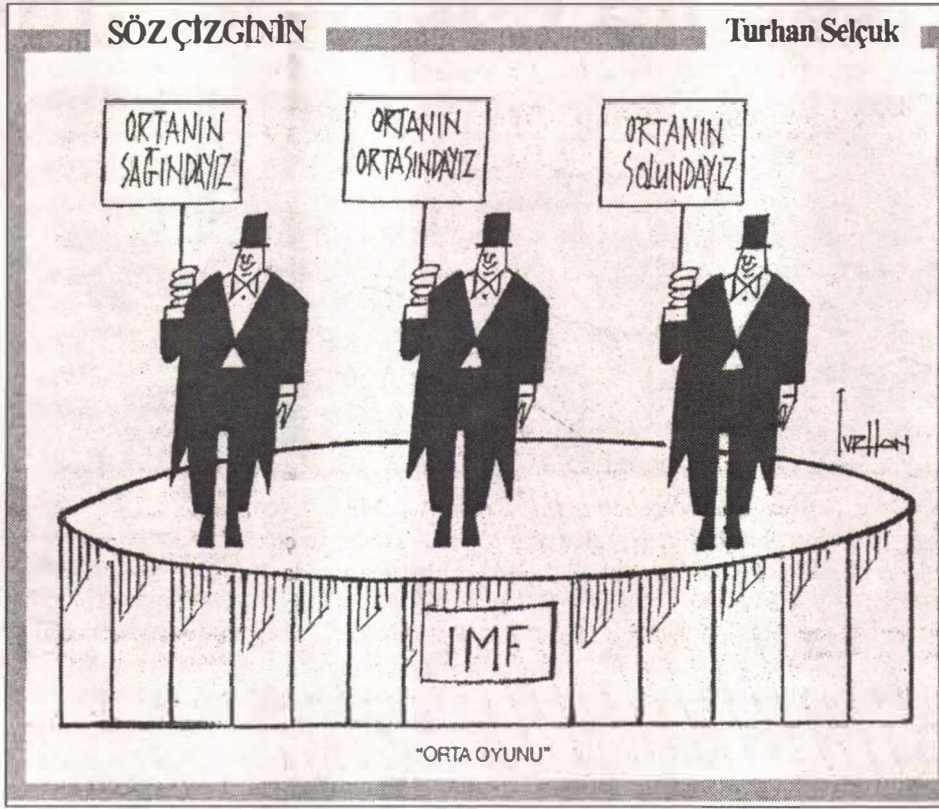
A. Aydın

Kemal Derviş sonunda resmen CHP'li oldu. Derviş'in bu kararı da en az "solu birleştirme" çabaları kadar tartışma ve yorumlara yol açmış durumda. Bu yorumların en ilginç ve en öznellerine ise yine "sol"da rastlanıyor. Ağırlıklı olarak *Cumhuriyet* gazetesinde yayımlanan bu "solcu" yorumlara göre, CHP başkanı Baykal İMF'ci Derviş'e kapıları açmak suretiyle "Cumhuriyetin ve Atatürk'ün partisi"ni kundaklamış, altı okun en azından yarısını kırmıştır. Derviş'li bir CHP artık "devletçi", "bağımsızlıkçı", "toplumcu" olamayacaktır.

Bu yorumların Derviş'li kısmında fazlaca bir sorun bulunmuyor. Bu şahsın emperyalizm tarafından gönderilmiş bir memur olarak ekonominin dümenine geçirildiği ve o günden beri de gemiyi kendisinden beklendiği şekilde yönettiği çok açık. Şimdi, seçimler vesilesiyle siyasete atılarak, emperyalizm memurluğunu seçilmiş sıfatıyla sürdürmek istediği de ortada. Ve elbette içinde olduğu partiye emperyalizme uşaklık konusunda büyük katkılar yapacağı da tartışılmazdır. Daha somut ifadeyle, eğer CHP seçimlerden hükümet ortağı olabilecek bir çoğunlukla çıkabilirse, Derviş sayesinde, emperyalizmin gözüne daha fazla girebilecek, ülkenin satışı konusunda daha ustalıklı bir icraat yürütebilecektir.

Dikkat edilirse, yapılacaklar konusunda hep "daha" tabirini kullanıyoruz. Çünkü seçimlere hazırlanan Amerikancı düzen partileri içinde İMF yıkım programlarına hayır diyen ve diyebilecek olan tek parti yok. Buna elbette CHP de dahildir. Önceki dönemler de böyle olmakla birlikte, 57. hükümetin işbaşında olduğu son icraat döneminde uygulanan İMF yıkım programlarına karşı bu partilerin hiçbirinden, en cılız bir sesle dahi olsa, bir tek itiraz çıkmamıştır. Hele de bugün "eyvah, cumhuriyet ilkeleri elden gidiyor" yaygarası koparılan CHP'den. Milyonlarca işçi ve emekçinin sosyal hakları bir bir ortadan kaldırılırken, sağlık ve eğitim başta olmak üzere tüm sosyal hizmet sektörleri ve KİT'ler özelleştirme adı altında yağmaya açılırken, tarım emperyalist gıda tekelleri lehine yıkıma uğrattılırken, ve nihayet, ekonominin yönetimi bir emperyalizm memuruna emanet edilirken neredeydi CHP ve altı okta temsil edilen cumhuriyet ilkeleri? En küçük bir itiraz gelmedi, çünkü onlar da aynı İMF-TÜSİAD programını sahiplenmektedirler. Derviş'i kapma yarışı sadece bunun en son göstergesi oldu. Sınıf devrimcilerinin burjuva siyaseti için "tek parti tek program" değerlendirmesi işte bu gerçeklere dayanıyor.

Dolayısıyla, düzen solcularının CHP'ye yakıştırdıkları gerçeklerle uzaktan yakından bağdaşmamakta, sadece kendi hayal dünyalarını yansıtmaktadır. Kaldı ki, o hayal dünyasının da "sosyalist ütopya" ile alakası bulunmuyor. Sosyalizmin ütopyası dahi sosyal gerçeklere dayanır. Yaşadığımız toplum sınıflardan oluşuyorsa örneğin, sosyalist ütopya bu gerçek üzerinden sınıfları ortadan kaldırmayı, kaldırıldığında yaşanabilecek güzellikleri

anlatır. Kemalizm ise, bilindiği gibi, ideolojik planda sınıfların, dolayısıyla da sosyal ve bilimsel gerçeklerin inkarı üzerine oturtulmaya çalışılmıştır. Böyle olunca da, bugünkü Kemal'in "liberal sol"u gibi ucube, ne idüğü belirsiz bir "toplumculuk" ilkesi ortaya atılmış, atıldığı günden itibaren de asla kelime anlamını karşılayacak bir "toplum çıkarlarını önde tutma" olarak uygulanmamıştır. KİT'ler de dahil olmak üzere, "toplumcu" cumhuriyetin tüm ekonomik kararları "devlet eliyle" kapitalist sınıfın oluşumunu güçlendirme ve hızlandırma amacına hizmet etmiştir. Sınıfların varlığı inkar edildiğinde, bir avuç kapitaliste hizmetin topluma hizmet olarak görülmesi ve gösterilmesi de anlaşılabilir bir durumdur. Ancak, sınıflar arasındaki çelişkilerin artık inkar götürmez biçimde büyüdüğü, ezilen sınıfların İMF-TÜSİAD programlarıyla akıllamaz bir yıkıma sürüklendiği

günümüzde, hala cumhuriyetin "toplumculuk" ilkesinden söz edebilmek gerçeklikten kopmak ve yığınları ternelsiz hayallerle aldatmaya çalışmaktır. Cumhuriyete ve Cumhuriyet Halk Partisi'ne ilişkin benzer şeyler bağımsızlık ilkesi için de aynen geçerlidir. M. Kemal'e atfedilen, "bağımsızlık benim karakterimde var", "iktisadi bağımsızlık olmadan siyasal bağımsızlık korunamaz" türünden sözler, tek başına devlet ilkesi olarak öne sürülemez. Kemalistlerin ve dolayısıyla Cumhuriyetin emperyalist sermayeye ilişkin ilk dönem görüşlerine İzmir İktisat Kongresi ışık tutmaktadır. Burada iktisadi liberalizm ve "kanunlara riayet etmek kaydıyla" yabancı sermayeye kapıları ardına kadar açmak, benimsenen temel ilkedir. 1929'da patlak veren dünya bunalımı ve yarattığı özel konjonktür, dünyanın bir çok ülkesinde olduğu gibi Türkiye'de de geçici olarak "iktisadi devletçiliği" zorunlu kılmıştır. Daha savaş öncesinde gevşemeye başlayan bu politikanın ikinci emperyalist savaş sonrasında tümenden terkedildiğini

biliyoruz. Savaşı izleyen uygulama ülkenin tümenden emperyalist sermayenin sömürsüne açılması olmuş, bağımsızlıktan geriye herhangi bir iz kalmamıştır.

Gelinen nokta yolun sonudur. Ama elbette herkes ve herşey için değil. Kapitalist sınıf ve onun iktidarı açısından bir sondur bu. Ne cumhuriyet ilkeleri ne başka bir burjuva hayal, bu sonu geciktirmeye muktedir olamaz. Artık bu ülke ve halkları için emperyalist kölelikten kurtulmanın da, kalkınmanın da tek yolu kalmıştır; sosyalizm...

Emperyalist sömürü ve zulme, ekonomik ve sosyal yıkıma karşı olan herkes için tek yol, tek program vardır bundan böyle. İşçi sınıfının sosyal devrimi ve sosyalist iktidarı. İMF programlarına, emperyalizmle kölelik ilişkilerine, ekonomik kriz/sosyal çöktürlere son verecek tek güç, tek imkan işçi sınıfının devrim ve iktidar gücüdür.

Konak Belediye işçileri grevde...

Konak Belediyesi'nde sürmekte olan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde belediye ile Belediye-İş 4 No'lu Şube arasında anlaşma sağlanamaması üzerine 814 işçi 23 Ağustos'ta greve çıktı. 23 Ağustos'ta belediye işçilerinin Konak Belediyesi'ne doğru yaptıkları kitlesel yürüyüşle başlayan grev halen devam etmekte. Grev süresince Konak Belediyesi'ne bağlı Merbel şireketi tarafından ilçe merkezinde çöpler toplanırken, emekçi mahallelerindeyse çöpler toplanmamakta. İşçiler, kendi bölgelerindeki taşeron firmaların çöpleri toplatmamakta kararlı olduklarını ifade etmekte. Grev süresince işçiler asıl olarak Gürçeşme şantiyesinde beklemekte.

İzmir'de yayınlanan bölgesel *Yeni Asır* Gazetesi işçileri "vatan haini" ilan ederek grev kırıncılığını, işçi düşmanlığını açıkça göstermiş bulunmakta. İşçilerse bu duruma karşı oldukça

öfkeli.

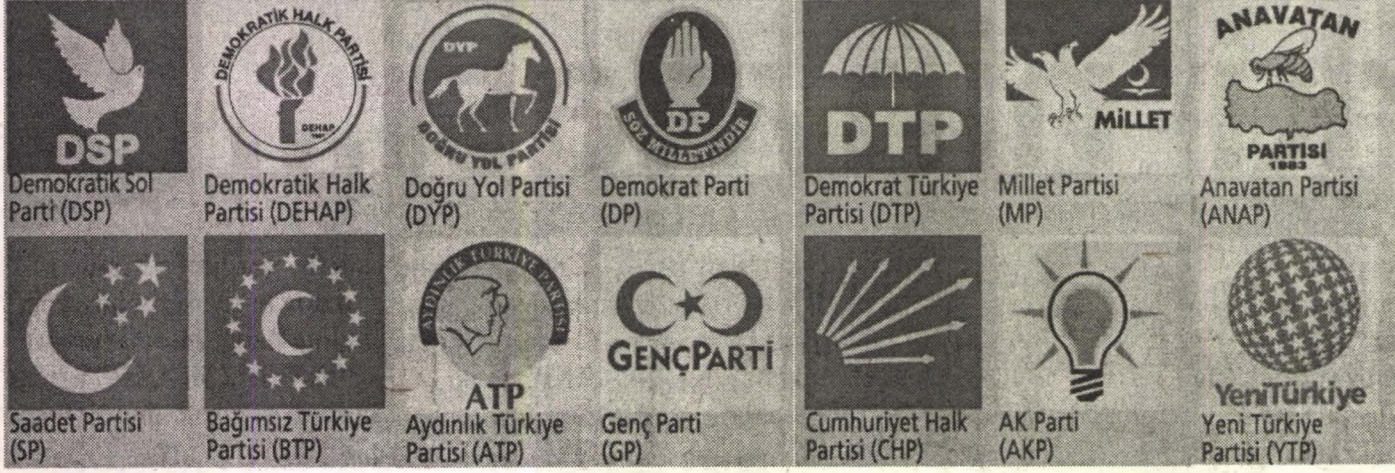
Buca Belediyesi'nde de belediye ile Genel-İş 5 No'lu Şube arasında sürmekte olan TİS görüşmeleri tıkanmış ve Genel-İş bu haftabaşı için grev kararı almıştı. Fakat geçtiğimiz hafta tatili başlamadan sendika ile belediye arasında anlaşma gerçekleşti.

Şu an grevin devam ettiği Konak Belediyesi'nde ise grev başladığından bu yana herhangi bir gelişme olmadı. İşçilerin haklarını almak için sürdürdüğü meşru greve karşı bazı yerel yayın organlarının karalama kampanyasını da arkasına alarak suskunluğuna devam eden Belediye yönetimi, ilçenin merkezindeki çöpleri taşeron firma Merbel'e toplatarak grevden en az zararlı çıkmayı hedefliyor.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Amerikancı düzen partilerine verilecek her oy, İMF yıkım programını kabul etmek demektir!

Türkiye'de bugüne kadar 17 kez İMF programı uygulandı. Her seferinde de işçi ve emekçilere, ekonominin düzeleceği, sıkıntıların sona ereceği söylendi. Ancak en son uygulanan ve kurtarıcı olarak ithal edilen ABD-DB memuru Derviş'in mimarı olduğu 18. yıkım programı tüm bunların koca bir yalan olduğunu bir kez daha gösterdi.

18. İMF programı da tıpkı diğerleri gibi, bırakın işçi ve emekçilerin sorunlarını çözmeyi, her geçen gün işten çıkarmalar, peşpeşe gelen zamlar, yeni ve artan vergiler, düşen ücretler vb. uygulamalarla krizin işçi ve emekçilere fatura edilmesi işlevi gördü. İMF programları yalnızca patronlar sınıfının sıkıntılarını çözerek işbirlikçi burjuvazi ve uluslararası sermayeye işçi ve emekçileri daha rahat, daha fazla sömürebilmeleri için yeni sömürü ve talan alanları açtı. Böylece patronların sefahati artarken, işçi ve emekçilerin sefaleti daha da derinleşti.

Buna rağmen Ecevit hükümetinin altı oyularak bir hükümet darbesi gerçekleştirildi. Zira yıkım programını daha pervasızca uygulamak, ABD haydutunun Irak'a yönelik saldırısına ortaklığın sorunsuzca gerçekleşmesini sağlamak, bunun karşısında gelişebilecek bir muhalefeti ezmek için yıpranmış eski hükümet yerine yeni bir hükümet ihtiyacı duyuyorlar. İMF ve TÜSİAD'a uşakça hizmet etmesine rağmen gözden çıkarılan 57. hükümetin Bahçeli, Ecevit, Erkan Mumcu gibi temsilcileri yapılan bu kaba müdahalenin bir "komplo" olduğunu söylüyorlar. Erken seçim kararının alınmasıyla, komploda kısmen de olsa başarılı olan İMF ve TÜSİAD, şimdi de "4 Kasım sabahı pişman olmamak için" düzen siyaseti ve partileri için gerekli balans ayarlarını yapıyor.

İMF yıkım programına bağlılık yemini

Merkez Bankası Başkanı S. Serdengeçti'nin, iç ve dış piyasalara güven vermek gerekçesiyle, uygulanan İMF programının seçim sonrasında devam edeceği yönünde siyasi partilerin mutabık kaldığı bir metnin oluşturulması önerisi üzerine, ekonomiden sorumlu devlet bakanı M. Türker "hazırlığımızı yapın ve getirin" talimatını verdi. Merkez Bankası'nın hazırlayacağı metin siyasi partilere imzalatılarak, İMF programının devam ettirilmesi yazılı olarak teminat altına alınmış olacak. Türker, yaptığı açıklamada, kendilerinin ve siyasi partilerin büyük bir kısmının programı sürdüreceklerini ifade ettiklerine de dikkat çekiyor. Bu, düzen partilerinin hangisine oy verilirse verilsin, sandıktan her koşulda İMF çıkacak demek oluyor.

İMF'nin kendisine bağımlı ülkelerin seçimlerine yaptığı müdahalenin benzer örneği yakın dönemde

Brezilya'da yaşandı. Latin Amerika'da İMF programlarının uygulanması sonucu ekonomisi çöken birçok ülkede patlak veren krizin Brezilya'nın da kapısına dayanmasıyla, İMF Brezilya'ya yönelik 30 milyar dolarlık bir kredi planı açıkladı. Ancak karşılığında yürürlükte olan İMF programının en sıkı şekilde uygulanmasını dayattı. İMF karşıtı bir adayın kazanmasını engellemek için, 30 milyar dolarlık kredinin 6 milyar dolarının seçim öncesi, geri kalanını ise seçim sonrası verilmesi kararlaştırılarak, şantaj unsuru olarak kullanılıyor. Bolivya'da yapılacak seçimlerde köylülerin adayı Evo Moreles'in kazanması halinde ekonomik yardımların dondurulacağını açıklaması bir başka örnek.

Amerikancı düzen partilerinin imzalayarak İMF'ye sunacakları 'programı devam ettireceğiz' sözü, işçi ve emekçilere yönelik yeni yıkım saldırılarını uygulayacaklarının teyid edilmesi olacak. 57. hükümetin giderayak İMF'ye sunduğu ek niyet mektubunda bu saldırıların neler olduğu yer alıyor. Bunları kısaca özetlersek; tüm tüketim mallarına yapılacak yeni zamlar, Paşabahçe'de olduğu gibi KİT'lerde çalışan işçilerin işten çıkarılması, zorunlu emeklilik uygulamasının memurları da kapsayarak genişletilmesi, kamu bankalarının özelleştirilmesine hız verilmesi, özel bankalara sermaye desteğinin sağlanması, kamuya ait elektrik varlıklarının, Petkim, Botaş gibi KİT'lerin özelleştirilmesinin tamamlanması, SSK başta olmak üzere sosyal güvenlik kuruluşlarının tasfiyesi ve benzer bir dizi uygulamadan oluşuyor. Amerikancı düzen partileri bugünden, yarın iktidara geldikleri koşullarda tüm bu saldırıları hayata geçireceklerini İMF'ye sundukları imzalı metinle belgeleyecekler.

Hepsi Amerikanca, hepsi İMF'ci!

İMF'ye sunulmak üzere hazırlanan bu metin düzen partilerinin İMF'ye uşaklıkta, işçi ve emekçilere düşmanlıkta geldiği yerin belgesidir. Seçimlerin en büyük iki adayı olan AKP ve CHP'yi bu açıdan ele almakta fayda var.

Seçim anketlerinde AKP ve CHP önde gösterilerek, seçimin bu iki parti arasında geçeceği iddia ediliyor. Peki biri "sağ"da, diğeri ise "sol"da gösterilen AKP ve CHP'nin gerçekte birbirinden bir farkı var mı? Bırakalım temel bir takım farklılıkları, bu iki parti arasında söylem düzeyinde bile hiçbir fark yoktur. Abdullah Gül 25 Temmuz tarihli *Tempo*'da İMF konusunda şunları söylüyor: "İMF-Dünya Bankası ile iyi ilişkiler içinde olmak zorundayız. Borcu olan bir ülkenin ben seni tanıyıyorum demesi mümkün değil, gerçekçi olmak zorundayız." Benzer sözler AKP programında da yer alıyor:

"Partimiz aşağıdaki temel ilkeleri benimser:

- Tüm kurum ve kuruluşlarıyla işleyen piyasa ekonomisinden yanadır.
- Devletin ilke olarak her türlü ekonomik faaliyetin dışında olmasını benimser.
- Özelleştirmeyi daha rasyonel bir ekonomik yapınının oluşması için temel araç olarak görür.
- Avrupa Birliği, Dünya Bankası, İMF ve diğer uluslararası kuruluşlarla olan ilişkilerin ekonomimizin ihtiyaçları ve ulusal çıkarlarımız doğrultusunda sürdürülmesi gerektiğine inanır."

Bunlar "sol"da ya da "sağ"da herhangi bir partinin programında bulabileceğiniz

cümleler. Bu açıdan CHP programı da farklı değil. 26 Ağustos'ta *Hürriyet* gazetesinde yayınlanan söyleşisinde Baykal, İMF programlarıyla CHP arasında sorun bulunmadığını söylüyor ve devam ediyor: "Biz Türkiye'nin pazar ekonomisi çerçevesinde yöneltilmesi gerektiğini yıllardır söylüyoruz." Baykal ve CHP'sine, gerek programında yer verdiği gerekse yaptığı açıklamalarda sayfalarca yer bulan bu sözler yetmemiş olacak ki, İMF'ye verilmek üzere hazırlanan metnin bir benzeri aylar öncesi TÜSİAD'ın önde gelen temsilcilerine sunuluyor. 19 Ağustos tarihli *Sabah* gazetesinde yer alan habere göre, Mustafa Özkan'ın İstanbul-Yeniköy'deki yalısında Sakıp Sabancı, Tuncay Özilhan, Erdoğan Demirören, Hüsamettin Kavi gibi iş dünyasının "önderleriyle" bir araya gelen Deniz Baykal, iktidara geldikleri koşullarda patronların isteklerini yerine getirecekleri taahhütlerini veriyor. Sabancı'nın "İyi de ağam bunları hep lafta diyon, kağıda yazıp bize vermiyon" demesi üzerine de, önceden hazırladığı dökümanı çantasından çıkarıp imzalayarak Sabancı'ya armağan ediyor. Kısacası Baykal'ın senedi şu anda Sabancı'nın çantasında. İşte Baykal'ın ve CHP'sinin, "altı ok"ta yer alan "bağımsızlıkçılık", "halkçılık", "devletçilik"ten anladığı tastamam budur. Yani işçi ve emekçilerin alınterinin, ülke kaynaklarının İMF'nin ve TÜSİAD'ın hizmetine sunulmasıdır.

Tüm bunlar, "sağ"da ve "sol"da iki ayrı parti olarak gösterilen AKP ve CHP'nin gerçekte İMF çatısı altında tek bir programa sahip olduklarını gösteriyor. Bu durum yalnızca bu iki parti için değil, diğer tüm Amerikancı düzen partileri için de geçerlidir. Seçim sonrası hangisi iktidar olursa olsun, ülke ekonomisi İMF ve Dünya Bankası'na bırakılacak, dış politikada savaşa girmek dahil ABD'nin istekleri doğrultusunda hareket edilecek, demokratikleşme, insan hakları vb. AB'ye havale edilerek, yeni düzenlemelerle kısıntı düzeyinde olanlar da elden alınacaktır.

Kısacası düzen partilerine verilecek her oy İMF-DB, ABD ve AB'ye verilmiş olacaktır. Bu da İMF yıkım programlarının kabulü, ABD'nin Irak savaşına ortak olmak, AB uyum yasaları adı altında meclisten geçirilen saldırı yasalarına onay vermek demektir. Böyle bir tercih ise işçi ve emekçilerin değil sermayenin tercihi olabilir. İşçi ve emekçilerin, mazlum Kürt halkının, geleceği elinden alınan gençliğin, ezilen ve sömürülen milyonların artık yapacağı bir seçim yoktur. Çünkü sermaye sınıfından ve onun tüm kurumlarından hesap sormak, devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek ve kendi bağımsız sınıf tutumlarını ortaya koymaktan başka tercih edeceği bir yol kalmamıştır.

Sermaye devleti Barzani'yle gerilimi yükseltiyor...

Irak'ın yağmasından pay kapma kavgası

Irak'a yönelik savaş hazırlıkları sürerken, ABD'nin savaş koalisyonu oluşturmakta yüzyüze kaldığı zorluklara, savaşta maşalık rolü biçilen uşak takımı arasında yaşanan bir it dalaşı da eklendi. Savaşta maşalık rolü biçilen Türk sermaye devleti ve KDP arasında yaşanan dalaşma, Ortadoğu'nun nasıl da kaygan bir zemine sahip olduğunu bir kez daha gösteriyor. Çıkar çatışmalarının karmaşık olması ve dengelerdeki en küçük oynamanın büyük sarsıntılara yol açma potansiyelini barındırması, ABD'yi atacağı her adımda çeşitli risklerle yüzyüze bırakıyor.

Geçtiğimiz hafta patlak veren dalaşmanın kıvılcımı Milli Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakoglu'nun yaptığı açıklamayla çakıldı. Çakmakoglu açıklamasıyla sermaye devletinin Güney Kürdistan'a yönelik yayılmacı emellerine ayna tuttu. Kuzey Irak'ın Misak-i Milli sınırları içerisinde kalan bir Türk toprağı olduğunu, kimsenin bu topraklar üzerinde hayal kurmaması gerektiğini tehditkar bir üslupla dile getiren Çakmakoglu, bölgenin Türk devletinin doğal bir egemenlik sahası olduğunu ilan etti. Çakmakoglu'nun bu sözleri, uzun yıllardır PKK'ye karşı bölgedeki işbirlikçi Kürt gruplarını kullanan sermaye devletinin artık doğrudan doğruya bölgede hak iddia etmeye başladığının bir göstergesi oldu. Yanı sıra, her ağzını açtıklarında "Irak'ın toprak bütünlüğü"nden bahsedenlerin nasıl bir iki yüzlülükle davrandıklarını ortaya serdi.

Çakmakoglu'nun açıklamalarına bölgedeki Kürt gruplarından Barzani liderliğindeki KDP'den sert yanıt geldi. KDP, yarı-resmi yayın organı *Brayati*'de yayınlanan bir başyazı aracılığıyla; Türkiye'nin bölgeye yönelik müdahaleye girişmesi halinde, Türk ordularının Osmanlı ordularıyla aynı kaderi paylaşacaklarını sert bir üslupla ileri sürdü. KDP'nin çıkışını Türk sermaye devletinin ve onun üst düzey yetkililerinin sert ve küfüre varan açıklamaları izledi. Dış konularda tümüyle devlet güdümlü olan burjuva medya, Barzani üzerinden küfür ve hakaret dolu şoven bir kampanya başlattı.

Tam bir it dalaşına dönen bu kavganın savaş hazırlıklarını tehlikeye sokması üzerine ABD, tarafları sert biçimde uyararak şimdilik ortamı yatıştırmış görünüyor. Ancak bunun geçici bir durum olduğundan kuşku yok. Çünkü ABD'nin Irak'a karşı hazırladığı emperyalist saldırı savaşında etkin rol olmaya soyunmuş bu iki aktörün çıkarları ve beklentileri birbirleriyle çelişki içerisinde. Her ikisi de Saddam rejiminin yıkılmasından sonra ABD tarafından yağmaya açılacak Irak'tan pay kapma hesabı içerisinde. Ama hesapları birçok yanıyla çelişiyor, hatta birbirlerini dışlayıcı niteliğe sahip.

Geçtiğimiz hafta patlak veren bu sorun, uzun dönemdir kapalı kapılar ardında gizli pazarlıklar biçiminde süren, zaman zaman ise karşılıklı tehditlerle su yüzüne çıkan bir sürecin ürünüydü.

'91 Körfez savaşı sonrasında uçuşa yasak bölge ilan edilerek Irak yönetiminden fiilen koparılan Kuzey Irak'ta, ABD'nin doğrudan yardımıyla, KDP ve YNK yönetiminde kukla bir devletin oluşumu yönünde önemli adımlar atıldı. ABD bu iki gruba dayanarak bölgede tam bir hakimiyet kurarken, Irak'a yönelik ikinci bir savaşın güçlerini de hazırlıyordu.

Bu dönemde Türk devleti de bölgedeki boşluğu kullanarak, bizzat ABD'nin de kapıları açmasıyla, ve PKK'yi ezmek bahanesiyle sık sık askeri operasyonlar düzenledi. İşbirlikçi Kürt grupları bu operasyonlarda etkin görevler aldılar. Türk devletinin yerel polis kuvveti biçiminde davrandılar. Bizzat Türk ordusu

tarafından silahlandırılıp, eğitildiler. Türk devletince verilen diplomatik pasaportla yurtdışına çıktılar, resmi törenlerle karşılandılar vs., vs. Bu dönemde Türk sermaye devleti açısından birincil tehlike devrimci bir çizgide hareket eden PKK olduğu için, KDP ve YNK ile PKK'ya karşı böyle bir kirli işbirliğine gidilmiş oldu.

Bu süreç KDP ve YNK'nın bölgede güçlenmesini getirdiği gibi, bu güçlenme bizzat Türk devletinin kontrolünde olduğu ölçüde esasta onun bölgeye yerleşmesi sonucunu yarattı. Ama PKK'nın büyük ölçüde etkisizleştirilip, teslimiyet sürecine sokulmasıyla birlikte, bu kirli işbirliği de bozulma sürecine girdi. Kirli savaşın bölgedeki yerel dayanakları olarak bu dönemde elde ettikleri siyasi ve askeri gücü koruma ve geliştirme yönünde hareket eden Kürt grupları, kendi topraklarında devrimci Kürt hareketini ezen Türk devleti için buradaki "oluşum" yeni bir tehdit haline geldi. Onları dizginlemek ve güdümlü de olsa bir Kürt devleti kurma girişiminden alıkoymak, bölgesel politikasının merkezine oturdu. Ancak KDP ve YNK'nın esasta ABD emperyalizmine yaslanıyor olması, ayrıca bölgedeki askeri varlığına bir gerekçe oluşturmaları, Türk burjuvazisini açık ve saldırgan tutumlar geliştirmekten de uzak tuttu.

Bu geçici olan bir denge durumuydu ve 11 Eylül sonrası ABD'nin bölgeye yönelik saldırgan politikalarının hız kazanması bu dengeyi altüst etti.

Afganistan'a yönelik emperyalist savaşın belli bir başarıyla noktalanmasının ardından namlunun ucuna Irak'ın konulmasıyla bu denge hızla çatırdadı. ABD'nin Irak'a yönelik savaşında esasta bölgedeki bu iki uşağa yaslanarak hareket etmek zorunda kalmasıyla, yeni kırılmalar ve yeni dengeler oluştu. Bölgenin Kürt işbirlikçi beyleri ABD'nin savaşında etkin rol oynama karşılığında bölgedeki egemenliklerini güçlendirme hesabı yapmaya başladılar. ABD'ye yaslanacak ve onun bölgedeki çıkarlarının bekçiliğini yapacak kukla bir Kürt devleti, ABD hesabına savaşmanın bir karşılığı olarak isteniyordu.

Türk sermaye devleti ise kukla da olsa bir Kürt devletinin kuruluşunun hem kendi siyasi egemenlik alanındaki Kürt halkı içerisindeki ulusal başkaldırı dinamiklerini besleyeceği, hem de bölgedeki fiili otoritesini kıracağı hesabıyla, başından itibaren bu muhtemel tehlikeyi görerek davrandı. ABD ile yapılan

pazarlıklarda bunu temel sorun olarak öne sürdü. Ancak ABD'ye kölece bağlı olmanın doğal bir sonucu olarak, bu hesaplarına ancak savaşta işbirlikçi Kürt gruplarından daha etkin bir rol alarak ulaşabilirdi. Bu şekilde Kürt gruplarının Irak'ın yağmasından büyük paylar kopartması engellenebilirdi. Sermaye devleti açısından bunun dışında başkaca bir hareket imkanı görülüyordu.

ABD, bölgedeki uşaklarının birbirleriyle çelişen hesaplarını onları savaş batağına çekebilmek için etkin bir kement olarak kullandı. Türk devletinin savaşta etkin rol alacağı ortaya çıktıkça, çeşitli gerekçelerle pazarlık gücünü arttırmaya çalışan Kürt gruplarının eli zayıfladı. Tersine oldukça, bu kez diğer taraf ABD karşısında pazarlık gücünü yitirdi. Sonuçta her iki taraf da, ABD'nin savaşında etkin rol almak için birbirleriyle yarışır hale geldiler.

Diğer yandan ABD birbirleriyle çelişen bu hesapları dengelemek için kapalı kapılar ardında tarafların her birinin yüreklerine su serpmekten de geri durmadı. Türk devletinin yetkililerine yapılan görüşmelerde bir Kürt devlete izin verilmeyeceği söylenirken, Kürt gruplarıyla yapılan görüşmelerde Kürt devleti için güvenceler verildiği su yüzüne çıktı. Genelkurmay'ın Wolfowitz'in ziyareti öncesi Kürt devleti kurulmasını savaş nedeni sayacaklarını ilan etmesi bu nedenle bir tesadüf değildir. Wolfowitz'in ziyaretinde ABD tarafından gelen Kürt devleti istemiyorsan o zaman savaşa girersin tehdidi karşısında sermaye devleti, politik planda alabileceği tek olanaklı tutum olduğu için hummalı bir savaş hazırlığına koyuldu. Bununla beraber bölgedeki Kürt gruplarının savaşta ve buna bağlı olarak sonrasında kazanacakları etkinliklerini sınırlayacak bir çaba içerisine girmekten de geri durmadı. Türkmen kartı buradan hareketle, savaşta etkin rol almanın dışında bir ikinci yol olarak kullanılmaya başlandı.

Sermaye devletinin KDP ile gerilimi tırmandırma siyaseti, ABD'nin işbirlikçi Kürt gruplarına savaşta üstlenecekleri ileri rolün kesinleştirildiği Washington toplantısı arkasından özel bir tarzda yükseltildi. Söz konusu toplantı, sermaye devletinin Irak'a yönelik hesapları için dayanak olarak kullandığı Türkmenlerin dışlanmasıyla gerçekleştirildi. Bu tutum işbirlikçi Kürt gruplarına verilmiş bir ABD güvencesiydi. Dolayısıyla sermaye devletinin Kürt devleti korkusunu derinleştirdi. Bundan dolayı Washington toplantısının hemen arkasından Çakmakoglu'nun açıklamalarıyla adım adım KDP ile ilişkiler gerginleştirildi. Amaç bölge üzerindeki denetimini yitirmemek ve Irak'a yönelik bir askeri harekete meşruluk kazandırmaktı. Aynı günlerde İngiliz *Daily Telegraph*'da yayınlanan bir makale, Türk devletinin Kuzey Irak'a 15 kilometre kadar içeriye girerek sözde mülteci akınına karşı bir tampon bölge oluşturma amacıyla olduğu yazıyordu. Bu haliyle denilebilir ki sermaye devleti Kuzey Irak üzerindeki kontrolünü kaybetmemek ve gelecekte emperyalist savaşla teslim alınacak Irak'ın yağmasından pay kapma telaşı içerisinde, her türlü kirli ve saldırgan politik manevraya başvuruyor. Mülteci akını, Kürt devleti, Türkmen kartı vs. tümüyle bu gerici hesaplara hizmet ediyor.

KDP ve sermaye devleti arasındaki bu kavganın, ABD'nin bölgesel çıkarlarına bekçilik temelinde gerici sefil sınıf çıkarlarının bir ürünüdür. Dolayısıyla emekçi halklar bu gerici kavganın bir tarafı değildirler. Olmadıkları gibi bu işbirlikçi uşak takımını efendileriyle birlikte Ortadoğu'dan söküp ancak devrimci savaş bayrağını yükseltmek zorundadırlar.

İşbirlikçi burjuvazinin yayılma emelleri güçleniyor...

Türk gericiliği Musul ve Kerkük'ü işgal etme hevesinde

Petrol yönünden zengin olan Musul ve Kerkük kentleri Türk burjuvazisinin ilhak etme hayallerinden vazgeçmediği bir bölge. Buna rağmen, son günlere kadar bu emeller doğrudan dile getirilmezdi. Bu kentleri egemenlik altına alma hevesleri şimdiye kadar hep kursaklarında kaldı, ama varlığını da sürdürdü.

Ne zaman ki Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırısı gündemin baş maddesi haline geldi, Musul-Kerkük'ten daha çok söz edilir oldu. Türk egemenlerinin bu niyetlerini iyi bilen ve ABD yönetiminin sözcülüğünü yapan bir kısım Amerikan basını, bu kentlerin idaresinin Türkiye'ye verilebileceğinden bahsetmeye başladı.

Amerikan basını elbette durduk yerde bu vaatlerde bulunmadı. Bu "cömertliğin" karşılığında Türkiye'nin Irak'a saldırısına aktif olarak katılımını şart koşuyor, bu konuda güvence istiyordu. Wolfowitz'le mehmetçik kanı üzerinden yapılan pazarlıkların, varılan gizli anlaşmaların ardından Musul ve Kerkük'le ilgili kirli emeller daha açıktan ifade edilmeye başlandı. Burjuva basın-yayın organları aracılığıyla yansıtılan açıklamalar, son olarak doğrudan Milli Savunma Bakanı Sebahattin Çakmakoglu tarafından açıkça dile getirildi.

Bu açıklamalara tepki gösteren KDP (Irak Kürdistan Demokrat Partisi), yayın organı *Brayati* gazetesinde yayınlanan bir yazıda, Türkiye'nin Kuzey Irak'a girmesi durumunda bölgenin Türk ordusu için mezarlığa dönüşeceği uyarısında bulundu. Türkiye'nin bu bölge üzerinde hiçbir hakkının bulunmadığını dile getirildiği yazıda, böylesi bir girişime karşı bölgenin savunulacağı hatırlatıldı. Bu açıklamalara karşılık sermaye basını bilinen iğrenç tutumunu sergileyerek, Barzani şahsında Kuzey Iraklı Kürtler'e kin kustu. Genelkurmay ise sert bir açıklamayla, olası bir Kürt devletinin kurulmasının savaş nedeni kabul edileceğini tekrarladı.

Bu gerginlik üzerine devreye giren Amerikan emperyalizminin sözcüleri, uşaklarını uyararak, bu şartlarda bir gerginlik istemedikleri mesajını iletiler. Zira Irak saldırısının amacına ulaşabilmesi için ABD hem Türkiye'ye hem de Kuzey Irak Kürtleri'nin desteğine ihtiyaç duymaktadır. Bunun üzerine KDP tarafından yapılan bir açıklamayla, söz konusu makalenin partinin resmi çizgisini temsil etmediği dile getirilerek, gerginlik giderilmeye çalışıldı.

İşgal konusunda niyeti ciddi olan Türk egemen sınıfları, bu gelişmelerin ardından Kuzey Irak Türkmenleri'ni devreye soktular. Türk devletinin bir maşası gibi çalışan bir kısım Türkmen çevreler, olası bir işgal için zemin hazırlamaya yarayacak tarzda açıklama ve çağrılarda bulunmaya başladılar. Bu açıklamalara bakıldığında bir işgal hareketi için kamuoyunu hazırlama amacının da güdüldüğü anlaşılmaktadır.

Irak Milli Türkmen Partisi Onursal Başkanı sıfatı taşıyan Mustafa Kemal Yalçın adlı bir zat, "Barzani, Türkmenleri bölgeden çıkarma ve yoketme planı içindedir. Barzani ve çeteleri Kuzey Irak'ı Türkmenler için zindana dönüştürdü. Biz bölgede diğer etnik gruplara tanınan hak ve özgürlüklerden yararlanmak istiyoruz" tarzında açıklamalarda bulundu. Bu gerekçelere dayanarak Türk ordusundan koruma talep etti. Irak Türkmen Cephesi adıyla anılan bir grubun Washington temsilcisi Orhan Ketene adlı bir diğer zat

ise, "Türkmenlerin kalbi" olan Kerkük şehrinin Kürt partilerinin eline geçmesine izin verilmemesi gerektiğini, bunun için Türkiye'nin Irak'ta gücünü göstermesi çağrısında bulundu.

Bu ve benzeri kışkırtıcı açıklamaların bugünlere denk gelmesinin bir tesadüf olmadığı ortadadır. Kendilerini Türkmenler'in temsilcileri olarak lanse eden bu kişiler, Barzani'nin Türkmenler'e uyguladığı "zulmü" her nasılsa birden keşfediverdiler. Açık ki bu kişiler dolaysız bir şekilde MİT tarafından yönlendirilmekte ve onlara verilen görevler doğrultusunda açıklamalarda bulunmaktadırlar.

Cumhuriyet'in kuruluşundan beri Kürdistan'ın önemli bir parçasını sömürgeleştiren Türk burjuvazisi, 80 yıla yakın bir süreden beri devam eden egemenliğini Kürt halkına baskı uygulayarak, katliamlar yaparak ve sürgüne göndererek günümüze kadar taşımıştır. Hatay'ı işgal edip ilhak etmiş ve son olarak Kuzey Kıbrıs'ı da işgal etmiştir. Osmanlı'dan miras kalan bu işgalci geleneğin günümüzdeki temsilcileri şimdi de Kuzey Irak'ı bu listeye eklemek istiyorlar.

Yıllardır "sınır ötesi operasyon"lar düzenleyen TSK, fiilen bu bölgenin bir kısmını zaten işgal altında tutuyor. Amerika'nın savaş hazırlığı kapsamında bölgeye askeri yığınak yapılmış; olası bir Kürt mülteci akınına karşı onlarca kilometre Kuzey Irak içine girilerek tampon bölge oluşturulmuş; mültecilerin Türkiye'ye girişini engellemek için hazırlıklara başlanmıştır. Bölgede bulunan bir havaalanının Türk ordusu tarafından denetim altında tutulduğuna dair haberler bir süre önce burjuva basında yer almıştı.

Halen devam eden askeri hazırlıklar, kamuoyuna yapılan açıklamalar, olası bir Kürt devletinin kurulmasının "savaş nedeni" sayılacağı sık sık tekrarlanması vb. olgular, işbirlikçi burjuva düzenin fırsattan yararlanarak Musul-Kerkük'ü işgal etme hevesleri ile, bir Kürt devletinin kurulabilmesi ihtimalinin kaygısını bir arada taşımasına neden olmaktadır. Amerikan emperyalizminin savaş arabasına koşularak bir yandan hevesine ulaşmaya çalışırken, aynı zamanda kaygılarını da gidermeye çalışıyor. Bir halkın devlet kurmasına karşı gösterilen bu aşırı gerici tutumun altında yatan nedenler de aynı kaynaktan besleniyor. Bundan dolayı Washington'daki efendilerine iki de bir hatırlatma yaparak bir Kürt devletini kabul etmelerinin asla mümkün olmadığını iletiyorlar.

İşbirlikçi sermaye iktidarının taşıdığı bu kaygılar elbette boşuna değildir. Baş haydut ABD'nin Irak'a saldırmak için kesin destek alması gereken güçlerin başında Barzani-Talabani ikilisi de yer almaktadır. Bu tescilli işbirlikçiler de kendi "güvencelerini" almadan Amerikan askeri olmak istemiyorlar. Buna bağlı olarak ABD ile uzun zamandan beri pazarlık yapmaktadırlar. "Bağımsız" bir Kürt devleti kurma amaçlarına Amerikan saflarında savaşarak ulaşmanın yollarını aramaktadırlar. Bu pazarlık sonucu Amerika'dan bazı konularda "güvence" aldıklarını üst düzey yetkililerin kendileri açıklamışlardır.

Bush başkanlığındaki savaş kabinesi ise, nabza göre şerbet vererek havuç-sopa politikasını aynı anda uygulamaktadır. Rüşvet ve tehdidin bir arada yürütüldüğü savaş diplomasisinde, uşakların gönlünün hoş tutulması için özel çabalar harcanmaktadır. Bir

yandan Kürtlerin bağımsız devlet kurma taleplerine evet denirken, öte yandan Türkiye'deki uşakları da "biz de Kürt devletinin kurulmasına karşıyız, Irak'ın toprak bütünlüğünü savunmaktayız" türünden açıklamalarla rahatlatmaya çalışıyorlar.

Bu taktiklerle hem Barzani-Talabani ikilisine hem de Türk egemenlerine baskı yapan ABD, savaşın her halükarda olacağını, eğer savaşa aktif bir şekilde katılmazlarsa bölge dengelerinin şekillenmesinde kaygılarının dikkate alınmayacağını onlara hatırlatmaktadır. Emperyalizme bağımlı olmanın, gerici çıkarlar peşinde koşmanın onursuzluğunu yaşayan uşaklar, savaşa katılmak dışında bir çıkış yapabilecek güçten yoksun duruma düşmüşlerdir. Bir kere kölece bağımlılık ilişkilerine onursuzca kendilerini teslim edenler, yanı başlarında bulunan komşu bir halkın yıkım ve katliamından medet umacak hale düşüyorlar.

Irak'a saldırmak için hazırlık yapan Amerikan haydutlarını Kuzey Irak'a çağırınlar bizzat Talabani-Barzani ikilisidir. Tüm Ortadoğu'yu bir cehenneme çevirebilecek bir savaş için çağrı yapmaktan çekinmeyen bu ikili, yine ABD ile girdikleri gerici ittifaklardan dolayı Kürt halkına ağır bir bedel ödetmişlerdir. Irak'a saldırıdan en çok zarar görecektir olanların başında yine Kuzey Irak'ta yaşayan Kürt halkı olacaktır.

Savaş hazırlığına kendini kaptıran işbirlikçi sermaye iktidarı son talimatlarını almak için en deneyimli diplomatı, Wolfowitz'in Türkiye'deki muadili, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Büyükelçi Uğur Ziyal'ı Washington'a gönderdi. Hatırlanacağı üzere Uğur Ziyal, savaş kundakçılarının Ankara çıkarmasında adı en çok anılan kişidir. Savaş esnasında Ankara-Washington arasında kurulması düşünülen özel irtibat hattının bir tarafında Ziyal, öbür tarafında Wolfowitz'in olacağı daha önce açıklanmıştı.

İşte bu deneyimli diplomat bugünlerde Beyaz Saray-Pentagon arasında mekik dokumaktadır. Musul ve Kerkük'le ilgili ilhakçı kirli emellerin açıklanması da bu ziyaretle aynı günlere denk getirildi.

Seçim ve burjuva siyaset sahnesindeki kirli pazarlıkların gölgesinde kalan bu maceracı girişimler, işçi sınıfı ve emekçiler açısından ağır yıkımlara hazırlık anlamına geldikleri halde, herhangi ciddi bir tepkiyle karşılaşmamaktadırlar. Bu karmaşa ortamını değerlendiren sermaye iktidarı, esnek üretim yasa tasarısından, IMF yıkım programlarına ve savaş hazırlığına kadar geniş kapsamlı bir saldırılar dizisini aynı zamanda gündeme getirebilmektedir. Zira işçi ve emekçi kitleler burjuva siyasetin demagojik gürültü ve patırtıları arasında kendi sorunlarıyla ilgilenemez hale getirilmişlerdir. Ancak böyle bir ortam da burjuvazi bu kadar kapsamlı, üst üste binen saldırıları gündeme getirebilir.

Aynı dönemde, aynı kaynaktan (Pentagon, IMF-DB, TÜSİAD...) yöneltilen topyekün saldırılara, aynı anda ve sorunların birbiriyle olan bağları koparılmadan karşı direnişi örnek sorumluluğu ile karşı karşıya bulunmaktayız. Emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtlarının, işçi sınıfı ve emekçilerden yana tüm güçlerin güncel, acil sorumluluğu budur.

Emperyalist savaşa hayır!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

İMF programını ileri süren devlet yetkilileri kamu çalışanlarını oyalamakla meşgul...

Masa başında vermiyorlarsa alanlarda kazanalım!..

4688 yasa gereği kamu çalışanları ile devlet yetkililerinin yürüttüğü "toplular görüşme" süreci 15 Ağustos'ta başladı. "Görüşme" 30 Ağustos'ta sona erecek. Eğer bu "görüşme"lerde bir "uzlaşma" sağlanamazsa, anlaşmazlık, "Bakanlar Kurulu" yani hükümet tarafından "çözülecek".

Toplu görüşme sürecini üç açıdan değerlendirmek gerekiyor. İlki 4688 sayılı yasanın kendisi, ikincisi devletin görüşme sürecinde ileri sürdüğü gerekçeler, üçüncüsü de bu gerekçeler karşısında KESK'in tutumu.

Kamu emekçileri tarafından "sahte sendika yasası" olarak adlandırılan 4688 sayılı yasa, grev ve toplu sözleşme hakkı tanımadığı için yapılan "görüşmeler" de bu yasayı aşmaktan uzak kalıyor. Kamu sendikaları ancak görüş bildirmek ve görüş almaktan öteye gidemiyorlar. Son sözü "Bakanlar Kurulu" aracılığıyla hükümetin söyleyeceği gözönüne alınırsa, dar sınırlar içinde gerçekleşen bu "görüşme"nin hiçbir anlamı, yaptırımı ve değeri kalmıyor.

Görüşmelerin gündemi ise ağırlıklı olarak ücret artışı üzerinden yürüyor.

Görüşmelerde Kamu-Sen ve KESK...

Görüşmelerde kontra bir örgütlenme olan Kamu-Sen, "eşit işe eşit ücret" talebiyle birlikte en düşük memur maaşına, Eylül ayında her çalışan için 250 milyon lira iyileştirme zammı talep etti ve "Bunun, kabul ya da telaffuz edildiğini görmediğimiz takdirde toplu görüşme masasını, 2003 yılı ile ilgili konuların görüşülmesini ileriye bırakacağız" diye konuştu. Kısaca Kamu-Sen bugüne kadar yaptığı gibi güdümünde olduğu devletin safında yer tutarak misyonunu yerine getirmiş oldu. Kamu-Sen "eşit işe eşit ücret" talebiyle, devletin üst kademe bürokratlarının maaşlarının en üst seviyede, emekçilerin ise en alt seviyede eşitlenmesine çanak tutmaya çalışıyor.

Bu ülkede yaşayan herkesin bildiği gibi, çıkarılan ara genelge ve kararnamelerle üst düzey devlet yetkililerinin maaşları ek ödeneklerle artırılmaktadır. Ek olarak bakanlıklara doldurulan şu ya da bu siyasi partinin işe yaramaz bir sürü yakını bürokratın aldığı ücretle emek ve hizmet üreten kamu emekçilerinin aldığı ücret arasında gittikçe derinleşen bir uçurum vardır. Talep edilen ücret artışı ise bu uçurumu korumaktan öte bir anlam ifade etmemektedir. Kamu-Sen bu aldatmacı söylemlerden sonra taleplerinin kabul edilmemesi durumunda "toplular görüşme masasını, 2003 yılı ile ilgili konuların görüşülmesini ileriye bırakacağız" diyerek sözde hükümeti tehdit etmiş oluyor. Böylece kitleleri kandırmaktan öteye gitmeyen talebinin arkasında göstermelik de olsa durmayacağını ilan etmiş oluyor.

Devlet güdümlü Kamu-Sen'i, gerek yasa öncesi gerek yasa sonrası aynı platformlarda yer alarak kitlelerin gözünde meşrulaştıran KESK ise, toplu görüşme masasında öncelikli olarak 2003 yılı bütçesinden kamu çalışanlarına aktarılan kaynağın artırılmasını talep etti. KESK, 12 yıldır çalışanlar lehine bütçe payının artırılması için mücadele verdiğini hatırlatarak, 17 Ağustos'da da binlerce kamu emekçisinin bu talebi dile getirmek için alanlara çıktığını söyledi. Çalışanlara verilecek ücretin seçim

yatırımı olarak değerlendirilmesine karşı çıktıklarını belirten KESK, krizler ve kayıplar gözönüne alındığında kamu emekçilerinin maaşlarında hemen 300 milyon lira civarında bir artış yapılmasını talep etti.

Devlet yetkililerinden İMF programı duvarı

Devlet yetkilileri ise görüşme masasında kamu sendikalarının taleplerinin karşılanamaz olduğunu söylediler ve kamu çalışanlarının karşısına uşakça bir sadakatle uyguladıkları İMF programı ile çıktılar. Öylesine ki, bakanlardan oluşan komisyonda Devlet Bakanı Masum Türker'in memur maaş zammı oranı için bütçe olanaklarının zorlanabileceğini söylemesi Hazine Müsteşarı Faik Öztrak'ın itirazıyla karşılandı. Zorlamanın sıkıntı yaratabileceğine dikkat çeken Öztrak, "Ekonomik programa devam edilecek mi, edilmeyecek mi? Eğer devam edilecekse zam konusunda rahat değilsiniz" uyarısında bulundu. Böylece seçim yatırımı için dahi olsa bu tür söylemlerin kullanılmayacağını vurgulamış oldu.

Sahte yasanın bir sonucu olarak görüşmeler sırasında Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler, 631 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile Bakanlar Kurulu'na tanınan yetki kapsamında, Eylül ayında kamu persanolenin maaşlarında yapılacak iyileştirme konusunun toplu görüşmelerin kapsamı dışında kaldığını belirtti.

Sendikaların bu konuyla yakından ilgili olduğunu ifade eden Keçeciler, "Ama bu konu bizim toplu görüşme masamızın mevzuu değildir" dedi. Kamu Çalışanları Sendikaları Yasası'nın 28'inci maddesinde toplu görüşme masasında nelerin görüşüleceğinin hükmüne bağlandığına işaret eden Keçeciler, "Eylül ayında bir iyileştirme yapılacak ama bu iyileştirme bizim görüşmelerin konusu değil. Sendikalar ise 15 Eylül'de yapılacak bu iyileştirmenin de toplu görüşmeler çerçevesinde müzakere edilmesinden yanalar" diyerek ücret talebiyle sınırlı "görüşme"nin "ücret" kısmının dahi görüşmelerle çözülemeyeceğini ifade etmiş oldu.

Kısaca görüşme sürecinde hükümet sözcüleri İMF programlarının delinemezliğinden, kaynak yetersizliğinden, yeni kaynaklar için dış borca ya da ek vergi ve zamlara yönelineceğinden bahsetti durdu. İMF dayatmalarını uygulamaya ve bu programlardan zerre kadar

sapma şansı bulunmayan sermaye hükümeti, bırakalım kamu emekçilerinin şartlarının iyileştirilmesini, varolan iş güvencesini dahi gaspetmek niyetinde. Zira 80 bin kamu çalışanın önümüzdeki yıla kadar tasfiye edileceği sözü, İMF'ye verilen niyet mektuplarında imza altına alınmış durumda. Kamu çalışanlarının tasfiyesi saldırısı, görüşme masasında KESK'in "grev ve toplu sözleşme" talebini dillendirmesi üzerine verilen yanıtta da anlaşılıyor; "O zaman memurları sözleşmeli yapalım, bizim de lokavt hakkımız olsun".

KESK'in talepleri karşılanmazsa mücadele ederiz söylemine karşılık ise Keçeciler, ellerinde bir yetki olduğunu varsayan KESK temsilcilerine, "İşçi sendikalarının liderlerine sorun. Mücadele ettikleri zamanlarda, uzlaşma yaptıkları zamanlara göre daha zararlı çıktılar" diyerek, Türk-İş bürokratlarının ihanetçi tavrını örnek göstermiş oldu. Talep edilen ücret artışına karşılık olarak kaynak yetersizliğinden bahseden Keçeciler, "ne yapalım işçiden mi keselim, kaynak için ek vergiler mi koyalım" söylemini kullandı.

Sermaye hükümetinin saldırılarının önünü düzlemekten başka bir misyonu bulunmayan Kamu-Sen'in görüşmelerdeki tavrı üzerine fazladan bir söz söylemeye gerek yok. İş, kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesi ile yarattığı ve halen içinde mücadelede kararlı dinamik unsurları barındıran KESK'e gelince değişiyor.

KESK Başkanı Sami Evren, Eylül ayında

KESK Ankara eylemi...

"Sadaka değil toplu sözleşme!"

29 Ağustos Perşembe günü KESK ücretlerin iyileştirilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi için yürüttüğü toplu görüşme sürecinde hükümeti bir kez daha uyaracağını söyleyerek birçok ilde oturma eylemi kararı aldı. Ankara Sakarya Caddesi'nde de saat 12:30'da 1000 civarında kamu emekçisi toplu görüşme sonuçlanana kadar oturma eylemine başladı. Eyleme destek amacıyla DİSK, Türk-İş ve TMMOB genel başkanları ile Hak-İş Genel Sekreteri ile bazı sol parti temsilcileri de Sakarya Caddesi'ndeydi.

KESK Başkanı Sami Evren'in yaptığı basın açıklaması sonrası oturma eylemi başladı ve görüşmeler sonuçlanana kadar da alandan kimsenin ayrılmaması önemle vurgulandı. Atılan sloganlar şunlardı: "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Genel grev genel direniş!".

Saat 11:00'de Bakanlar Kurulu'nun toplanmasının ardından 15:00'de toplu görüşmeler başladı. Saat 17:00'de Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer gelerek bir açıklama yaptı. Kamu emekçilerinin ücretlerinde bir iyileştirme yapılmadığı sürece toplu görüşmelerin devamının anlamını yitirdiğini belirten Dinçer, hükümetin 2003 yılı için %20 rakamını öne sürdüğü ama bu rakamın kendileri için kabul edilebilir olmadığını söyledi. Görüşmelerin halen devam ettiğini belirterek, taleplerinin kabul edilmesi için konfederasyon temsilcilerinin görüşmelerini sürdürdüğünü sözlerine ekledi. Ardından yapılan açıklamayla, bu eylemin sembolik olduğu, ama 4 Eylül'de bir saatlik iş bırakma eylemi ile 16 Eylül'e kadar çeşitli eylemlerin devam edeceği söylenerek eylem bitirildi.

Eylemin sonuna doğru yaklaşık yüz civarında kamu emekçisinin kaldığı alanda bir grup emekçi görüşme sonuçlanana kadar buradan ayrılmayacağını sloganını attıysa da bunun bir etkisi olmadı ve eylem bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

yapılacak iyileştirme rakamlarını görmeden 2003 yılı zammını görüşmelerinin mümkün olmadığını belirtiyor ve ekliyor: "Aksi taktirde görüşmelerin sağlıklı sonuçlanamayacağı açık. O durumda da KESK'in Türkiye'de ne yapacağı çok açık. 12-13 yıldır mücadele ediyoruz, bir 12-13 yıl daha mücadeleyi göze alırız, çünkü biz 2 milyona yakın kamu çalışanı için, yıllardır, insanca yaşayabileceği bir ücret için mücadele ettik." Evren, kamu çalışanlarına kaynak yaratmak için çözümünü ise şu şekilde formüle ediyor: 2003 yılı bütçesinden iç ve dış borç ödemelerine ayrılan 36 katrilyon ödenek 30 katrilyona çekilsin, 6 katrilyonluk farkla da kamu emekçilerinin talepleri karşılsın...

Acil istemler bütünü için ve devrimci bir mücadele hattı izleyerek!..

IMF ile masaya oturan, Stand-by anlaşmaları imzalayan işçi ve emekçiler değildir. Ülke kaynaklarını emperyalizme peşkeş çeken, ekonomisini IMF'ye, yönetimini ABD'ye bağlayan, alınan kredileri hortumlayanlar da işçi ve emekçiler değildir. Dolayısıyla yaşanan ekonomik krizlerin faturasını ödemek zorunda kalan kesim de olmak durumunda değildir.

KESK insanca yaşamaya yeten bir ücret talep ederken, aynı zamanda, "Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!", "IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilsin!", "Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!" taleplerini dile getirmek ve bu uğurda mücadele yürütmek zorundadır.

Tehdit altında bulunan kamu emekçilerinin iş güvencesi ise, "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi", "Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtin yasaklanması!", şiarlarıyla birlikte tüm işçi ve emekçileri kapsayacak şekilde genişletilmeli, özelleştirmeler yoluyla paralı hale getirilen eğitim ve sağlık hizmeti "Herkes parasız sağlık hizmeti!", "Her düzeyde parasız eğitim!" şeklinde formüle edilmelidir.

Öte yandan, sadece ekonomik taleplerle sınırlı dahi olsa bu talepler uğruna yürütülecek mücadele siyasal bir içerik kazanmaktadır. Sermaye iktidarının kamu emekçilerinin ekonomik ve sosyal taleplerini karşılayabilme, ufak da olsa esneme şansı yoktur. Kamu emekçilerinin mücadele tarihi devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya geldiği gerçeğiyle doludur. Hem bu talepler uğruna yürütülecek mücadelede devletin militarist güçlerine, hem de işçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren emperyalist savaş tehdidine karşı "Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması!", "NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi!" talebi yükseltilmelidir.

Son olarak ve en önemlisi, bu talepleri de kapsayacak devrimci bir mücadele programının hazırlanması ve fiili-meşru mücadeleyi temel alan devrimci bir mücadele hattının örülmesidir. KESK bürokratlarının günü savan, kendiliğinden, protestocu ve uzlaşmacı mücadele hattının yerine kamu emekçilerinin güncel ve acil taleplerinden oluşan devrimci bir mücadele hattı bugün için temel bir ihtiyaçtır.

•Hükümet sözcüleriyle aynı masada sınırlı talepler etrafında uzlaşmaya çalışmakla, hiçbir yaptırım gücü olmayan bir yasanın arkasına sığınmakla, kamu emekçilerinin temel ve acil talepleri karşılanamaz. KESK bürokratlarının yasa öncesi sergilediği pasif ve uzlaşmacı tutum yasa sonrası da devam etmektedir. Kamu emekçilerinin insanca yaşamasını sağlayacak olan mücadele yolu devrimci bir program ve mücadele hattı ile mümkündür.

Sosyalist Kamu Emekçileri

KESK eylemlerinden kısa kısa...

İzmir'de oturma eylemi...

15 Ağustos'ta başlayan hükümet yetkilileri ile Kamu-Sen ve KESK'in katıldığı görüşmelerden bir sonuç alınamaması üzerine KESK, sürece sokakta eylemle müdehale etmeye çalışıyor. 29 Ağustos günü Alsancak Cumhuriyet Meydanı'nda büyük postaneden ilgili bakanlara faks çekme eylemi yapan KESK İzmir Şubesi, postane önünde yaklaşık 1 saat oturma eylemi yaparak tepkisini dile getirdi. Yaklaşık 150 kamu emekçisinin katıldığı eylemde; "Direne direne kazanacağız!", "Toplu sözleşme hakkımı, grev silahımız!", "IMF'ye değil emekçiye bütçe!" vb. sloganlar atıldı.

26 Ağustos günü de yaklaşık 400 kamu emekçisi Konak Sümerbank önünden Konak Meydanı'na aynı nedenlerle yürümek istemiş, fakat polis tarafından meydana girmelerine izin verilmeden durdurulmuşlardı. Burada da Ankara'da sürmekte olan görüşmelere ilişkin KESK tarafından bir basın

açıklaması yapılmıştı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

İstanbul'da faks çekme eylemi...

KESK'e bağlı kamu emekçileri toplu görüşmelerde taleplerinin kabul edilmesi için 29 Ağustos günü saat 13:00'de İstanbul Sirkeci Postahanesi'nden görüşmelerin yapıldığı bakanlara uyarı faksı çektiler. Faks metni yapılan basın açıklamasının ardından çekildi. KESK adına açıklamayı Genel Sekreter Mustafa Avcı yaptı. Açıklamada kamu emekçilerinin artık sabırlarının kalmadığı ve taleplerini kabul edebilecek bir siyasi iradeyi karşılarında görmek istediklerini vurguladılar.

Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. KESK İstanbul Şubeler Platformu pankartının açıldığı eylemde; "Sefaletle teslim olmayacağız!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları sıklıkla atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

Seyhan Belediyesi'nde grev...

1 Ocak 2002 tarihinde başlayan toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasından 6 ay sonra Seyhan Belediye işçileri greve çıktılar. İşçiler, sabah saat 7:00'de Seyhan temizlik şantiyesine grev pankartını asarak şantiyeden Seyhan Belediye binasına doğru yürüyüşe geçtiler. E-5 karayolundan sloganlarla belediye binasına geçildi. Yeşilevler kavşağında yürüyüşe park ve bahçelerde çalışan işçiler de katıldı ve grev pankartı asıldı. Burada Genel Merkez yönetiminden Ali Şahin, DISK Bölge Başkanı ve Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı birer konuşma yaptılar.

Sendika yöneticilerinin konuşması esnasında sık sık "Direne direne kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İnadına sendika inadına DISK!", "İş ekmek yoksa barış da yok!" sloganları atıldı.

İşçiler grev çadırının kurulacağı yer olarak kararlaştırılan E-5 kenarındaki köprü altında toplandı. Ancak işçilerin bir belediye binasına bir köprü altına gelip-gitmeleri organizasyondaki eksikliği gösteriyordu.

Polisin işçileri uzaklaştırmak istemesi üzerine sendika yönetiminden bir yetkili "Emniyet bize oturacağımız bir yer gösterene kadar buradan ayrılmayacağız" dedi. İşçiler bu engelleme girişimine "Yılgınlık yok

direnış var!" sloganıyla karşılık verdiler.

Toplusözleşme görüşmelerinde işveren ilk 6 ay için %12, ikinci 6 ay için %13 zam önerdi. İkinci yıl için hiçbir öneri yapılmadı. Seyhan Belediye Başkanı'nın bir gün önce yaptığı televizyon konuşmasında işçilere 665 milyon maaş verdiğini açıklaması ise işçilerin tepkisine yolaçtı.

İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!

SY Kızıl Bayrak/Adana

Seyhan Belediye işçileri ile konuştuk:

"Haklarımızı sonuna kadar savunacağız!"

Cevdet Bilati: Alacaklarımızı almadan kesinlikle grevi bitirmeyeceğiz. Bizler 1 puanla, 2 puanla kandırılacak işçiler değiliz. Haklarımızı sonuna kadar savunacağız. Bizler 6 aydır iki yıl önce biten sözleşmenin ücretiyle çalışıyoruz. Belediye Başkanı basına çıkıp 6 yıllık işçinin 15-15,5 milyon aldığını söylüyor oysa ben 12 yıllık işçiyim yevmiyem 12 milyon. Yalan beyanlarla kamuoyunu yanıltmaya çalışıyorlar. Televizyonda 650 milyon ücret aldığımızı söylüyor, ama ne acı ki bizler 380 milyona çalışıyoruz.

İşyeri temsilcisi Enver Taşkın: Toplu sözleşmeyle ilgili 6 aydır süren olumsuz görüşmelerden sonra işverenin toplu sözleşmeyi ciddiye almayıp sergilediği ciddiyetsizlikten sonra işçinin silahı olan grevi uygulamak zorunluluğu doğdu. Hakkımızı alıncaya kadar grevi sürdürmeye kararlıyız. Başkanın medyada belirtmiş olduğu, 650 milyon bir hayal ürünüdür. İşçinin şu an almış olduğu ücret 350-400 milyon arasında değişmektedir. Bırakın medyada belirttiği rakamı, biz 600 milyona razıyız.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde iş yasası tasarısı paneli yapıldı...

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi tarafından 25 Ağustos Pazar günü yeni iş yasa tasarısı konulu bir panel düzenlendi. Panalist olarak Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül ve İzmir Barosu'ndan Av. H. Hüseyin Evin'in katıldığı panel saat 16:00'da başladı. 50'ye yakın kişinin katılımıyla gerçekleşen panelde, ilk sözü Av. H. Hüseyin Evin aldı. Evin, bu tasarıyla birlikte işyeri kavramının değiştiğini, asgari ücretle çalışan işçilerin sırasıyla birçok iş kolunda geçici olarak çalıştırılacaklarını ve hiçbir koşulda hak sahibi olmayacaklarını belirterek, esnek çalışma yasasıyla işçilerin kazanılmış haklarının gaspedileceğini dile getirdi. Bu saldırıya karşılık işçi sınıfının kendi talepleriyle mücadele etmesi gerektiğini ifade etti.

Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül ise, bu yasanın kıdem tazminatlarını gaspedeceğini, yerine ya bir fon oluşturularak tazminatların oraya aktarılacağını ya da 30 günlük yasal süreyi 15 gün üzerinden hesaplayarak kazanılmış bu hakkın ortadan kaldırılacağını ifade etti. Ayrıca yasayla birlikte sendikaların işlevsiz hale getirileceğini, taşeronlaştırmanın bütün işletmelerde yaygınlaşacağını vb. olasılıkları anlatarak katılımcıları yasa tasarısı hakkında bilgilendirdi ve yapılması gerekenleri aktardı.

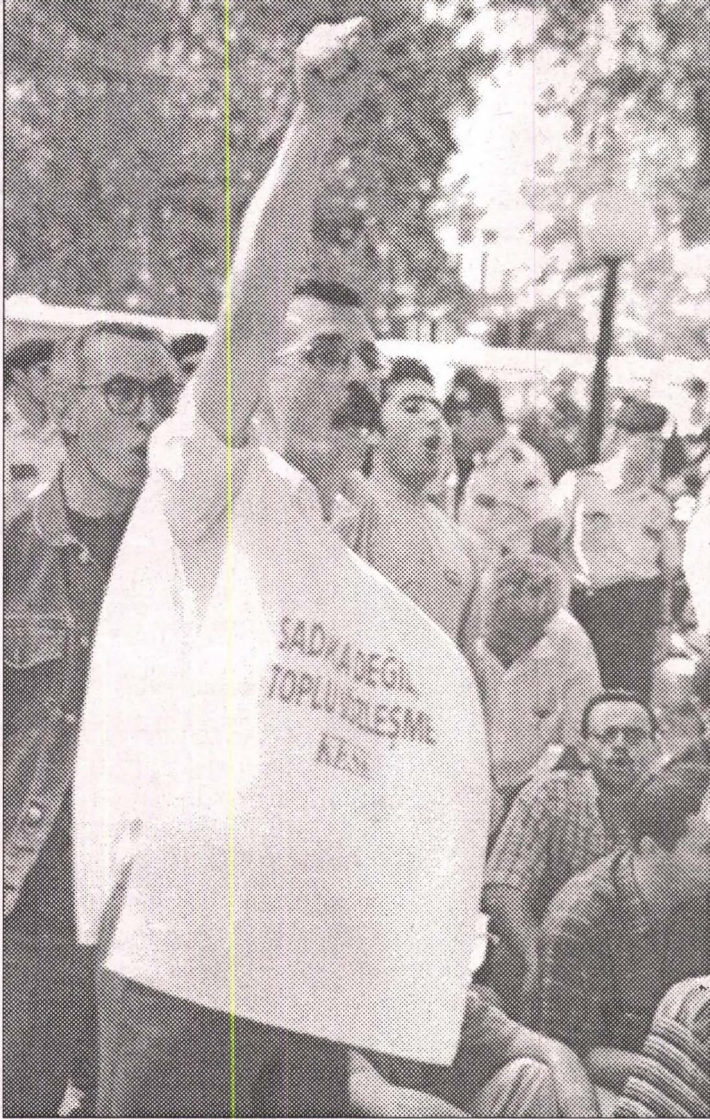
Panelistlerin konuşmasından sonra soru-cevap kısmına geçildi. 2 saat süren panel, aralıksız bir şekilde ve oldukça canlı devam ettikten sonra bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kamuda toplu görüşme komedisi...

Hak mücadelesinin yolu kesilmeye çalışılıyor!..

Baştan sahte sendika yasasına uygun tüzük hazırlayan KESK'in, "toplular görüşmeleri toplu sözleşmeye çevirecek" gücü olabilir mi? Tabanı ne kadar keskin sözlerle oyalamaya çalışsalar da ne böyle bir perspektifi ne de gücü olmadığı açıktır. Kaldı ki kamu emekçilerinin eylemleri henüz toplu görüşme masasına yansımış değil. KESK var olan eylemleri ve tepkileri göz ardı edebilmekte. KESK'in Ankara yürüyüşünün ardından son süreçlere ilişkin durum değerlendirmesi yapan Tüm Bel-Sen Genel Sekreteri'nin "4688 sayılı yasadaki sonradan yapılan tüzük kongreleri, yeniden örgütlenme çalışmaları, olağan kongre süreci ve yetki sorununa kendimizi kilitlememiz, kamu emekçilerinin toplumda meşrulaşmış dinamiklerinin, mücadele azminin kırılmasına yol açmış, toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği haline gelen KESK'in bu konumunun uzağına düştüğü görüntüsünün ortaya çıkmasına neden olmuştur" sözleri, son durumu tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır. KESK kamu emekçilerinde varolan dinamizmi sürekli kötürümleştirmeye çalışmış, ilerici kamu emekçilerini yönetimden saf dışı etmiş, adeta reformist partilerin sendikası durumuna getirilmiştir. 1994'lerde üye sayısı 500 binin üzerindeyken şimdi 300 binlere gerilemiştir. KESK'in hükümet karşısında aldığı tutumlar kamu emekçileri nezdinde güvenilirliğinin yitmesine neden olmuştur. Bir tarafta 17 Ağustos'ta çatışarak alana giren kamu emekçileri, diğer tarafta ise aynı saatlerde Ecevit'e teşekkürlerini sunan Sami Evren! Sami Evren kamu emekçilerine gaz

bombalarıyla, coplarla saldırı emrini verenlerden birine acaba niye "teşekkür" ediyor?

Ankara eyleminin ardından şube yöneticilerinin açık tavrı birimlerde çalışmalara başlayarak grev hazırlıklarına girişmek yönündedir. Tüm Bel-Sen Malatya Şube Başkanı "Ankara merkezli eylemlerin çok güçlü geçmediğini görüyoruz. Daha çok işyerlerine dayanan, yerellerde düzenlenen eylemlerin, iş bırakmaların, grevlerin olması gerekir. Yoksa taleplerimizi kabul ettirmek zorlaşır" diyor. Eğitim-Sen Konya Şube Başkanı, "iş bırakarak genel iş grevine gidilmesi"nden söz ediyor. SES Urfa Şube Başkanı, "günlük eylemler değil, üretimden gelen gücün kullanıldığı eylemlerin yapılması"ni öneriyor. ESM Antalya Şube Başkanı "bundan sonra iş yerlerimize döneceğiz. Bir miting, bir basın açıklaması olmayacak. İşyerlerinde iş bırakmalar gündeme gelecektir" diyor. Bu kararlı sözlerin sahipleri, pratikte atacakları adımlarla sürecin takipçisi, sürükleyicisi olabilirler.

Hükümet adına toplantılara katılan Kamu İşveren Kurulu ilk toplantısında KESK'in 3 iş kolu üzerinden ve yetki aşamasında olan diğer iş kollarında muhatap alınması talebini Kamu-Sen'in itirazına rağmen kabul etti. Her iki konfederasyonun ortaklaşamadıkları talepleri ayrı metinler halinde hazırlanması bunların teknik komitede görüşülmesi kararlaştırıldı. Asıl görünürde iplerin koptuğu toplantı 26 Ağustos'ta gerçekleştirildi. Burada KESK'in öne sürdüğü

talepler;

- Maaş artışı mevcudun iki katı tutarında olmalı. Artışlar gerçekleşen enflasyon üzerinden yapılmalı ve refah payı eklenmeli,

-En düşük ücret asgari geçim standartlarından düşük olmamalı,

-Memur emeklileri insanca yaşayabilecekleri bir maaş almalı,

- İlk etapta kira yardımı 200 milyon, yemek yardımı günlük 3 milyon, evlilik yardımı bir maaş tutarı, giyecek yardımı yılda iki kez, yılda 4 ikramiye olmalı,

-Sendikal faaliyetleri nedeniyle sürülen bütün üyeler ile yine aynı nedenlerle görevlerine son verilen kamu emekçilerinin görevlerine iade edilmeli,

-Disiplin kurallarını yeniden yapılandırarak, kurum temsilcileri oranında sendikalardan temsilci ve barolardan bir avukatın katılımı sağlanmalı,

-Yüz kısaltıcı suçlar hariç hüküm giyenler, hükümlülük süresinin bitiminden itibaren bir ay içinde göreve başlatılmalı,

-Yargı yolu açılmalı,

-Kamu emekçilerinin sayısı artırılmalı,

-Zorunlu tasarruflar, kayıplarıyla ödenmeli,

-Doğum izinleri toplam 36 haftaya çıkartılmalı.

Baba ve annenin toplam bir yıl ücretsiz izin kullanabilmeli,

- Kurumlarda kreşler açılmalı.

İkinci toplantıda ağırlıklı olarak ücretler üzerinde duruldu. Diğer bir takım haklar kabul edilmemiş durumda. Örneğin 23 sayfalık toplu görüşme metninde yer alan "grev ve toplu sözleşme istemine" karşı hükümet, "siz de iş güvencesinden vazgeçin. Sizi sözleşmeli yapalım, bizim de lokavt hakkımız olsun" diyerek baştan niyetini ortaya koydu. En önemli tutulan ücret meselesinde ise hükümetin IMF'ye verdiği niyet mektubundaki sözden vazgeçmeyeceği ortada.

Toplantının ardından basın toplantısı düzenleyen hükümet sözcüsü Mehmet Keçeciler, KESK'e taleplerinde diretmemesi için işçi konfederasyonlarını örnek gösterdi. Açık ki, devletin arzusu kamu emekçilerinin mücadele dinamiğini tümünden söndürmektir. Bu nedenle KESK'in taleplerinde ısrarcı davranışlardan kaçınmasını istiyor. Keçeciler bu niyeti, "hep olumsuzdan yaklaşmayın, uzlaşma olacaktır gibi gayret sarf edelim hep beraber. Bu tür mücadeleleri vaktiyle yapan işçi sendikalarımızın liderlerine sorun, 'mücadele ediyoruz' dedikleri dönemlerde uzlaşma yaptıkları dönemlerden daha zararlı çıktıklarını söylüyorlar. Dolayısıyla uzlaşma her iki tarafın yararına" ifadeleriyle dillendirmiş oldu.

Bu sözleri şöyle de anlayabiliriz: Bakın biz sendika ağalarını satın aldık, bütün saldırı yasalarını çıkardık, TİS'leri istediğimiz gibi imzaladık. Sizin de bürokratlardan aslında bir farkınız kalmayacak, geç olmadan bizim sözüme gelin.

57. hükümetin kamu emekçilerinin aleyhinde olan yasaları kolayından geçirdiğini düşünürsek, KESK yöneticileri ruhlarını çoktan düzenin temsilcilerine satmıştır. Ama hala kamu emekçilerinin mücadele dinamiğini tümünden söndürebilmiş değildir.

Kamu emekçi sendikaları KESK ve Kamu-Sen ile hükümet adına Kamu İşveren Kurulu'nun katıldığı toplu görüşmeler 15 Ağustos tarihinden beri sürdürülmekte. 4688 sayılı sahte sendika yasasına uygun olarak görüşmelere 3'ü KESK'e, 8'i de Kamu-Sen'e bağlı toplam 11 işkolu sendikası yetki almış olarak katılıyor.

Hükümetin sahte sendika yasasına anlamlı bir karşı koyuş sergileyemeyen KESK, meşrulaşmasına katkıda bulunduğu devlet sendikası Kamu-Sen'le görüşmelere birlikte katılıyor. KESK'in henüz 3 iş kolunda yetki almış olarak "iki milyon emekçinin sesi" olmayı nasıl başaracağı, kamu emekçilerine nasıl önderlik edeceği şüpheli. Ancak KESK'in tüm bürokratik engellemelerine karşın, tabandaki aktif ve dinamik unsurların eylemlerin kararlı kesimini oluşturduğu açıktır. KESK'in yönetim kadrosundakilerin tutarlı bir mücadele hattı izlemediği ise biliniyor.

KESK yönetimi sahte sendika yasasına karşı direnç göstermemiş, yasa çıktıktan sonra da yaptığı tüzük kongrelerinde yasanın aşılmasını değil, teslimiyeti ön plana çıkarmıştır. Temmuz ayında yapılan tüzük kurultayında reformist-icazetçi kesim ellerinden gelen çabayı sarfetmiş ve yeni tüzük 17 red oyuna karşı 360 kabul oyuyla yürürlüğe girmiştir. Bütün bu gelişmelerin ardından KESK, haliyle, %5'lik zamlara karşı meydanlarda 300-500 kişiyi ancak toparlayabilmiştir. Bu kitle de her eylem ve mitingde sürekli ön planda olan bir kitledir.

Burjuvazi kendi çıkarı için insan yaşamını ve doğayı hiçe sayıyor!

Kapitalizm yıkıcı sonuçlarını sadece işçi ve emekçilerin sosyal ve ekonomik yaşamlarında değil, aynı zamanda dünyanın ve doğanın tahrip edilmesinde de gösterir. Azami kâr ve rakiplerine üstünlük sağlama çabası içindeki kapitalistler, atmosferi ve doğayı kirleterek canlıların doğal yaşamını yok ediyorlar. Tabii bunun yıkıcı sonuçları yine insanlığa yıkım olarak geri dönüyor. Dünyanın bir kısmı aşırı yağış ve buzulların erimesi sonucu sular altında kalırken diğer kısmında içme suyu sıkıntısı çekilmekte. Burjuvazinin yola çıktığı yıkımın faturasını ödemek ve sonuçlarına katlanmaksa şimdilik işçi, emekçi ve yoksul halklara düşüyor.

Türkiye’de de durum pek farklı değil. İlk yağışların ardından her sıradan doğa olayının kapitalist sistem içerisinde nasıl felakete dönüştüğünü hep birlikte yaşadık. Rize’den İstanbul’a, Mersin’den İzmir’e pek çok yerde insanlar sel suları ve çamur akıntıları arasında hayatlarını kaybettiler. Önemli miktarda ekili ve dikili arazi sular altında kaldı, kentlerin ve köylerin altyapıları hasar gördü, zorunlu kamu hizmetleri de önemli aksamalara uğradı. Kısacası zaten zor olan yaşam şartları iyice güçleşti. Bu durumda yüzünü yöneticilere dönen işçi ve emekçilere verilen yanıt daha öncekilere farklı olmadı. Zararın karşılanması veya gerekli önlemlerin alınması yerine sadece baş sağlığı mesajları yollandı yıkıma uğrayanlara. Bunun dışında herhangi bir önlem almak IMF’ye borç ödemeleri üzerine kurulu bütçeye zarar vereceği nedeniyle hiç düşünülmedi bile. Hatta hayatlarını kaybedenler, neredeyse yaşanan yıkım ve ölümlerden dolayı suçlandılar. Bunun dışında yatırım veya önlem adı altında ayrılan ve ödediğimiz vergilerden kesilen paralar sermayeye peşkeş çekildi. Kısacası daha önce depremlerle yaşadığımız devlet felaketi bu kez sellerle ve benzer bir senaryoyla kapımıza dayandı.

17 Ağustos depreminin yıldönümünde bir kez daha “unutmadık, unutturmayacağız” teraneleri arasında, beklenen deprem konusundaki hazırlıksızlığa hatta vurdumduymazlığa tanık olduk. Muhtemel bir İstanbul depreminde 50 bin insanın ölmesi, 40 bin ailenin evsiz, 250 bin kişinin işsiz kalması ve 50-60 milyar dolarlık maddi hasarın gerçekleşmesi bekleniyor. Buna rağmen gerçek anlamda hiçbir tedbir alınmış değil. Bu konudaki tek somut adım bol miktarda ceset torbası sipariş etmek oldu. Bunun için ayrılan fonlar tıpkı 17 Ağustos sonrasında olduğu gibi ya faiz ödemelerine ya da sermayeye aktarıldı. Deprem sonrasında kışa kalmadan kalıcı konutların hazırlanacağı iddia edilirken, aradan 3 yıl geçmesine rağmen şanslı olanlar prefabrik konutlarda hala yaşamayı başaranlar oldu. Bunun dışında hakkını arayanlar veya yıkımın nedenini soranlar devletin “güçlü” eliyle karşılaştılar. Yardım için elini uzatmayan ve önceliği burjuvazinin zararlarının karşılanmasına gösteren devlet depremedelere polis copuyla karşılık verdi. Yani depremedeler bir de devletzede oldular.

Son zamanlarda deprem gibi bir doğa olayı olmasına rağmen uygulanan politikalarla felakete dönüşen sellerle boğuşuyor işçi ve emekçiler. Rize’den başlayan, ülkenin pek çok yerini tahrip eden ve onlarca insanın ölümüne neden olan seller karşısında yöneticiler bir kez daha boş nakaratlar dışında somut bir iş yapmadılar. Hazırlanan raporlar yaşanan yıkımın bir doğa olayı olmasından öte uygulanan politikalarla

bir felakete dönüştüğünde birleşiyorlar. Mersin’de Mezitli deresinde taşkın sahasındaki yerleşmeler derenin yatak genişlemesini engellemiş, bu da yağmur suları sonucu derenin taşmasına neden olmuştu. Oysa Mersin’de Mezitli dahil birçok dere 1963 yılında çıkarılan 4373 sayılı Taşkın Sular Kanunu kapsamına alınarak, derelerin çevrelerine imar yasağı getirilmişti. Ancak yerel yönetimler ve hizmet ettiği burjuvazi tarafından bu kanun dikkate alınmamış, yeni vurgunlar için insan hayatı hiçe sayılmıştı. Bunun faturası ise, insanca ve sağlıklı barınma olanaklarından yoksun bulunan ve buralarda oturmak zorunda kalan işçi ve emekçilere düştü.

Mersin’de sel sonucu 120 bin hektar ekili ve dikili arazi sular altında yok olurken, yüzlerce ev de kullanılamaz hale geldi. İstanbul’da da işçi ve emekçi mahallelerinde su baskınları adeta yaşamın bir parçası olacak kadar olağanlaştı. Bunun nedeni de altyapının ya olmaması ya da yetersizliği. Ama her iki neden de önlenemez olmakla birlikte sermaye devletinin insan yaşamını hiçe sayması sonucu yaşanmaktadır. Buralarda da dere yataklarına ve vadilere yasak olmasına rağmen imar izni verilmekte, bu sağlanmadığında ise barınma için başka olanağı olmayan yoksullara veya zorunlu göçler sonucu buralara gelmek zorunda kalanlara satılarak yeni bir vurgun elde edilmektedir.

IMF politikaları gereği yük olarak ifade edilen ve afetler sonucu ortaya çıkan hasarları karşılamaya dönük bir fon işlevini görmesi için hazırlanan Afet Fonu kaldırıldı. Gereğesi bu düzenin insan yaşamına ne kadar değer verdiğini gösteriyor; borç ödemelerinin tavizsiz ve engelsiz uygulanabilmesi. Afet Fonu daha önce de sermayeye peşkeş için kullanılıyordu, yıkıma uğrayan işçi ve emekçilere ise ancak kırıntılar düşüyordu. Anlaşılan burjuvazi şimdi bu kırıntıları da çok görüyor.

Artık bu felaketlere bir de ormanların tahrip edilmesi eklendi. Bu ya ormanlık arazinin doğrudan sermayeye peşkeşi yoluyla sağlanıyor ya da bilinçli olarak çıkarılan yangınlar sonucu yokolan ormanlık arazilere el konuyor. Türkiye’de her yıl ortalama 1028 yangın çıkıyor. Her yangında yaklaşık 239 bin 240 dönüm orman yok oluyor. İlk orman düzenlenmesinin yapıldığı 1937 yılından bu yana 70 bin yangında 1 milyar 600 bin hektar, yani 16 milyon dönüm orman yok oldu. Bunların bir kısmı Kürdistan dağlarında devlet eliyle çıkarılan yangınlar, geri kalanının önemli

bir kısmı burjuvazi ve onunla bağlantılı orman-arazi mafyaları tarafından çıkarılan yangınlar.

1937’den günümüze ormancılık planlanmasının düzenlendiği 210 No’lu yasa 22 kez değişime uğradı. Her seferinde sermaye sınıfının değişen ihtiyaçlarına göre yeni değişiklikler yapıldı. Örneğin yasalarla ormanların kiralınmasına veya uzun vadede peşkeş çekilmesine olanak tanındı. Son dönemlerde 10 milyon dönüm ormanlık alan çeşitli sermaye gruplarına peşkeş çekildi ve 49 yıllığına kiralandı. Bu Türkiye’nin %10.84’ünü oluşturuyor. Bu alanlar sürekli olarak yağmalanıyor, üzerlerine özel üniversiteler, fabrikalar, tatil köyleri ve oteller inşa ediliyor. Bu ise doğal yaşamı ve doğa-insan uyumunu yok ediyor.

Sermayenin kendi çıkar ve politikaları doğrultusunda müdahale etmesi ve bundan yeni vurgun yolları elde etmeye çalışmasıyla yaşanan yıkım daha da büyüyor. IMF ve DB ile yapılan anlaşmalar, zaten kötü olan durumu iyice içinden çıkılmaz bir hale getirecek. En geç bir yıl içinde 185 bölge müdürlüğünün kapatılması hedefleniyor. Devlet Meteoroloji İşleri (DMİ) ve Devlet Su İşleri (DSİ) Bölge Müdürlükleri de kapatılacaklar arasında yer alıyor. Bunun sonucu olarak su kaynaklarının planlanması, yönetimi, işletilmesinden sorumlu, doğa olaylarını sürekli izleyen, bu doğrultuda tahminlerde bulunarak gerektiğinde gerekli önlemlerin alınması konusunda uyarıcı olabilecek ve doğa olaylarının felakete dönüşmesini engelleyecek kurumlar tasfiye edilmiş oluyor.

Doğa olaylarının %70’inin meteorolojik olaylar olması durumun yakıcılığını daha da artırıyor. Bunun yanında diğer bölge müdürlüklerinin tasfiyesiyle de yaşanacak yıkım sonrasında felakete müdahale ve insanların hayatlarını kurtarmanın ilk olanağı da ortadan kalkmış olacak. Ayrıca DSİ’nin tasfiyesiyle, su havzalarında birikecek su miktarının belirlenip buna uygun dağıtım ve kullanım planlamaları yapılması imkansız hale gelecek. Böylece sel suları altında boğulurken, içecek bir damla sudan yoksun kalabiliriz. Bölge müdürlükleri kapatılarak bunlara ait arazi ve araçların sermayeye peşkeş çekilmesi yetmezmiş gibi, bir de bu kurumların yaptıkları işin emperyalist tekellere ve onların yerli işbirlikçilerine devredilmesiyle birlikte yıkımın boyutu daha da artacak. Herşeyin kâr ölçütleri içinde belirlendiği bir düzende insanların uğrayacağı yıkım tekelleri pek ilgilendirmeyecektir.

Burjuvazi kendi çıkarları için insan yaşamını ve doğayı hiçe saymakta, binlerce insanın ölümü üzerinden kâr hesapları yapıp yeni vurgun olanakları arayabilmektedir. Bu ise onun gericiliğinin, baskının ve yoksulluğun nedeni olmasının yanında insanlığın ve dünyanın katili sıfatını almasını da sağlıyor. İşçi-emekçiler ise kendi yaşamları üzerinde oynanan bu oyunlara seyirci kaldıkları sürece, değil insanca bir yaşam hayatta kalmanın dahi olanaklarını kaybedecekler. Bu ise önümüze bir tek alternatif yol bırakıyor. O da burjuvazinin dizginsiz politikalarına dur demek ve onu hakettiği yere yani tarihin çöplüğüne yollamak için harekete geçmektir.

Kıdem tazminatının gaspedilmesine ve Ortaçağ sömürüsünü

Topyekûn saldırıya ka

(Öncü İşçi Platformları imzasıyla yayınlanan broşürün metnini okurlarımıza sunuyoruz. İkinci bölüme gelecek sayımızda yer vereceğiz...)

Boynumuzdaki kapitalist sömürü zincirleri her geçen gün kalınlaşıyor. Açlık ve sefalet katlanılmaz boyutlara ulaşıyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Bir avuç kapitalist para babasının kâr krizi bahane edilerek ücretlerimiz düşürülüyor, toplu sözleşme haklarımız gaspediliyor, ücretsiz izinler dayatılıyor ve günü geliyor işten atılıyor. Büyük çoğunluğumuz ise sendikasız, sigortasız ve her türlü sosyal haktan yoksun olarak vahşi sömürü koşullarında çalışıyoruz. Ama bunlar da yetmiyor, yüzyıllık kazanımlarımız ve mevcut yasalardaki sınırlı haklarımız da rafa kaldırılmak isteniyor.

Kriz var deyip bütün faturayı biz işçi ve emekçilerin üzerine yıkıyorlar. Kriz var diyorlar, ama stoklar tıka basa dolu. Makineler susuyor, ama hammaddeler işlenmeyi, milyonlarca insan iş bulmayı bekliyor. Eski ayakkabılarımızı yenileyemiyoruz, ama vitrinlerde alımlı biçimleri ile bin bir çeşit ayakkabı alıcısını bekliyor. Köylü buğday ekmekten vazgeçiyor ve toprak uykuya dalıyor, ama yüzbinlerce insan ekmeğe muhtaç yaşıyor. Peki ama bu neyin krizi? Bunca bolluk içerisinde bu sefalet niye? Toprak var, hammadde var, makine var ve herşeyden önemlisi büyük bir işgücü var. Öyleyse neden toprak uyuyor, neden makineler susuyor? Toprak uyuyor, çünkü köylüler ürettiklerinin büyük kısmını tüccarlara kaptırıyor, ithalatçı vurguncular dışardan ucuz ürün getirip iç pazara egemen oluyorlar. Makineler susuyor, çünkü stoklar tıka basa dolu. Stoklar ve vitrinler tıka basa dolu, çünkü ürünler alıcı bulamıyor. Ürünler alıcı bulamıyor, çünkü milyonlarca işçi, emekçi ve işsiz, derin bir sefalet içerisinde yaşıyor. Tüm bunların tek bir nedeni var: Kapitalist üretim! Yani sömürü düzeni.

Kapitalist üretimin tek amacı kârdır. Kapitalist sanayi geliştikçe tarımsal üretim kapitalist sömürü çarkları altında sınıai üretime bağlanır. Köylülerin büyük kısmı topraksızlaşır ve ucuz işgücü olarak kentlere akarlar. Geride kalan topraklar büyük toprak sahiplerinin eline geçer. Kentlerde de azgın rekabete dayanamayan küçük ve orta ölçekli üretim tasfiye olur. Makineler ve fabrikalar, giderek daha az sayıda kapitalistin elinde toplanır. Servet giderek bu az sayıda kapitalistin eline geçer. Mahalle bakkallarının yerini büyük marketler zinciri alır. Atölyeler ya yok olur, ya da büyük patronların yan sanayii durumuna gelir. İki odalı gecekonduların arasından gökdelenler yükselir.

Kapitalistler arasındaki pazar rekabeti üretimdeki teknik gelişmeyi de zorunlu kılar. Makinelerin gelişmesi, daha az sayıda işçiyle daha çok üretim yapmanın koşullarını hazırlar. 10 işçinin yerini 2 işçi alır. Bir yandan küçük mülk sahiplerinin mülksüzleşmesi, diğer yandan da makinelerin sürekli

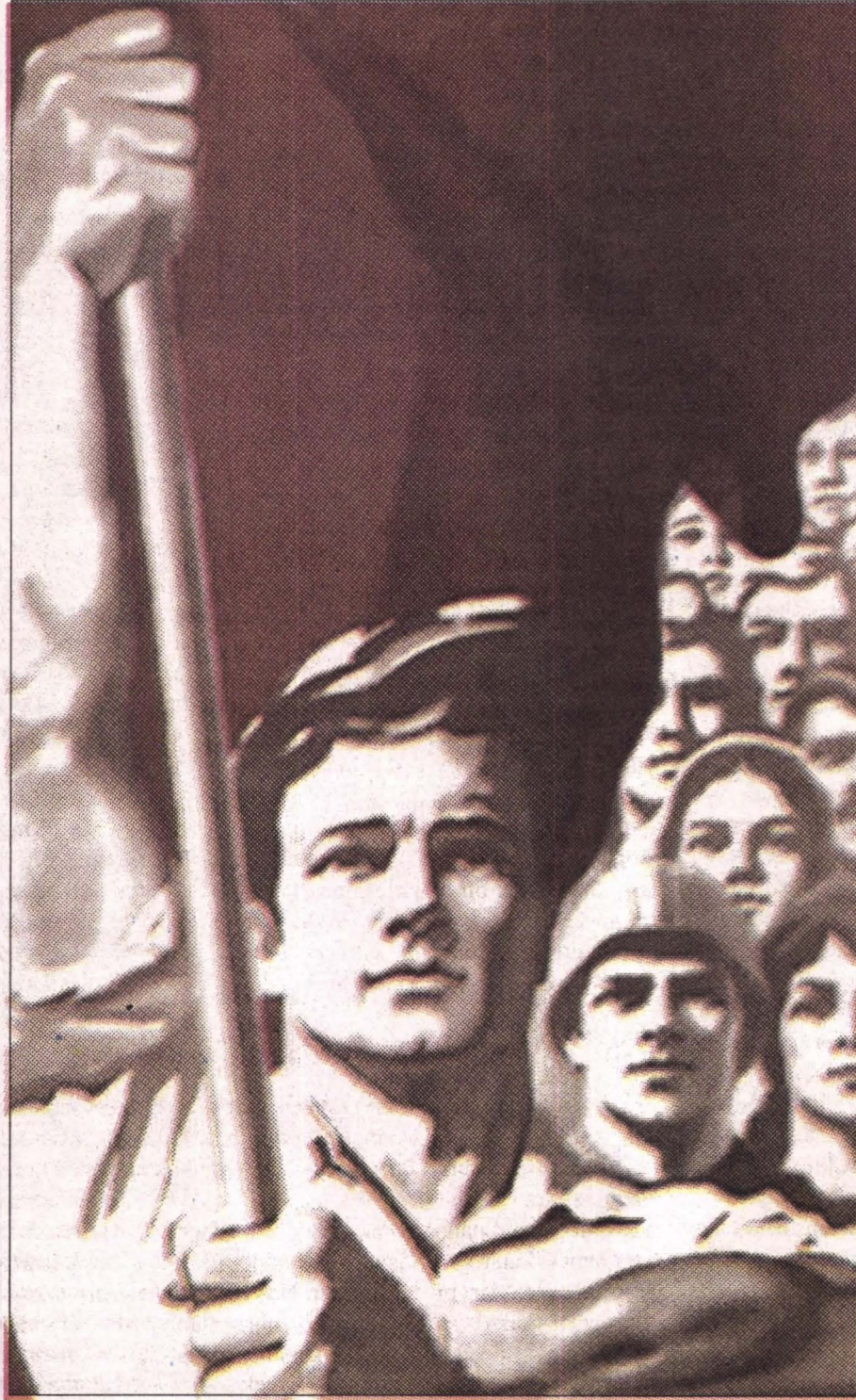
gelişmesi sonucunda işgücü piyasası durmadan genişler, işsizler ordusu büyür. Üretimin teknik koşullarındaki hızlı gelişme, ellerimizdeki hüneri de gereksiz kılar. Erkek işçilerin yerini düşük ücretli kadın ve çocuk işçiler alır. Hem işsizler ordusunun durmadan büyümesi, hem de kadın ve çocuk emeğinin yaygınlaşması nedeniyle ücretler durmadan düşer.

pazarlardaki bu azgın rekabete dayanamayanlar iflas ederler. Kapitalistlerin kârları düşmeye başlar. Kârları düşünce de kriz var diye basarlar feryadı. Artık birbirlerini yutmaktan başka çareleri yoktur. Fakat bunu başarmak için önce işgücü maliyetlerini düşürmek ve rekabet güçlerini artırmak zorundadırlar. Bunun için bütün kapitalistler kendi ülkelerinin işçi ve

emekçilerine fedakarlık çağırısı yaparlar. Hem de bu çağırışı ulusal sosa bandırırılar. "Ulusal çıkarlarımız" bahanesiyle bizleri kendi emellerine alet etmeye çalışırlar.

Peki fedakarlığın sonucu ne? Daha fazla işsizlik, daha fazla yıkım, daha düşük ücretler, daha fazla sömürü... Kapitalistler ücretlerimizi düşürerek, işçi kıyımına giderek, sosyal haklarımızı gaspederek ve tarımsal üretimi yıkıma uğratarak kendi krizlerinin faturasını biz işçi ve emekçilere çıkartırlar. Tüm bunları "ulusal çıkarlarımız" adına yaptıklarını iddia ederler. Peki ama, işten atılan, ücretleri düşürülen işçinin ve toprağını ekemez duruma getirilen köylünün bu "ulusal çıkarlarımız"daki çıkarı nerede?

Düşünün bir kere: Bir toplu işçinin yapımında hangimizin emeği yoktur? Kimimiz kaba hammaddenin üretiminde, kimimiz çeliğin işlenmesinde, kimimiz makinenin civatasının yapımında, kimimiz makine yağının üretiminde vb. çalışırız. Bir toplu iğne milyonlarcamızı birbirimize bağlar. Ama milyonlarcamızın ürettiği ürünlere bir avuç kapitalist el koyar. Peki bu bir avuç sömürücü, nasıl oluyor da milyonlarcamızı denetim altında tutabiliyor? Çünkü sermaye sınıfı gücünü yalnızca sermayesinden değil, örgütlülüğünden alıyor. Herşeyden önce onlar siyasal iktidarı ellerinde tutuyorlar ve bir devlet örgütüne sahipler. Kapitalist devlet yalnızca onların çıkarlarını koruyan bir baskı aygıtıdır. Eğer böyle bir devlet örgütü olmasaydı, bir avuç kapitalist sömürücüyü kovup üretim araçlarını kolayca toplumsallaştırabilir ve üretimi milyonların ihtiyaçlarını karşılamayı esas alarak yeniden örgütleyebilirdik. Ne var ki, en küçük direnişimizde bile devletin silahlı gücünü ve

Makinelerin hızlı gelişmesi sonucunda üretim kitlesel boyutlara ulaşırken, işsizliğin artması ve ücretlerin düşmesi sonucunda milyonların alım gücü durmadan düşer. Piyasada ürünler artmıştır, ama alıcılar azalmıştır. Ürünlerin satılması için iç pazar yetmez olur. Artık kapitalistler uluslararası pazarlara uzanmak zorundadırlar.

Fakat aynı şeyler uluslararası pazarlarda da yaşanmaktadır. Uluslararası pazarlarda da farklı ülkelerin kapitalistleri arasında kıyasıya bir rekabet sürmektedir. Ürünler durmadan artarken dünya pazarları durmadan daralmaktadır. Daralan

mahkemelerini karşımızda buluyoruz. Demek ki sermaye sınıfı gücünü, basınından, medyasından, işveren örgütlerinden ve devlet örgütünden alıyor. Tüm bunlara ise üretim araçlarını elinde tutmakla sahip oluyor.

İşte bu bir avuç sömürücü sınıf bu örgütlü gücüne dayanarak bizlerin yaşamını altüst edebiliyor. Ama biz milyonlarcayız. Onların bize karşı kullandıkları silahları, halkların canını alan bombaları biz üretiyoruz. Yargıcın elindeki tokmağı ve kalemi biz üretiyoruz. Meclisteki koltukları, medyasının kullandığı kağıdı ve bilimum herşeyi biz üretiyoruz.

İş yasalaşmasına karşı birleşik mücadeleyi örelim!..

İŞÇİ SINIF SEFERBERLİĞİ! /1

Bizlerin, yani milyonlarca işçi ve emekçinin birleşik gücü karşısında onların gücü nedir ki?

Ama onlar bizlerin örgütlü olmadığını görüyorlar. Bizim örgütsüzlüğümüz onlara güç veriyor. Bu yüzden de büyük bir cesaretle saldırıyorlar. Daha dün mezarda emekliliği geçiren, milyonlarcamızı işsizliğin ve açlığın girdabına iten sermaye sınıfı ve onun iktidarı, şimdi de kıdem tazminatını kaldırmak ve kuralızsız sömürü anlamına gelen esnek çalışmayı yasalaştırmak için kolları sıvamış bulunuyor.

Ortaçağ sömürü yasalarını 21. yüzyılın "bilim adamları" hazırladı!

Bundan aylar önce 9 sözde bilim adamından "Bilim Kurulu" adı altında bir kurul oluşturulmuştu. Bu kurulun amacı "çağdaş normlarla" yeni bir iş yasası hazırlamaktı. Öyle ya, eski yasa çağdaş değildi. Hem işverenler, hem hükümet ve hem de işçiler mevcut yasaların çağdaş olmadığı konusunda hemfikirler. Öyleyse iş yasaları değiştirilmeliydi! Bu amaçla 3'ü hükümeti, 3'ü patron örgütlerini ve diğer 3'ü de işçi sendikalarını temsil eden 9 bilim adamı yan yana getirildi. 'Bilim Kurulu' kapalı kapılar ardında aylarca süren hummalı bir çalışma yürüttü. Sözde işçileri temsil ettikleri söylenen bilim adamları diğerleriyle birlikte, 'Ortaçağ yasalarının en çağdaş yasalar' olduğunu keşfettiler. Yürüttükleri çalışmalar boyunca birçok "bilimsel!" doğruya ulaştılar: Kıdem tazminatı işverenlerin sırtında bir yük! İş yasalarında geçen kimi maddeler çok katıydı ve sermayenin dolaşımını, yani sömürüyü sınırlandırıyor! Şu kör olası rekabet dünyasında işgücü maliyeti bu kadar yüksek olursa, hem yerli sermayedarlar yatırım yapmaz ve hem de yabancı sermaye ülkeye girmez, uluslararası rekabetin altında kalırdık!

İşte bu "bilimsel" bulgulardan yola çıkan "bilim adamları", kıdem tazminatını fiilen kaldıran ve kuralızsız-yasasız bir iş yaşamını yasa hükmü haline getiren bir iş yasası taslağı hazırladılar. Taslağın tek bir amacı vardı; işçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadelesinin ürünü olan tüm kazanımları bir çırpıda yok etmek.

Bu sözde bilim adamlarının ortaçağın hak-hukuk tanımayan barbarca sömürsünü, en "çağdaş" yasa olarak önümüze sürmeleri çok normal. Çünkü sermaye sınıfı, yalnızca siyasal iktidarı, yalnızca devlet gücünü, yalnızca basını elinde tutmuyor. O aynı zamanda bilgiyi de kendi tekelinde bulunduruyor. Nasıl ki makineler onların elinde bizi işsizler ordusuna katan canavarlara dönüşüyorsa, bilim de onların elinde insanlığa kan kusturan zulüm aracına dönüşüyor. Tabii yalnızca bilgiyi değil, bu bilginin taşıyıcısı olan ve kendilerine "bilim adamı" denilen insanları da kendi hizmetkârları haline getiriyorlar. Böyle olunca da, efendisinin hizmetkârı bu sözde bilim adamları için kölelik yasaları, en çağdaş yasalar oluyor.

AB kölelik dayatıyor!

Aylardır sermaye örgütleri, düzen partileri, burjuva basın, sendika ağaları ve bilumum emperyalizm işbirlikçisi, Türkiye'nin AB'ye girmesinin ülkenin tek kurtuluş yolu olduğunu propaganda ediyorlar. Sermaye medyası AB'ye girince milli gelirin ve kişi başına düşen gelirin katlanarak artacağı balonunu şişiriyor.

Kimi çevreler ise AB'nin demokrasi getireceğini iddia ediyor. Oysa ki, emperyalist Avrupa tekelleri ülkemizi bir büyük pazar, ucuz işgücü cenneti ve egemenlik alanı olarak görüyor. Ülke kaynaklarını soyup soğana çeviren emperyalist tekellerdir. Tarımda yıkımı, her alanda özelleştirmeyi dayatanlar, ülkeyi borç batağına sürükleyip boğazımıza sarılanlar onlardır. Patlak veren krizler ve sefalet tablosu onların dayattığı İMF programlarının eseridir. Dün askeri işgallerle, kaba kuvvetle ülkeleri sömürgeleştirirken, aynı şeyi bugün işgal ve kaba kuvvetin yanısıra siyasi ve ekonomik dayatmalarla, İMF, DB programlarıyla gerçekleştiriyorlar. Tabii ki onlar bunu vurgun ve soygunun kırıntılarıyla besledikleri işbirlikçi sermaye iktidarına dayanarak yapmaktadırlar.

Emperyalistler, demokrasi deyince yalnızca kendileri için sınırsız bir sömürü özgürlüğünü anlıyorlar. Demokrasi getirmek, işçi haklarını geliştirmek şöyle dursun, AB ülkeleri kendi ülkelerinin işçi ve emekçilerinin yüzyıllar boyunca mücadele ederek elde ettikleri kazanımlara saldırıyor, demokratik haklarını kısıtlamaya çalışıyorlar. Son birkaç yıldır Avrupalı işçi ve emekçiler bu haydutların saldırılarını püskürtmek için kitlesel bir mücadele vermek zorunda kalıyorlar vb. Bunu kendi işçi sınıfına yapanlar bizim refahımızı niçin düşünsünler ki?

"Bilim Kurulu"nun hazırlamış olduğu kölelik yasa tasarısı da AB'nin dayatmalarından birini oluşturuyor. "Bilim Kurulu" hazırladığı saldırı maddelerini çoğunlukla "Avrupa Birliği Çalışma Müktesebatı"na dayandırmakta ve buna "Avrupa sosyal normlarına uyum" demektedir. Söz konusu yasa tasarısı, yapılan tüm sahte propagandaların aksine, işçi sınıfı ve emekçilerin geçmişte göre daha fazla yoksullaşmasının ve her türlü haktan yoksun ortaçağ kölelerine dönüştürülmesinin yolunu açıyor. Bu koşullarda eğer bir özgürleşme ve gelişme varsa, bu, sömürünün özgürleşmesidir. Birileri daha fazla geliyorsa bu, yalnızca emperyalist tekeller ve onların yerli işbirlikçileri için geçerlidir.

Kıdem tazminatı kaldırılıyor!

"Bilim Kurulu"nun hazırlamış olduğu "İş Kanunu Ön Tasarısı" işçi sınıfının mevcut yasalardaki tüm haklarını rafa kaldırıyor. Bunlardan birisi de kıdem tazminatıdır.

Kıdem tazminatı, işçinin çalışma süresince yıpranması karşılığında işverenlerin ödemekle yükümlü oldukları bir tazminattır. Nasıl ki makinelerin yıpranması karşılığında işverenler amortisman ayırma yoluna gidiyorlarsa, yıpranması karşılığında işten çıkardığı zaman işçiye tazminat ödemek zorundadırlar. İşçi sınıfının "emeğin korunması" uğruna yüzyıllar boyunca verdiği mücadelenin kazanımlarından biri olan kıdem tazminatı, şimdi bir çırpıda kaldırılmak isteniyor.

"Bilim Kurulu" hazırlamış olduğu tasarıda, her ikisi de fiilen kıdem tazminatının kaldırılması anlamına gelen iki öneri sunuyor. Bunlardan birincisi, yeni bir fon oluşturularak kıdem tazminatının bu fona devredilmesi. "İş Kanunu Ön Tasarısı"nın 24. maddesinde söz konusu fon için ayrı bir yasa çıkartılması önerilmiş. Bilim Kurulu yasa tasarısına ek olarak "Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı", adı altında bir tasarıyı hazırlamış. Hem 24. madde ve hem

de "Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı" kıdem tazminatının, "ölüm, emeklilik, malullük durumları ile adına 15 yıl prim ödenen işçinin isteği üzerine" prim usulü ile oluşturulan fondan ödenmesini öngörmektedir. Yani tasarıya göre, işten atılan işçilere kıdem tazminatı ödenmeyecek!

İşçinin kendi isteğiyle kıdem tazminatını alabilmesi için 15 yıl prim ödenmesi şart. İşveren 15 yıl prim ödemezse işçi kendi isteğiyle tazminat alamayacak. Böylece işverenlerin prim ödememesinin cezası da işçiye kesiliyor. Kıdem tazminatına hak kazanabilmek için geriye "ölmek, sakat kalmak ya da emekli olmak (ki mezarda emeklilik yasasıyla emeklilik hakkı da neredeyse kullanılmaz hale

Bundan aylar önce 9 sözde bilim adamından "Bilim Kurulu" adı altında bir kurul oluşturulmuştu. Bu kurulun amacı "çağdaş normlarla" yeni bir iş yasası hazırlamaktı. Öyle ya, eski yasa çağdaş değildi. Hem işverenler, hem hükümet ve hem de işçiler mevcut yasaların çağdaş olmadığı konusunda hemfikirler. Öyleyse iş yasaları değiştirilmeliydi! Bu amaçla 3'ü hükümeti, 3'ü patron örgütlerini ve diğer 3'ü de işçi sendikalarını temsil eden 9 bilim adamı yan yana getirildi. 'Bilim Kurulu' kapalı kapılar ardında aylarca süren hummalı bir çalışma yürüttü. Sözde işçileri temsil ettikleri söylenen bilim adamları diğerleriyle birlikte, 'Ortaçağ yasalarının en çağdaş yasalar' olduğunu keşfettiler.

getirildi)" kalıyor. Ölünce, sakat kalınca ya da emekli olunca ise yalnızca işverenin ödediği prim yıl sayısına göre tazminat ödenecek. Eğer işçi kıdem tazminatı almaya hak kazanabilirse, kendisine primi ödenen her yıl için 30 günlük ücret ödenecek. Oysa daha önce kıdem tazminatına esas olan gün sayısı toplu sözleşme yoluyla artırılabilirdi. Örneğin toplu sözleşme ile her yıl için 45 günlük ya da 60 günlük ücret ödenmesi sağlanabiliyordu. Fon tasarısı ile artık bu da kaldırılıyor.

Fon tasarısı patronların istediği zaman işçi atmasını kolaylaştırıyor. Artık işten atılan işçiye ne patronlar tarafından, ne de fondan kıdem tazminatı ödenecek. Böylece işverenler işçi çıkartırken ellerini ceplerine atmak zorunda kalmayacaklar. İşverenlerin her ay için fona aylık ücretin %3'ü oranında prim ödemesi öngörülerek, mali yükümlülükleri de düşürülüyor. Patronların bir yılda ödeyeceği prim bir aylık ücretin ancak üçte biri oranında oluyor. Bunlar da yetmiyor, fon yönetimi işverenlere devrediliyor. Yönetimde işverenleri temsilen 2, hükümeti temsilen 1, işçileri

temsilen ise 1 kişi bulundurulacak. Yani 4 kişilik fon yönetiminden 3'ü işveren kanadı olacak.

“Bilim Kurulu”nun ikinci önerisi ise, mevcut sistemin korunarak her yıl için ödenen kıdem tazminatı tutarınının 15 günlük ücrete indirilmesi. Bununla birlikte aynı işyerinde 10 çalışma yılını ve 50 yaşını dolduran işçi kendi isteğiyle kıdem tazminatı alabilecek. İşten atıldığında kıdem tazminatı alabilmek için, işçinin aynı işyerinde kesintisiz olarak en az 1 yıl çalışmış olması ve mevcut yasadaki 17. maddeden atılmamış olması gerekiyor. Fakat birazdan göreceğimiz gibi, iş sözleşmelerine ilişkin yapılması önerilen değişikliklerle, bırakın işçinin aynı işyerinde 10 yılı ve 50 yaşını doldurarak kendi isteğiyle tazminat almasını, kesintisiz 1 yılı doldurarak işten atıldığında tazminat alması bile imkansızlaşıyor. Bugün de çoğunluğumuz ya hiç sigortamız olmadığı için, ya da aynı işyerinde aralıksız 1 yılı tamamlamadığımız için veya 17. maddeden işten atıldığımız için kıdem tazminatı alamıyoruz.

Kıdem tazminatını yeni tasarıyla fiilen kaldıran “Bilim Kurulu”nun gerekçesi şöyle: “Gerçekten zamanla işletmeler için ağır bir yük haline gelen kıdem tazminatı, özellikle ekonomik kriz dönemlerinde işverenlerin ödeme gücünün altına düşmesine neden olmuştur.” Patron örgütleri son iki yıldır sahte iş güvencesine karşılık, kıdem tazminatının kaldırılmasını istiyorlar ve sözde “işsizlik sigortası”nın varlığını gerekçe gösteriyorlardı. “Bilim Kurulu” da aynı gerekçeleri ileri sürüyor. Oysa son iki yılda 2 milyon işçi işten atıldı, ama “işsizlik sigortası”ndan faydalananlar parmakla sayılıyor. İş güvencesi dedikleri ise herhangi bir iş güvencesi getirmediği gibi toplu işten atılmaların önünü açıyor. Bunlar bir yana, kıdem tazminatı işçiye, işsiz kaldığı sürelerde geçinebilmesi için değil, aynı patrona çalıştığı sürelerde fiziksel ve moral açıdan yıpranmasının karşılığı olarak veriliyor.

“Bilim Kurulu”nun gerekçesi, sermayenin gerçek amacını ortaya koyuyor: Kıdem tazminatını kaldırmak! İster “Bilim Kurulu”nun bu iki önerisinden biri olsun, isterse kıdem tazminatına ilişkin mevcut düzenleme korunsun, her durumda kıdem tazminatı kalkmış oluyor. Çünkü “İş Kanunu Ön Tasarısı”nın iş yaşamında getirmek istediği değişiklikler, mevcut düzenleme korunsun bile, kıdem tazminatı almaya hak kazanmayı imkansızlaştırıyor.

Amele pazarının yerini “ödünç işçi borsası” alıyor...

İş Yasası Ön Tasarısı “ödünç işçi” adı altında yeni bir kavram getiriyor. 8. madde “ödünç iş ilişkisi” başlığını taşıyor. Buna göre, bir işveren işçisini bir başka işverene ödünç olarak verebilecek. Bunu yapabilmesi için tek şart “işçinin rızasını almak!” Yani işçi kabul etmezse işveren onu “ödünç” veremeyecek! Peki ama, hiçbir işçi ödünç verilmeyi istemeyeceğine göre böyle bir madde koymanın anlamı ne? “İşçinin rızası” sözcüğü ile işçilere oyun oynanıyor. Çünkü, onlar da biliyor ki, her gün işten atılma korkusu yaşayan işçilerin patronların teklifini reddetme şansları yok. Eğer bu tasarı yasalarsa, biz işçiler bir o patronun emrine, bir bu patronun emrine gireceğiz. Bir o fabrikaya, bir bu fabrikaya, oradan oraya sürüleceğiz.

Ama iş yasası tasarısı bununla da sınırlı kalmıyor. Özel İstihdam Büroları adı altında, işçi satımıyla uğraşacak bürolar yaratılıyor. Bu bürolarda köle alım-satımı gibi, işçi alım-satımı yapılacak. İşverenler bu bürolardan borsadan hisse alır gibi işçi alacaklar. 3-5 gün ya da birkaç ay çalıştırıp sonra geri iade edecekler. Bu büroların sahipleri ise mal alıp satan tüccarlar gibi işçi alıp satarak para kazanacaklar. Ödünç işçiler bir

orada bir burada çalıştırılacağı için ne sendikal haklardan, ne de sosyal haklardan yararlanabilecekler.

Ama köle pazarında alınıp satılmak da yetmiyor. Özel İstihdam Büroları ve “ödünç işçi” kavramı ile işçilerden grev kırıncısı olmaları isteniyor. Çünkü 8. madde, “ödünç alan işveren grev ve lokavt aşamasına gelen bir toplu iş uyuşmazlığının tarafı ise, işçi grev ve lokavtın uygulanması sırasında onun yanında çalışmayabilir” diyor. Oysa grevin olduğu yerde işverenin dışardan işçi getirip çalıştırması yasak. Ama 8. madde, işçiye işverenin suçuna ortak olup, istersen grev kırıncılığı yapabilirsin diyor. İstemezse ne olur? Asıl patronu ona haddini bildirir tabii ki!

Görülüyor ki, ödünç işçi kavramıyla hem alınıp satılan modern kölelere dönüştürülüyor, hem de kendi sınıfımıza karşı kullanılmak isteniyoruz.

Taşeronlaştırma yasalıyor!

Tasarının 1. maddesinin (ç) fıkrasında “alt işveren-asıl işveren ilişkisi” adı altında taşeronlaştırma yasallaştırılıyor. 6. maddede ise “işyerinin veya bir bölümünün devri” düzenleniyor. İşveren asıl işin bir bölümünü veya yardımcı işi alt işverene verilebiliyor, ya da işyerinin bir bölümünü tamamen başkasına devredebiliyor. Örneğin imalat kısımlara ayrılıp buralarda yürütülen işler başkasına verilebiliyor, ya da tümüyle imalat parçalara ayrılıp başka işverenlere devredilebiliyor. Eğer işi başkasına yaptırıyorsa buna “asıl işveren-alt işveren ilişkisi” deniyor, yalnızca işi değil de beraberinde işyerinin bir bölümünü de devrediyorsa buna da “işyerinin bir bölümünün devri” deniyor. Böylece bir fabrika onlarca parçaya bölünebiliyor. Taşeronlaştırma bugün de işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki en büyük engel. İşçiler aynı fabrikada farklı patronların emri altında çalıştırılarak birbirinden koparılıyor. Böylece sendikalaşma mümkün olmadığı gibi, ortak davranış göstermek de zorlaştığından işçiler, sefalet ücretlerine, hak yoksunluğuna ve patronların her türlü dayatmasına boyun eğmek zorunda bırakılıyor. Büyük çoğunluğumuz bugün, aynı fabrikada farklı patronların emri altında çalışıyor gösterildiğimiz için sendikalarda örgütlenme cesareti gösteremiyoruz. Yeni iş yasası tasarısıyla bu durum yasal hale getiriliyor.

Patron istediği şekilde işe alıp, istediği zaman işten atabiliyor!

10. maddede “iş sözleşmeleri belirli veya belirsiz süreli, tam süreli veya kısmi süreli yahut deneme süreli ya da diğer türde oluşturulabilir” deniyor. Yani işveren işçiyi istediği isim altında çalıştırabilir. Örneğin patron işçiyi günde 2 saat ya da haftada 2 gün çalıştırıyorsa kısmi süreli, en çok iki ay çalıştırıyorsa deneme süreli, eğer çalışma süresi belirlenmişse (6 ay, 5 yıl gibi) ya da iş sözleşmesi bir işin bitirilmesine bağlanıyorsa veya işin kendisi geçici ise (inşaat işleri ya da mevsimlik işler gibi) buna belirli süreli iş sözleşmesi deniyor. Zaten bir önceki madde işverene 2 ay boyunca işçiye çalışma koşullarına ilişkin herhangi bir şey söylememe hakkı verdiği için, işverenler iş sözleşmesini tek taraflı belirleyebiliyorlar. 15. maddede ise “çağrı üzerine çalışma” getiriliyor. Bu madde ile işçi, işveren gel dediği zaman çalışan, git dediği zaman giden köleye dönüştürülüyor. Bunların dışında “diğer türde” kavramı ile yasadaki sayılanların dışında da farklı türlerde iş sözleşmeleri yapılabileceği hükme bağlanıyor. Örneğin iş olduğu zaman çalışılıp, iş olmayınca çalışılmayacak türde bir iş sözleşmesi düzenleyip adına “kayan zamanlı çalışma” denebilir. Tüm bu düzenlemelerle aslında işçinin çalışma şartları işverenin keyfine bırakılıyor.

Patron istediği zaman işten atabiliyor, ama adı iş güvencesi oluyor!

Yukarıdaki düzenlemelerde de görüldüğü gibi, işverene “işten atma” konusunda her türlü kolaylık sağlanıyor. Ama 19. madde iş güvencesi getirildiğini iddia ediyor. İş güvencesi dedikleri de, patronunun işten atarken “haklı bir nedene dayanması” zorunluluğu oluyor. Ama aynı madde bu zorunluluğu sadece 10 veya daha fazla işçinin çalıştığı yerler için getiriyor. Yani 10 kişiden az işçinin çalıştığı yerlerde patron işten atarken herhangi bir gerekçe göstermek zorunda değil.

İkinci olarak, patron yalnızca “belirsiz süreli iş sözleşmesi” ile çalıştırdığı işçiyi çıkartırken haklı neden bulmak zorunda. Yani eğer işçi belirli bir süre ile ya da belirli bir işin bitirilmesi şartı ile çalışıyorsa (çalışma 6 ay, 3 yıl gibi bir zamana bağlanmış ya da iş geçici, mevsimlik vb. ise), işten çıkartırken patronun gerekçe göstermesi zorunlu değil.

Üçüncüsü, patronun işten çıkardığı “belirsiz süreli iş sözleşmesi” ile çalışan işçinin, o patronun emrinde en az 6 ay çalışmış olması gerekiyor. Yani 6 ayı doldurmamışsa, işten atarken herhangi bir gerekçeye gerek kalmıyor. Bunların yanı sıra “deniz ve hava taşıma işlerinde, tarımda, ev işlerinde çalışan işçiler ve gazeteciler” de kapsam dışında bırakılmış. Bu işlerde çalışan işçileri işten atarken de “haklı neden” bulmaya gerek yok.

Dördüncüsü, patronun haklı neden bulmaktan kurtulması için, işçiyi işe alırken iş sözleşmesini belirli bir süreye ya da başka bir şarta bağlaması yeterli. Eğer tasarı yasalarsa ‘belirsiz süreli iş sözleşmesi’ ile çalışan tek bir işçi bile kalmayacaktır.

Tüm bunların yanı sıra tasarı, işçi “belirsiz süreli iş sözleşmesi” ile çalışsa bile, işçinin “yetersizliğini, davranışlarını ya da işyerinin veya işin gereklerini”, işten atmak için yeterli görüyor. Yani işveren mali sıkıntı, üretimin düşmesi vb. nedenlerle belirsiz süreli iş sözleşmesi ile çalışan işçiyi işten çıkartabilecek. Bu durumda patron istediği zaman işçiyi çıkartabilecek! Diyelim ki, tüm bunlara rağmen, bol bol haklı neden varken patron “haksız” yere işçiyi işten çıkardı. O zaman ne olacak? İşçi mahkemeye başvuracak. Olur da mahkeme işçiyi haklı bulursa işveren, ya işçiyi geri işe alacak, ya da mahkemenin belirleyeceği 6 ila 12 aylık ücret arasında belirlenmiş bir ücreti tazminat olarak işçiye ödeyecek. İş güvencesi dedikleri işte bu!

Ama saldırı bununla da sınırlı değil. Tasarının 31. maddesi ile işverenlere toplu işten çıkarma hakkı veriliyor. “Ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri işletme, işyeri ve işin gerekleri sonucu” toplu işçi çıkarma yoluna gidilebiliyor. Sendika ağalarının iki yıldır işçileri oyaladığı, patronların da kıdem tazminatını kaldırmak ve esnek çalışmayı yasalaştırmak için pazarlık konusu yaptıkları “iş güvencesi” bu oluyor. Patronların işten çıkarma hakkı genişletiliyor ve bu bize “iş güvencesi” diye yutturulmak isteniyor. Görülüyor ki, “iş güvencesi” sözcüğü, mevcut kazanılmış haklarımızı pazarlık konusu yapmak için ortaya atılmış içi boş bir argümandan başka bir şey değil!

Bugün tasarının sözde iş güvencesine ilişkin maddeleri, İş Güvencesi Yasası diye tanımlanan ayrı bir yasa olarak çıkmış bulunuyor. İş Güvencesi Yasası’nın, İş Kanun Ön Tasarısı’ndaki düzenlemelerden pek farkı yok. Tek fark tarım ve basın işçilerinin de iş güvencesi kapsamına alınması. İş Güvencesi Yasası çıkartılarak aslında İş Kanun Ön Tasarısı’nın bir kısmı yasalarmış oluyor. Bundan sonra geriye kıdem tazminatını kaldıracak ve esnek çalışmayı yasalaştıracak düzenlemelerin yapılması kalıyor. Bu yüzden İş Güvencesi Yasası’nın yürürlük tarihi 15 Mart 2003’e atıldı. Bu süre içerisinde İş Kanun Ön Tasarısı da yasalaştırılacak, İş Güvencesi Yasasıyla verilen sınırlı haklar, kepçeyle geri alınacak.

(Devam edecek...)

Mevcut rehaveti kırmak sınıf devrimcilerinin görevidir...

“Esnek üretim” saldırısına karşı mücadelenin güncel önemi

Yeni Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Nejat Arseven'in söylediklerine bakılırsa, esnek üretim yasası seçimlerden önce bile meclisten geçirilebilir. Arseven, geçtiğimiz haftalarda tasarıya son şeklinin verildiğini, kısa zamanda komisyonlara havale edileceğini, sendikalarla da zaten mutabakat sağlandığını açıklamıştı. İş Güvencesi Yasası'nın görüldüğü meclis oturumları sırasında ise, bu yasanın yürürlüğe gireceği 15 Mart 2003 tarihine kadar yeni iş yasa tasarısının da yasalaştırılacağı tutanaklara geçirilerek, kapitalistlere teminat verilmişti. Esnek üretim yasası kabul edildiği takdirde, sahte iş güvencesi yasası anlamını tümünden yitireceği için, sermayedarlar tamamen bir seçim yatırımı olan iş güvencesi konusunda itirazlarını azaltmışlardı.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerden esnek üretimin yasalaştırılmasına karşı beklenen tepki gelmediği, sendika bürokrasisi de iş güvencesi üzerinden sahnelenen oyunlara canla başla katıldığı için, sermaye iktidarının işi bir hayli kolaylaşmış durumda. Ülke gündemine tüm ağırlığıyla oturan erken seçimin hengamesi içinde, işçi sınıfına yönelik tarihsel bir saldırıya daha aradan çıkarmak, sermaye açısından pek zor olmasa gerek. Sahneye pek yansımaya da perde arkasında yürütülen ve ancak arada bir küçük açıklamalarla kamuoyuna yansıyan hazırlıklar, sermaye iktidarının böyle bir eğiliminin olduğunu da gösteriyor.

Esnek üretim yasasını seçim hengamesi içinde oldu bittiye getirmek, görüldüğü kadarıyla şimdilik bir eğilim sadece. Kamuoyunun gözleri önünde yapılan plan, iş yasa tasarısının 15 Mart'a gelmeden yasalaştırılması biçimindedir. Bugün seçim, seçimden sonra hükümetin oluşturulması, bu arada sesi giderek artan savaş tamtamları gibi toplumu kilitleyen gündemlerin tantanası, bu planın hayata geçirilmesini oldukça kolaylaştırıyor. Fakat toplumsal muhalefetin, ne zaman hangi boyutlara varacağı önden tam olarak kestirilemediği için, iş yasa tasarısının mümkün olursa bu seçim sürecinde yasalaştırılması burjuvazi için daha tercih edilir. Bunun önünde halihazırda tek engel var. O da zaten baraj korkusuyla ne yapacaklarını bilemez halde olan düzen partilerinin, bir seçim öncesinde işçi ve emekçi kitlelerin tepkisini çekebilecek böyle bir girişime yanaşmayı tercih etmemeleridir. Yine de, toplumsal hareket gibi burjuvazinin de ne zaman ne yapacağı kesin olarak saptanamaz.

Dolayısıyla esnek üretimin yasalaştırılması saldırısı tüm güncelliğiyle orta yerde durmaktadır. Demek oluyor ki bu saldırıya karşı mücadele de tüm önemini ve aciliyetini korumaktadır.

Yasa tasarısının açıklanmasından bu yana geçen süreç içinde, işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden ne yazık ki anlamlı bir mücadele geliştirilemedi. Kitleleri uyarma, aydınlatma faaliyetleri bile yetersiz kaldı. Sınıf çıkarlarını savunduğunu iddia edenlerden bazıları, örneğin geleneksel devrimci gruplar, yanısıra SİP-TKP, ÖDP gibi reformist çevreler, bu saldırıya karşı mücadeleyi zaten kendi gündemlerine pek fazla almadılar. Lafzi düzeyde kalan ve öylesine yapılan açıklamalarla geçiştirmiş oldular. EMEP sınıf içindeki

mezvelerini de devreye sokarak başlangıçta yasa karşıtı anlamlı çalışmalar yürüttü, fakat o da bu faaliyeti erken seçimin gündeme girmesiyle tamamen rafa kaldırmış görünüyor.

Komünistler ise, diğerlerinden farklı olarak, esnek üretim yasa tasarısına karşı mücadelenin önemine daha en baştan vurgu yaparak, saldırı karşıtı mücadeleyi bir kampanyayla örgütlenme yolunu tuttular. Bu kampanyanın gündemimizde olmasına rağmen arzulan tempoyla, istikrarla yürütülemediği ortadadır. Bu haliyle, saldırıya karşı sınıf ve emekçi kitlelerin mücadelesini geliştirme görevi yerine getirilemez. Madem biz bu saldırının önemini, tarihselliğinin bilincindeyiz, madem bu yakıcı saldırı karşısında sınıf cephesini mücadeleye kanalize etme görevi başa düşmüştür, o halde faaliyetimizi daha kararlı ve kesintisiz yürütmek durumundayız. Siyasal ciddiyet bunu gerektirir.

Burjuvazi üzerinden gündeme giren seçim, savaş gibi belli başlı gelişmeler, doğru bir bakışla yaklaşıldığında esnek üretim saldırısına karşı faaliyetin zayıflamasına, geri plana itilmesine yol açmaz. Ne de olsa toplumsal gelişmelerin, diyelim ki sermaye saldırılarının her bir ögesi birbiriyle ilişkilidir. Mesela erkene alınan seçim üzerinden burjuva siyaset sahnesinde bu denli oyun sergilenmesi, derli toplu bir

parlamentar görünüm ve siyasal istikrar içindir. Güçlü bir siyasal tablo ve güçlü bir hükümet, aslolarak IMF'nin yıkım programını güçlü bir şekilde yürütmek, emperyalist saldırganlığa ve savaşa daha etkili katılmak içindir. Yıkım programının ve AB'ye uyumun en önemli ayağı ise esnek üretimin yasalaştırılmasıdır.

Seçim nedeniyle kitlelerde oluşan politik duyarlılığa, sermaye iktidarının saldırılarına karşı mücadeleyi geliştirmek çerçevesinde de müdahale edilebilmelidir. Bu bağlamda esnek üretim karşıtı kampanya, seçim çalışmamızın temel bir bileşenidir, böyle ele alınmalı ve ivmelendirilmelidir.

İşçi ve emekçi kitlelerde yasa tasarısıyla ilgili henüz de yeterli bir bilinçlenme oluşmamış durumda. Bu eksikliği giderme sorumluluğu, başta sınıf devrimcileri olmak üzere öncü, bilinçli tüm işçilerin omuzlarındadır. Seçim gündemi, kitleleri her ne kadar düzen siyasetine odaklamış olsa da, yarattığı politik atmosferle bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmek için uygun koşulları da yaratmıştır. Seçim atmosferinin yarattığı olanaklardan olabildiğince yararlanmanın yolu, sermayenin karşısına işçi sınıfının devrimci platformuyla çıkmaktan olduğu kadar, sınıfa yönelik saldırılara karşı mücadele görevlerine asılmaktan da geçmektedir.

Esenyurt İKE'de panel...

Esnekleştirme saldırısına karşı mücadele bir an önce örülmeli!

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde sermayenin meclisten geçirmek istediği yeni iş yasası ile ilgili bir panel yapıldı. Geçen hafta sonu yapılan panele konuşmacı olarak Birleşik Metal Sendikası Örgütlenme Uzmanı Hasan Arslan ve Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nden bir emekçi katıldı. Paneli 60 civarında işçi ve emekçi izledi.

H. Arslan, yasaya karşı mücadelenin bir an önce örgütlenmesi gerektiğini, aksi takdirde sermayenin yasa tasarısını 15 Mart'tan önce meclisten geçirmekte kararlı olduğunu vurgulayarak konuşmasına başladı. Yasanın içerdiği hak gasplarına ilişkin anlattıkları işçiler tarafından dikkatle dinlendi. Yer yer söz alarak kimi maddeler hakkında sorular sormaya ya da kendi işyerlerinde karşılaştıkları saldırılarla ilgili örnek vermeye başladılar. Karşılıklı bir etkileşim oluştu, panel canlı bir ortamda sürdü.

Sermayenin esnek çalışmaya neden ihtiyaç duyduğunu örnekleriyle aktaran Arslan, son yıllarda en ilerici geçinen sendikaların bile pratikte esnek üretim yöntemlerinin uygulanmasına fazla ses çıkarmadıklarını dile getirdi. İLO sözleşmelerine de değinerek, İLO'nun sermayeye karşı emeğin çıkarlarını savunan bir örgütlenme olmadığını, ESK türü bir yapılanma olduğunu vurguladı. Mücadele taleplerimizi belirlerken, işçi sınıfının taleplerinin kendi çıkarları doğrultusunda

belirlenmesinin en doğrusu olacağını belirtti.

Panelin ikinci bölümünde konuşmacılar ağırlıklı olarak "saldırıya karşı nasıl bir mücadele" konusunda görüşlerini aktardılar.

Arslan'dan sonra Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi çalışmaları içinde yer alan panelist söz aldı. İşçi sınıfının hem sermayenin saldırılarına hem de sendikal ihanete karşı mücadele etmesi gerektiğini, bunun için de taban örgütlenmelerinin yaygınlaştırılıp güçlendirilmesinin şart olduğunu vurgulayan bir konuşma yaptı.

Daha sonra katılımcıların bazılarıyla konuştuk ve panelden olumlu izlenimlerle ayrıldıklarını gördük. Görüşlerini aktaran katılımcılar, işçileri saldırılar konusunda aydınlatacak bu tür etkinliklerin daha yaygın yapılması ve daha çok işçiye ulaşılması gerektiğini vurguladılar.

Yasa tasarısının 15 Mart'a kadar meclisten geçirilmek istendiği düşünüldüğünde, bu konuda hızla adım atılması gerekmektedir. Sermaye şu sıralar seçim gündemiyle işçi ve emekçileri kendi gündemlerinden uzaklaştırmak istemektedir. Sınıf devrimcilerinin ve öncü işçilerin önünde seçim atmosferinin yarattığı olanakları sonuna kadar kullanarak, işçi ve emekçileri saldırılara karşı mücadeleye çağırma görev ve sorumluluğu duruyor.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

BM'nin Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi...**Dünya tekellerinin zirvesi sürüyor!**

Dünyanın en büyük zirvesi olan "BM Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi"nin dördüncüsü, 26 Ağustos'ta Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde, gergin tartışmalar ve protestolar eşliğinde başladı. 4 Eylül'e kadar sürecek olan zirve, '92'de Rio'da gerçekleşen çevre zirvesinin devamı ve bilançosu niteliğini taşıyor.

Bali'de gerçekleşen hazırlık toplantısında tartışılmayan maddelerin Johannesburg'ta görüşülmesi kararı alınmıştı. Bunlar; yoksullukla savaş, Güney'de sürdürülebilir gelişmeye destek için teknoloji ve sermaye transferi, küreselleşme, ticaret, ortak ve farklı sorumluluklar, çalışma planı için somut takvimden oluşuyor

Zirveden bir süre önce cepheleştirmiş, senaryolar hazırlanmıştı. Ve Johannesburg'da dünyanın en güçlüleri geri kalan dünyaya karşı yerlerini aldılar.

İklim değişiklikleri, çölleşme, balta girmemiş ormanların tahribatı, içme suyu kıtlığı vb. sorunları yaşayanlara düşen yerler seyirci sıralarıydı. Tüm dünyadan yaklaşık 40 bin kişi yoksulluk, su sıkıntısı, sosyal ve ekonomik sorunlar ile çevre felaketlerinin önlenmesi için çözüm paketleri sunmak üzere Johannesburg'a geldiler.

Zirveye 175 ülkenin devlet ve hükümet başkanları davet edilmişti, ama sadece 104'ü liderler düzeyinde katılıyor. Zengin ülkelerin büyük bir kısmı üst düzeyde temsil edilmeyecek. Almanya, İngiltere, Fransa başbakanları önümüzdeki günlerde zirveye katılacak.

ABD emperyalizminin küstah başkanı Bush toplantıya katılmayanlar arasında. ABD kendisini siyasi olarak bağlayacak hiçbir karar alınmasını istemediğini söyleyerek, her türlü çözüme karşı duracağını gösterdi. ABD'nin bu tavrı özellikle AB ile ABD arasında Uluslararası Ceza Mahkemesi ile açığa çıkan gerilimi daha da derinleştirdi. AB özellikle maddi yardım ve ticaret konusunda ABD'yi sert dille eleştiriyor. Böylece ABD sorumluluktan kaçan, kendileri ise sözde sorumluluk sahibi oluyorlar.

Açılış konuşmasında tartışmalar

G. Afrika devlet başkanı Tabi Mbeki, ev sahibi sıfatıyla 4 bin delegeye hitap eden açılış konuşmasında; dünyada yoksul ve zenginler arasında uçurumun büyüdüğünü, yoksulluk, az gelişmişlik, eşitsizlik ve ekonomik krizlerin arttığını vurguladı. Derinleşen sefaletin ve artan ekolojik felaketlerin tüm insanlığın yıkımının ön habercisi anlamına geldiğini söyledi. Mbeki konuşmasına tekellerin geri kalmış ülkelere yardımı üzerine bir tartışmadan sonra devam edebildi.

Zirvenin daha ilk gününde uluslararası sermaye temsilcilerinin serbest ticaret, özelleştirme gibi gündemleri dayatmaları, zirvede sermayenin ağırlığını hissettirmeye yetti.

Zirvenin en kritik sorununu yoksulluk, açlık, su, enerji, sağlık, tarım, biyolojik çeşitlilik, çevreyi koruma, küreselleşme, tüketim ve üretim, Afrika'nın kalkınması gibi sorunların çözümü için gerekli maddi kaynağın sağlanması ve ticaret serbestliği oluşturuyor. Bir diğeri ise su sorunu ve yenilenebilir enerji gibi

konularda bir takvimin belirlenmesi.

Zirvede Rio zirvesinde karara bağlanan prensiplere uyum ve mali sorunlar, küreselleşme ve ticaret sorunlarındaki tartışmaların oldukça sert geçtiği söyleniyor.

Maddi yardım ve ticaret konularında özellikle ABD ve AB çatışıyor. ABD bu konudaki tutumunu sürdürürken, AB kalkınmakta olan ülkeler (G 77) grubuyla her konuda aynı fikirde görünmesine rağmen Doha ve Monterrey'de verdiği tavizin çok üzerine çıkamayacağını belirtiyor. Bu, AB'nin kendisinden beklenenden çok altında katkı sunacağını gösteriyor.

Süren diğer bir tartışma da tarım alanında. Yoksul ülkeler AB ve ABD'nin tarım teşviklerini sınırlandırarak ürünlerinin girişini kolaylaştırmalarını istiyor, bunun açlık ve yoksulluğu sınırlamada yararlı olacağını vurguluyorlar.

Zirvede şu ana değin çevre kirliliği ve çöpün azaltılması, Afrika'nın kalkınması ve gıda güvenliği, okyanuslar ve balıkçılık konularında anlaşmaya varıldı.

Sorumluluktan kaçmak

Rio'daki iklim ve çevre konferansında sera etkisi yapan gazların yoğunluğunun azaltılması için öncelikle sanayileşmiş ülkelerin sorumluluk üstlenmesi karara bağlanmış, atmosferdeki gazların yoğunlaşmasından yalnızca endüstrileşen kuzeyin sorumluluk taşıdığı söylenmişti. Ancak, Rio'dan bu yana birçok devlet "birlikte" sözünü sıkça tekrarlayarak, az gelişmiş ülkeleri sorumlulukları yüklenmeye zorluyor. Rio'nun üzerinden geçen on yıl içinde dünyada çevre sorunu daha da büyürken, ABD '97'deki Kyoto Protokolü'nden geri çekildi. Bu yüzden Johannesburg'ta küresel çevreyle ilgili sonuç getirici kararlar beklenmiyor.

Bugünkü veriler üzerinden bakıldığında, durum on yıl öncesinden çok daha vahim. 2002 yılında atmosferde sera etkisi yapan gazların yoğunluğu arttı. Tropik yağmur ormanları, Avrasya'da ve Kuzey Amerika'da balta girmemiş ormanların yok edilmesi hızlı tempoda devam etti. Ekilebilir topraklar zarar görürken, içme suyu kaynakları giderek tükeniyor. Sağlık hizmetlerinden yoksunluk nedeniyle, malarya, AIDS vb. bulaşıcı hastalıklar yaygınlaşıyor.

Sera etkisinin yüzde 50'si fosilli yanıcı maddelerin yanması sonucunda açığa çıkıyor. Özellikle petrol, enerji üretimi, otomobil ve kimya sektöründe kullanılıyor. Bu sektörlerdeki tekeller Rio konferansı

ön çalışmaları için lobi çalışmasını yürüttüler ve iklim-çevre korumasına ilişkin önlemlerin alınmasını engellemek için herşeyi yaptılar.

Zirve çevre tahribatının daha da artmasına yolaçacak

Zirvenin, ABD ve diğer emperyalistlerin dünya kaynaklarının yüzde 80'ini sömürerek yol açtığı çevre felaketlerinin önüne geçemeyeceği, dünyanın sorunlarını çözmeyeceği yeterince açık. Tersine, zirvede

alınan kararların kendisi çevre tahribatının daha da artmasına yolaçacak.

Emperyalistler yoksullukla mücadele ve çevrenin korunmasının serbest ticaretten sonra geldiğini açıkça ifade ediyorlar. Tekeller yoksullukla savaşın, dünya ticaretinin genişlemesi, gümrük bariyerlerinin kaldırılması, yabancı yatırımların kolaylaştırılmasıyla olanaklı olduğunu iddia ediyorlar. Rio dökümanlarında, bizzat tekellerin baskısıyla, açık pazar ve serbest bölgelerin gelişmesi, bir koşul olarak formüle ediliyor. Bu ise dünya halkları için yıkımın derinleşmesi anlamına geliyor.

Bir süre önce BM tekellere yalnızca tartışma sonuçlarını değil, süreçleri de belirleme hakkı tanımıştı. Böylece paralı ve güçlü olan, dünyamızı tahrip eden uluslararası sermaye, çevre kurtarıcı rolünü üstlenerek süreci yönetecek. Bunun ne anlama geldiğini belirtmek gerekmiyor.

Şimdi BM, aralarında Alman kimya devleri BASF, Austis ve Bayer, otomobil tekeli BMW, DaimlerChrysler ile Alman Deutsche Bank'ın da bulunduğu 44 çok uluslu tekel ile üzerinde anlaşığı "Küresel Sözleşme" örgütünün reklamını yapıyor. Böylece dünyanın yoksul halkları artık BM'lerin IMF, Dünya Bankası ve DTÖ'den hiçbir farkı olmadığını daha açık görüyorlar.

Zirve karşıtı eylem ve etkinlikler

Bir dizi çevre ve insan hakları örgütleri maddi zorluklara rağmen sözcülerini neo-liberal politikalara ve onun sonuçlarına karşı çıkmak üzere Johannesburg'a gönderdiler. Burada bir dizi kongre düzenleniyor, onlarca yürüyüş ve sokak eylemi yapılıyor.

18 Ağustos'ta "hükümet dışı örgütler" in formu başladı. Tüm dünyadan 150 örgüt temsilcisi 4 Eylül'e değin resmi zirveye paralel olarak toplantılarını sürdürecektir.

Güney Afrika solcularının oluşturduğu "İndaba Sosyal Hareketi" de toplantı ve tartışmalar düzenliyor. Bunlar Güney Afrika'da "hükümet dışı örgütler"den ayrılan "Borçların iptal edilmesi komitesi", "Topraksız vatandaşlar hareketi", "Anti özelleştirme forumu", "Soweto elektrik kriz komitesi" üyelerinden oluşuyor ve ayrı eylemler düzenliyorlar.

Birçok devlet başkanının geleceği 31 Ağustos'ta büyük bir yürüyüş düzenlenecek. Yürüyüşe 50 bin kişi bekleniyor.

Su ve serbest piyasa

Ergin Yıldızoğlu

Johannesburg Zirvesi "sürdürülebilir gelişme" ile serbest piyasa arasındaki ilişkinin tartışılmasını hızlandırdı. Bu açıdan, zirvenin gündemindeki "küresel su krizi" konusuna bakmak çok anlamlı. Çünkü "Washington konsensüs" altında, IMF, Dünya Bankası ve Dünya Su Forumu, krizi, suyu metalaştırarak, özelleştirerek çözmeyi öneriyor. Bu ise tam anlamıyla ateşe benzin dökmeye benziyor.

Su çok özgün bir madde

Dünyadaki canlıların kimyası suya dayanıyor. İnsan vücudunun yüzde 90'ı sudan oluşuyor. İnsan belli bir süre içinde gerektiği kadar su alamazsa, önce aklını kaçırmaya, halisülasyonlar görmeye başlıyor, kısa bir süre sonra da ölüyor. Su besin maddelerinin üretilmesi, sanayinin çalışabilmesi, salgın hastalıkların kökünün kazınması için de yaşamsal bir öneme sahip.

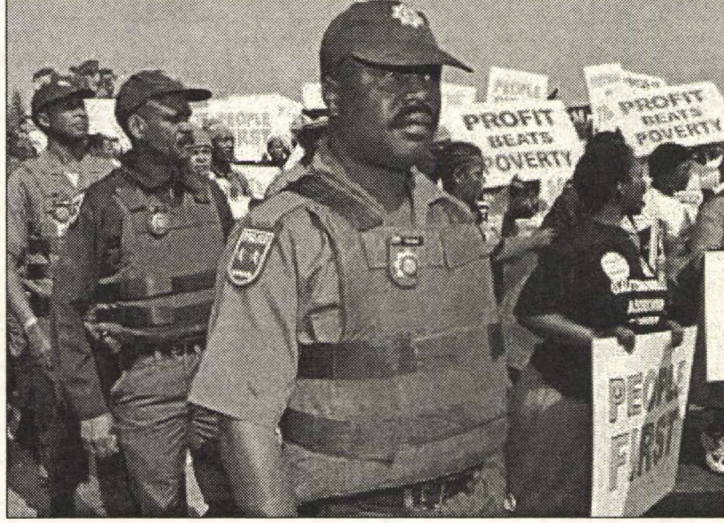
İnsan yaşamı açısından suyun, en temel özgürlüklerden bile önce geldiği söylenebilir. Öyleyse, bireysel özgürlükler temel insan haklarının parçası olduğuna göre, "temiz içme suyuna sahip olmanın" da insan haklarının parçası sayılması gerekmez mi? Dünya Bankası ve Birleşmiş Milletler'e göre gerekmiyor. Onlar suyun bir insan hakkı değil, bir gereksinim olduğunu düşünüyorlar. Ayrım önemli, çünkü insan haklarının aksine insan gereksinimleri, metalaştırılarak ticarete konu olabiliyorlar.

Mavi altın

Foreign Policy dergisinde yayımlanan bir araştırmaya göre 1950'den bu yana küresel kişi başına yenilenebilir su kaynakları yüzde 58 azaldı (Eylül/Ekim 2000). Dünya Bankası'nın Dünya Gelişme Raporu'na göre, bugün küresel taze su kaynaklarının yalnızca yüzde 1'i içme suyu olarak kullanılabilir durumda. Gerisi ya deniz suyundan ya da kutuplardaki buzlardan oluşuyor. Dünya Bankası'na göre halen 450 milyon insan ciddi su sıkıntısı çekiyor. Gelişmekte olan ülkelerdeki ölümlerin yüzde 80'i suyla ilintili hastalıklardan kaynaklanıyor. Toplam küresel tatlı suyun yüzde 8'ini hane halkı, yüzde 23'ünü sanayi ve enerji, yüzde 69'unu tarım sektörü kullanıyor.

Bugünkü trend (küresel su tüketimi her 20 yılda bir ikiye katlanıyor) devam ederse 2025 yılında dünya nüfusunun yüzde 48'i su sıkıntısıyla (yılda kişi başına 1700 metre küpten az tüketim) karşı karşıya olacak. ABD hükümeti ve Birleşmiş Milletler kaynaklarına göre 2015'te üç milyar insan, temel gereksinimlerini karşılamak için yeterince su elde etmenin çok zor ya da imkânsız olduğu ülkelerde yaşıyor olacaklar. Öyleyse, acilen su üretimine, taşınmasına, arıtılmasına ve su tasarrufuyla ilgili eğitime yatırım yapmak gerekiyor.

Ancak Dünya Su Forumu'na göre, 1960'larda ve 1970'lerde bu alanlarda hızla artan mali kaynaklar, hükümetler borç ödemeye ve bütçelerini denkleştirmeye öncelik vermeye başladıkları için, 1980'den sonra hızla gerilediler, 1990'larda da kurudular. Kurucuları arasında ÇUŞ'ların

temsilcilerinin de bulunduğu DSF'ye göre hükümetlerde para yok ama özel sektörde var. Ancak özel sektör de "sağlıklı öngörülerde bulunmaya olanak veren saydam bir düzenleyici yasal çerçeve ve mantıklı kâr olanaklarının sağlanmasını" istiyor.

Tezgâha bakar mısınız!

Küreselleşme döneminde, IMF politikalarıyla kaynaklar kurutulmuş, sonra özel sektör kurtarıcı olarak ileri sürülmüş. O da gelirim ama bana uygun yasa "mantıklı kâr" garantisi isterim diyor! Dünya Ticaret Örgütü, ulusal hükümetlerin ellerini kollarını bağlayan, su kaynaklarını ÇUŞ'lara açan Uluslararası Tahkim gibi yasaları dayatıyor. Su krizi derinleştikçe de tüm dünyada hükümetler suyun metalaştırılmasını, taşınmasını hızlandırmak için birbirleriyle rekabet ediyorlar. Böylece suyun özelleştirilmesi daha şimdiden yılda 400 milyar dolarlık bir iş alanı oluşturuyor. Fortune dergisi de "20. yüzyıl için petrol

neyse, 21. yüzyıl için su o olacaktır" diyor.

The New York Times'a göre global su şirketleri, Vivendi, Suez (Fransız), Bechtel (Amerikan), US Global Water (Kanada) büyük kârlar yapıyorlar (26/08). Ancak, küresel su kaynakları üzerine çalışmalarıyla bilinen Maude Barlow'un araştırmalarının gösterdiği gibi "Özelleştirmelerden sonra her zaman, suyun fiyatı artıyor, suya ulaşım zorlaşıyor, şirketler altyapı yatırımlarını ihmal ediyorlar, sektörde işten çıkarmalar artıyor, suyun kalitesiyle ilgili bilgilere ulaşmak zorlaşıyor". Diğer taraftan şirketler, "ihalelere başvururken fiyat kırma telaşıyla gerekli altyapı yatırımlarını hesaba katmıyor, sonra da bunlara sıra gelince kontratları yeniden düzenlemek istiyorlar." Üstelik "özel sektör, yatırımları için kendi paralarından çok yerel yönetimlerin, uluslararası gelişme örgütlerinin, Dünya Bankası'nın vb. kaynaklarını kullanıyor" (The New York Times). Böyle oluşan borçların geri ödenmesi de hemen her zaman halkın sırtında kalıyor.

Halklara gelince, onlar da giderek uyanıyor. Bolivya'da, Ekvador'da, Panama'da, Arjantin'de, Güney Afrika'da, Hindistan'da ve başka bölgelerde, kendileri için yaşamsal önemi olan su kaynaklarının denetimini çok uluslu şirketlere kaptırmamak için sokaklara dökülüyorlar, Arjantin'in Tucuman bölgesinde olduğu gibi başarılı da oluyorlar.

Özetle, su ve "serbest piyasa" kavramlarını yan yana koydunuz mu, ortaya çok ilginç bir durum çıkıyor: Dünyada yaşamın var olmaya devam edebilmesinin temel koşulu bir yanda, kısa sürede muazzam kâr yapma fırsatı öbür yanda. Bu koşullarda insan yaşamına değil de büyük kâr olanaklarına öncelik veren bir doktrini savunanlara ne gibi bir sıfat takmalı acaba? Örneğin insanlık düşmanı diyebilir miyiz? (Cumhuriyet, 28 Ağustos 2002)

Güney Afrika solu ve zirve

"Soweto Elektrik Kriz Komitesi" başkanı ve "Anti Özelleştirme Forumu" üyesi Trevor Ngwane ile yapılan ve 24-25 Ağustos'da Junge Welt dergisinde yayınlanan röportajdan...

JW: Siz Johannesburg zirvesini önden eleştirmekle kalmıyor, devlet başkanı Mbeki'nin politikalarını da eleştiriyorsunuz. Niçin?

T. Ngwane: Sivil toplum üyelerinin çoğu şaşkınlık içinde, Thabo Mbeki'ye neden karşı olduğumuzu soruyorlar. Mbeki zirve ile big guys'u Afrika'ya getirmeyi başardı ve Afrika'yı uluslararası gündeme oturttu. NEPAD, burada herkesin sözünü ettiği o sözde Afrika'nın gelişmesi için ortak işbirliği, Mbeki'nin çok uluslu tekelleri Afrika'ya çekme ve özelleştirmeleri hızlandırma planıydı. Bunun için Mbeki büyük bir kahraman olarak kutlandı. Ama bizim tarafımızdan değil. Çünkü Mbeki yoksulları, işçi sınıfını temsil etmiyor. Mbeki başa geldiğinden beri bizim elektriklerimiz ve suyumuz kesildi. Ya onun hükümetinin verdiği daha fazla işyeri açma sözü ne oldu? İşyerlerini en fazla yok eden hükümet Mbeki'nin hükümetidir. (...)

JW: Başbakan Mbeki'nin tutar yeri yok mu?

T. N.: Mbeki Güney Afrika için bir çözüm olamaz. Çünkü o sorunun bir parçası. Bizim Mbeki'nin GEAR ve NEPAD politikaları ile ve dünya zirvesine ev sahipliği yaparak Güney Afrika'da durumu düzelteceğine inanmıyoruz. Bununla bağlantılı olan herşey, emperyalizm, neo-liberalizm sözcükleri, bizi

daha fazla özelleştirme noktasına getirebilir.

Mbeki'nin en iyi anladığı, politik kamplar arasındaki sınırları silikleştirme. Bu ülkede halen birileri bizden biri anlamına gelen 'Mbeki yoldaş'tan söz ediyor. Ama örneğin ABD'de Bush'a kim yoldaş der? G8 Mbeki gibi yöneticilerin egemenliklerini sağlamlaştırmak için kullanıyor.

(...) Mbeki bir oportünisttir. Diğer yandan etkili bir devlet adamı rolünü oynuyor. Kendini yoksullara karşı kurtarıcı olarak gösterirken, NEPAD ile Afrika'yı bahtiyar kılıyor, büyüklere Afrika'ya birkaç ekmek kırıntısı daha atıyor.

JW: Eğer bu böyleyse, sendikalar birliği COSATU ANC hükümetini neden destekliyor?

T.N: COSATU'nun ayakları her iki kampta. Bazı sendikalar Mainsteam'a ait, diğerleri daha çok "anti-özelleştirme" "anti-küreselleşme", yani anti-ANC hareketine... Ama hepsi de COSATU çatısı altında birleşiyorlar. Burada sorun yöneticiler.

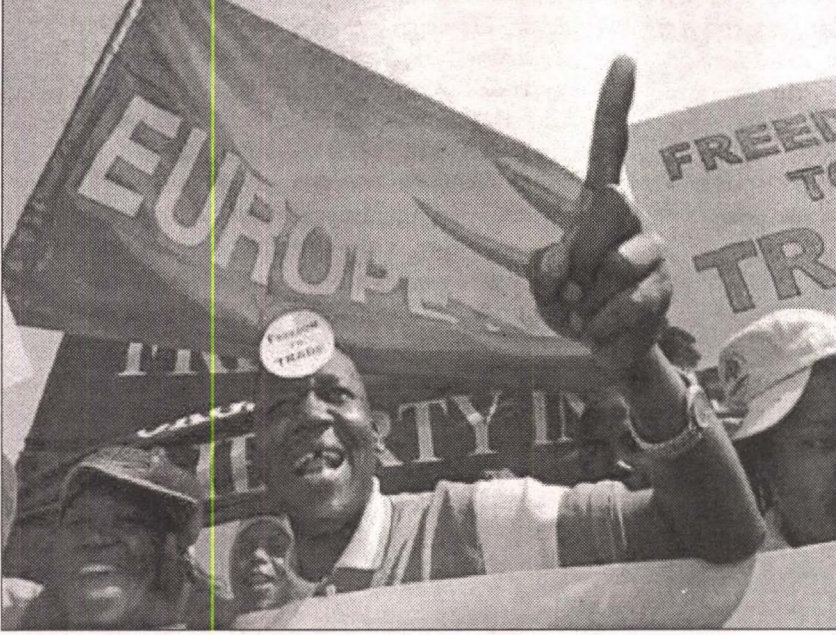
ANC sol kanadından endişeleniyor. Çünkü o sağa kaydıkça neo-liberalleşip kapitalistleşiyor ve politik boşluk bırakıyor. Bu da "anti-özelleştirme forumu", "Soweto elektrik kriz komitesi" veya "AIDS tedavisi için eylem komiteleri" tarafından dolduruluyor.

COSATU anti-özelleştirme grevi için zirveden sonraki bir tarihi saptadı. Bunun mantığı ne? Biz neden şimdi, özelleştirenler burada iken greve gitmiyoruz. Sandton'da Suez Vivendi, Bush, Blair, tümü de özelleştirmelere zorlayan ve üçüncü dünya üzerinde basınç uygulayanlar oturuyor.

Tekellerin Afrika şovu

George Monbiot

Alman seçimleri, bu yıl çevre konusunda kazanılacak ya da kaybedilecek ikinci şey olabilir. Yeni Zelanda'da İşçi Partisi, çoğunluğun oyunu alamadı. Belki de bunun nedenlerinden biri, bu hükümetin, genetik müdahale görmüş ürünlerin yetiştirilmesine onay vermesi. Tahmin edilenden daha çok oy alan Yeşiller, bu ürünlerin yetiştirilmesi halinde hükümeti devirmekle tehdit etti.

Almanya'da Edmund Stoiber'in kazanması kesin görünüyordu; ta ki muhafazakâr liderin gölge kabinesinde bir çevre sözcüsü olmadığı, sellerle birlikte ortaya çıkana dek. Almanlar doğaya ne kadar bağımlı olduğumuzu tekrar keşfederken, Stoiber'in çevreci olmayan tavrı onun sonunu hazırlıyor.

Bir Hindistan atasözü şöyle: "Doğayı kapıdan süpürgeyle kovarsan pencereden dirgenle girer." Çevre, günü kurtarmacı yaklaşımlardan zarar gören uzun vadeli bir mesele. Ve tüm hükümetler tarafından bir sonraki yönetime erteleniyor.

Zirve felaket olacak

Artık sorun, giderek siyasileri yakından ilgilendirir bir hale geldi, ama çoğu siyasetçi durumun ciddiyetini fark etmekten uzak. Dördüncü Dünya Zirvesi, felaket ile sonuçlanacak gibi. Sorun sadece zirvenin dünyanın problemlerini çözemeyecek olması değil. Alınan kararların kendisi, çevre tahribatında temel nedenlerden biri olacak. Dünyanın insan yaşamını destekleme kapasitesinin çöküşünü yavaşlatmak için, BM'nin ve zengin dünyanın diğer birçok hükümetinin kendi çıkarları doğrultusunda aldığı kararlar, problemin özünü oluşturuyor.

BM, zirveden iki sonuç bekliyor; onun adlandırılmasıyla, I. tip ve II. tip sonuçlar.

Kamu-özel ortaklıkları

Birinci tip sonuçlar, hükümetler tarafından üzerinde uzlaşılan anlaşmalar. Bir önceki dünya zirvesinde olduğu gibi, bu tür anlaşmaların hakimi Avrupa Birliği ve ABD. Yoksul ülkeler; zengin ülkelerin, dünyanın geri kalanına çevresel bir borçları olduğunu hatırlatıyorlar. Çünkü zengin ülkeler, 10 yıl önce çevrenin korunması için maddi katkıda bulunacaklarına ve büyük şirketlerin çevreye verdiği zararın hesabını soracaklarına söz verdiler, ama bu sözler kâğıt üzerinde kaldı. Zenginler; yoksulların çıkarları ve çevrenin korunmasının, serbest ticaretten sonra geldiğinde ısrar ediyor. Onlara göre dünyanın su kaynakları, iklimi, sağlık ve biyoçeşitliliği, "kamusal-özel ortaklıklar" yoluyla savunulmalı. Kısacası ABD

ve AB, İngiliz hükümetinin Londra metrosuna yaptığını çevreye yapmak istiyorlar. Devletler, dünyayı, uluslararası sermayenin tahribatından savunmak için, onu paketleyip uluslararası sermayeye sunacaklar!

Beterin beteri var

Bunlar hem yoksul ülkelere hem de çevreye zarar verecek. Ama II. tip sonuçlar, tam anlamıyla yıkıcı. BM, büyük şirketlere, yalnızca müzakere sonuçlarını değil, müzakere süreçlerini de belirleme hakkını tanıdı. Devlet başkanlarının bıraktığı boşluk şirketler tarafından dolduruluyor ve böylece tekeller, küresel yönetim iddialarını dayatıyorlar.

İlkel olarak, II. tip sonuçlar;

hükümetler, şirketler ve halk örgütleri tarafından müzakere edilen gönüllü anlaşmalar. Pratikte ise, halk örgütlerinden daha paralı ve güçlü olan şirketler, bütün süreci yönetiyor. Bu da, tahrip edici faaliyetlerin "faydalı faaliyetler" olarak etiketlenmesinden başka bir anlam taşıyor.

Örneğin, Avrupa kimya sektörü tarafından önerilen "Sorumlu İlgili" programının asıl amacı, Hindistan'da 10 bin insanın öldüğü Bhopal sızıntısının ardından yeni sağlık ve güvenlik kurallarının yürürlüğe girmesini önlemek. Şirketlerin teklif ettiği böylesi programlar, muhtemelen, zirvenin sonuçları arasında yer alacak.

Çevre kurtarıcıları!

Yani bu anlaşmalar, dünyanın en tahrip edici şirketlerini, resmen "onaylanmış çevre kurtarıcıları" olarak tasnif edecek. Şirketlerin muhatap olduğu halkların kafası karıştırılacak ve etkili bir düzenleme

yapılmasının önüne geçilecek. Enron ve WorldCom skandallarının ardından BM, şirketlerin "kendi kendilerini gönüllü olarak denetlemelerinin etkili bir yöntem olduğu" yönündeki tezine destek veriyor.

Bir örnek olarak, zirveye giden İngiliz delegasyonundaki şirket yöneticilerini verebiliriz. Başbakan Tony Blair'in hükümeti, şeffaflık ilkesine uygun olarak, kamunun parasıyla Johannesburg'a kaç şirket patronunun götürüldüğünü açıklamıyor. Yine de; Rio Tinto, Anglo-American ve Thames su şirketlerinin yöneticilerinin Blair'in yanında olduğunu öğrendik.

Rio Tinto; dünyada yerli halklardan en çok tahribat şikayeti alan madencilik şirketi. Anglo-American ise, ırkçı Güney Afrika diktatörlüğünün "ekonomik direği" olarak tanımlanırdı. Thames Su şirketinin yan kuruluşu olan RWE'nin şefi, Avrupa'da karbondioksit üretimi üzerindeki denetimin sertleştirilmesi halinde 4000 işçiyi sokağa atacağı tehditleri savuruyor.

BM'nin saygınlığı

En çok gadre uğrayacak örgüt ise, BM'nin kendisi. Dünya Zirvesi, BM'nin saygınlığını artırmalıydı. Oysa o saygınlığı tamamen yok edebilir. BM'nin büyük şirketlerle üzerinde anlaştığı "küresel sözleşme", örgütü, bir zamanlar onu savunan halklara yabancılaştırmıştır. Artık BM; özellikle yoksul dünyada, Dünya Bankası, IMF ve Dünya Ticaret örgütü ile aynı görünüyor; güçsüzlere dayatılan bir iktidar aracı olarak. BM'nin çevreyi yok edenleri dünyayı kurtaranlar olarak ilan etmesi, bu izlenimi güçlendirecek.

Devlet adamlığının ateşten gömleği, çevrenin korunmasıdır. İnsanlığın ortak mülkünü kendi üzerlerine geçirmek isteyenler tatmin edilirken, insanlığın uzun vadeli çıkarları kimsenin umurunda değil. Ta ki, çevre intikamını alana dek. Belki de tek umudumuz; doğanın, Almanya'da olduğu gibi, oyunu beklenenden çok daha erken kullanması.

(The Guardian/Evrensel, 28 Ağustos '02)

BİR-KAR Gençlik Kampı...

Dostluğun ve paylaşmanın kampı...

13 yaşındayım. Kampta dopdolu geçen günlerimi size nasıl anlatsam bilmiyorum. Öncelikle kampa gidip gitmemekte kararsızdım. Kimseyi tanıımıyordum. Ama sonra değişiklik olur, yeni dostlar edinirim dedim ve gitmeye karar verdim.

İyi ki gitmişim... Kampta büyüklerimden, arkadaşlarımdan çok şey öğrendim. Paylaşmayı, dostluğu, bir arada yaşamayı, kültürel faaliyetlerde çalışmayı öğrendim. Ve bu kadar güzel duygular içerisinde olmak beni çok mutlu etti.

Kampta ilk günler daha çok yalnız olmayı istiyordum. Kendi kabuğumun içinde kalmak ve uzaktan olan biteni seyretmek istiyordum. Ama bu hatayı bir daha yapmayacağım, çünkü her geçen an daha sonra kıymetli, önemli oldu. Bir kez diyalog kurdun mu zaten arkası kendiliğinden geliyor.

Kampta çeşitli faaliyetler vardı: Tiyatro, koro ve folklor... Şiir ve tiyatro bütündü. Tümü de çok güzeldi. Seminerleri bazıları sıkıcı buluyordu, ama bu onların seminerleri sevmediğinden kaynaklanmıyordu. Benim için de öyle, ama yine de anlamak ve görüşlerimi söylemek istiyordum.

Seminerleri sıkıcı bulmak konuşmacıların anlatım biçiminden kaynaklanıyordu. Bazıları kapalı anlattığı için anlamıyorduk. Ama bir dahaki kampta anlayacağımız şekilde anlatacaklarından eminim.

Mutfakta da tabii ki görev aldık.

Kamp Pazartesi günü başlamıştı ve Cuma günü final gecesi vardı. Çalıştığımız oyunları, şarkıları, tiyatroyu ve şiirleri sunduk bu gecede.

Cumartesi günü son günümüzdü. Bunu hatırlamak bile istemiyorum, çünkü o gün hepimiz çok karmaşık duygular içindeydik.

Eğer ben kamptan ve dostlarımdan ayrılacağım için ağlıyorsam, bu demektir ki, gerçekten müthiş güzellikler yaşamışım, gerçekten sıkı dostluklar kurmuşum. Yani yaşamaya değer günler yaşamışım.

Böylesi ortamları kurmak zordur. Sizlere buradan iletmek istediğim şey paylaşmanın, dostluğun değerini bilmenizdir. Ve bizler bunu başarıyorsak insanlık daha ölmemiştir.

Güneşin bizim için doğacağı günde buluşmak dileğiyle...

Dortmund'tan Kojdu

Batasuna Partisi kapatıldı...**Bask yurtseverleri kararı
protesto gösterileriyle karşıladılar**

Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele eden Batasuna "Birlik" Partisi kapatıldı. İspanya'da Yüksek Mâhkeme yargıcı Garzon, ETA örgütü ile bağlantısı bulunduğu gerekçesiyle Batasuna'nın faaliyetlerini 3 yıl süreyle durdurma kararı vermişti. Geride kalan Pazartesi günü iktidardaki Halkçı Parti ile muhalefetteki Sosyalist İşçi Partisi bu kararı parlamentoya onaylatmak için ortak bir önerge verdiler. Katalonya, Galya ve Bask bölgesi sosyalist milletvekillerinin hayır oyu kullandığı önerge parlamentoda kabul edildi. Böylece Batasuna'nın her türlü faaliyeti durduruldu, parti büroları kapatıldı, parti arşivlerine ve mal varlığına el konuldu.

Bask bölgesinde yüzde 10'un üzerinde bir oy oranına sahip Batasuna Partisi son seçimlerde Bask Bölgesel Parlamentosu'nda 7 sandalye kazanmıştı. Halen 62 şehir belediyesini de elinde bulunduran partinin Avrupa Parlamentosu'nda da 1 milletvekili bulunuyor.

Geçtiğimiz hafta sonu Başbakan Aznar "Onlara nefes alacak bir anlık fırsat bile bırakmayacağız!" diyerek tehditler savurmuştu. Cuma günü de savcılık mahkemeye sunduğu bilgilerde ellerinde Batasuna Partisi'nin ETA'nın siyasi kanadı olduğunu gösteren yeterli belge bulunduğunu iddia etmiş ve "halk birahaneleri" zincirinin ETA'ya maddi kaynak sağladığını bildirmişti

Basklar İspanya'nın kuzey ve Fransa'nın güneyinde

yaşıyorlar. Franko faşizmi döneminde bağımsızlık ve sosyalizm şiarları etrafında Franko faşist diktatörlüğüne karşı mücadele eden ETA örgütü 1958 yılında kurulmuştu. Franko faşist diktatörlüğünün son dönemlerinde biraraya gelen siyasi grup ve çevreler tarafından 1978 yılında Herri Batasuna (Halk Birliği) Partisi kuruldu. Sonraki süreçlerde İspanya devletinin yasakçı tutumu ve baskıları nedeniyle değişik isimler aldı. Daha sonra Batasuna adını alan parti 6 yıllık mücadeleden sonra 1986 yılında yasal statüye kavuştu. Ama İspanya devletinin Bask halkına ve onun siyasi önderlerine ve partilerine karşı sürdürdüğü baskılar bitmedi. Batasuna'nın şimdiye değin yüzlerce temsilcisi tutuklandı. Örneğin 1997 yılında ETA'ya ait kaset bulduklarını gerekçesiyle 22 yöneticisi tutuklanmıştı

Batasuna'nın tasfiye edilip edilmeyeceğine ise 4 ay içinde üst mahkeme karar verecek.

İspanya Parlamentosu'nun Batasuna'yı kapatma kararı Baskları sokaklara döktü. Parti binaları önlerine gelen Basklılar gösteriler düzenlediler. Polisle çatıştılar. Polis baskın yaptığı parti bürolarını zor kullanarak ancak boşaltabildi. Önümüzdeki günlerde kitlesel eylemler bekleniyor. Batasuna parti sözcüsü Arnaldo Otegi, Batasuna'nın Basklar'ın bağımsızlık ve özerkliği için savaşmaya devam edeceğini açıkladı.

Batasuna başkanı Arnaldo Otegi:**Bu politikayı Franko döneminden tanıyoruz**

J.W: Parti bürolarınız kapatıldı, partiniz yasaklandı. Ben şimdi kiminle konuşuyorum?

A.O.: Resmi olarak Batasuna ismini kullanamayız. Ama hukuki sınırların dışında beni Batasuna tabanı sözcü olarak seçti. Ben bağımsızlık için mücadele eden Basklı sosyalistler tarafından seçildim ve sözcü olarak kalacağım. Garzon ne derse desin.

J.W: Parti bürolarınızın kapatılması sürecini nasıl yaşıyorsunuz?

A.O.: Yasaklanma sürecinin bir devamı bu. Hepimiz bununla Aznar hükümetinin uzun süredir planladıklarını uygulamaya koyduğunu biliyoruz. Otoriter neo-frankocu sistem sadece partileri yasaklamakla kalmıyor, aynı şekilde durdurulmayı durdurmayı, yani Basklar'ın kendi gelecekleri hakkında demokratik olarak karar vermelerini engellemeyi deniyor. Aznar eğer Batasuna İspanya demokrasisine uymuyor diyorsa yanılıyor. Bu bayların bahsettiği demokrasiye uymayanlar Basklılar.

J.W.: Batasuna bundan sonra nasıl çalışacak?

A.O.: Solcu bir bağımsızlık hareketi olmadan kurumsallaşmış, sosyal ve kültürel bir yaşam düşünülemez. O sosyalizmi, eşitliğe dayalı bir toplumu ve bağımsızlığı savunur. Bu da yasaklanamaz. Çünkü burada kadın-erkek, yaşlı-genç, işçi, entelektüel bu politikayı savunuyor ve derinlere kök salmış. Defalarca yasaklamalar denendi. Ama bu bizim özgürlük, eşitlik, barış ve demokrasi proje mizi daha da güçlendirdi. Bu yeni gerilim Madrid'i hızla sona hazırlıyor. Bir politik projeyi baskılarla mezara gömmeyi denemek anlamsızdır. Demokratik yolda gideceklerine Basklar'ı savaşa zorluyorlar. Geçmişte de fiyaskoyla sonuçlanan istikrarsızlık ve baskıları dayatıyorlar.

J.W.: Şimdi somut olarak ne olacak?

A.O.: Biz Batasuna olarak çıkmayacağız. Ama burada solcu bağımsızlık hareketinin önemli rol oynadığı sosyal bir çatışma yaşanıyor. Bunu '40'lı yıllarda Franko döneminden tanıyoruz. Bu acılı ve çetin süreç hoşumuza gitmiyor, ama onlardan da korkmuyoruz. Hiç kimse bizim bu maratona hazırlanmadığımızı düşünmesin.

J.W.: Şimdiki durumu nasıl tahlil ediyorsunuz? Neo-frankoizm'den söz ediyordunuz...

A.O.: İspanya devletinde demokrasi yok. Bu rejim Generalin 1975'de ölmeden önce yerleştiği rejim. Otonomi ve ülkenin bölünmesi projesi ile yüzlerindeki maskeyi söküp atmak bizim başarımızdı. Çünkü onlar bizim var olmamızı engelliyorlar. Burada sorun bizim anti-demokratik İspanyol legalitesinin dayatmasını kabul ediyor muyuz veya bir sürü alanda kendi çerçevemizi kendimiz mi çiziyoruz? Yerel hükümet İspanyol legalitesini uyguluyor ve böylece de bu meşrulaşıyor, bu çok kötü, ayrıca Basklı polisleri kullanıyorlar.

J.W.: Tutuklamalar olacağını düşünüyor musunuz? Ne de olsa Garzon Batasuna'nın ETA olduğunu iddia ediyor

A.O.: Bu mantıkla hareket edilirse evet. Kararda yönetici ve üyelere yapılan suçlamalarla ilgili de kişisel bir rapor hazırlanması teklif edildi. 25 yıllık tüm yöneticileri kapsıyor. Belki de bu figür bir polis saldırısı planlıyor. Bunun kapsamının nasıl olacağı henüz bilinmiyor.

J.W.: "Geçici" yasağa itiraz edecek misiniz?

A.O.: Avukatlarımızın bu yönlü çalışması sürüyor. Hukuki yol kapanmış olsa da biz 9 yıl sonra haklı olduğumuzu kanıtlayacak olan Strasburg'taki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gitmeden önce İspanyol devletinin tüm iç hukuk yollarını zorlayacağız.

(Junge Welt, 29 Ağustos 2002)

**İspanyol gericiliği,
Bask ve Basklılar...**

(...) Basklı milliyetçiler üzerindeki devlet baskısı yeni değil. Daha önce, Batasuna lideri Arnaldo Otegi hakkında soruşturma açılmıştı. Fransa'nın "demokratik" hükümeti de, Otegi'nin ülkeye girmesini yasaklamış bulunuyor. Milliyetçi Egin gazetesi ve Egin Radyosu, birkaç yıl önce kapatıldı. Polis birlikleri, 20 yıllık köklü gazetenin matbaa ve idare binalarını bastı, çok sayıda gazeteciyi tutukladı. Tonlarca kağıt ve bilgisayarlar el konuldu. Batasuna'nın gençlik örgütü Segi ve tutsaklarla dayanışma örgütü GPA, "yasadışı" ilan edildi. Nihayet, Aralık 1997'de, Herri Batasuna'nın (HB) 23 kişilik ulusal komitesi, 7'şer yıllık hapis cezasına çarptırıldı. Ardından, parti kapatıldı. Ama sonra, EH adıyla tekrar faaliyete geçti.

Hatırlatalım: Bütün bunlar, Avrupa Birliği'nin "seçkin" üyesi İspanya'nın başındaki hükümet tarafından, dahası, başta Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi olmak üzere Avrupa Birliği kurumlarının açık onayı ile gerçekleştiriliyor.

Bask halkı; yüzyıllardır Avrupa'da. Denizcilikteki ustalıkları nedeniyle, Amerika kıtasını, Kolomb'dan çok daha önce keşfettikleri bile öne sürülüyor. Ülkelerini Romalılar'a, Vikingler'e, Vizigotlar'a, son olarak da Franko faşizmine karşı savundular; Avrupa'da yerleşik en eski halk onlar. Kendi dilleri var, ama bir ülkeleri yok. Kör terör eylemlerini, Bask üzerindeki ulusal baskının sürmesine dayanak yapanlar, bu eylemlere ve ETA'nın onyıllardır gücünü korumasına neyin sebep olduğunu gözlerden kaçırmak istiyorlar.

Avrupa Birliği'nin, o meşhur "Kopenhag Kriterleri"nin Bask sorununa etkisi; İspanyol gericiliğinin daha fazla ulusal baskı yapabilmesi için bir dayanak olmaktan ibaret. Kuzey İrlanda'da da durum pek farklı değil; İngiliz emperyalizmi, barış masasında İrlandalı cumhuriyetçiler ile kendi yandaşı kraliyetçileri "eşit taraflar" olarak sunmayı başardı. Ama ülke içten içe kaynamaya devam ediyor. Avrupalı emperyalistlerin ulusal soruna getirdiği çözüm; halkların önüne birkaç kırıntı atmaktan ibaret. Gerçek bir ulusal özgürlük talep etme hakkını kullananlar, Brüksel'in gerçek yüzü ile karşı karşıya geliyor... (Evensel, 10 Haziran 2002)

***

Nereden geldiklerini kimse bilmiyor, haklarında bilinenlerin başındaysa Taş Devri'nden bu yana yaşadıkları "Avrupa'nın köşesinde", Fransa'nın güneybatısıyla, İspanya'nın kuzeydoğusundaki dağlık bölgede, dillerini ve kültürlerini korumak için verdikleri mücadele geliyor. Tüm Hint-Avrupa dillerinden daha eski olduğu bilinen dilleri Euskera'nın bölgedeki diğer hiçbir lisan ile akrabalığı yok. ETA ve Batasuna'nın mücadelesinin odağındaysa Bask'ın bağımsızlığı yer alıyor. Bask'ta yaşayan 2.5 milyon Basklı'nın yüzde 30'u bu dili biliyor ve çocukların yüzde 90'ı eğitimin Euskera dilinde verildiği okullara gidiyor. Radyo ve TV'ler yayınlarını bu dilde yapıyor, çok sayıda gazete ve dergi bu dilde yayımlanıyor. (Milliyet, 25 Ağustos 02)

KADEK'in "yeni" saldırı ve karalama kampanyası

KADEK'in "yeni" bir saldırı ve karalama kampanyasıyla karşı karşıyayız. Aslında saldırı ve karalama politikaları yeni değil, yeni olan bu politikalarını yeni bir aşamaya sıçratmış olmalarıdır.

Öcalan ve İmralı Partisi, kendi teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciler çizgilerini onaylamayanlara, buna karşı belli bir tavır içinde olanlara ve devrimci çizgide ısrar tavrılarını cepheden bayrak açarak sürdürülenlere karşı yeni bir karalama ve saldırı kampanyasını açmış bulunuyor.

Bütün devrimci, yurtsever, demokrat, insan hakları savunucuları ile yurtsever halkımızı bu konuda duyarlı olmaya, tavır almaya, İmralı Partisi'nin bu saldırı ve karalama kampanyasını teşhir etmeye çağırıyoruz!..

Bugüne kadar onlarca arkadaşımızı katleden, tutuklayan ve işkenceden geçiren KADEK'e karşı etkili, tok ve sonuç alıcı bir tavır almadan, KADEK'in yeni cinayetleri işleyeceği, işlemekten çekinmeyeceği, bastırma, karalama ve işkenceyle susturma politikasını sürdüreceği kesindir! Bunu da gizleme gereğini duymuyor ve yaptıkları açıklama ve değerlendirmelerde açık bir biçimde vurguluyorlar. Önceleri bir yana daha dün Berzan Dürre'yi farklı düşündüğü, çizgilerini onaylamadığı için katlettiler. Bu, açığa çıkana, ya açığa çıkmayan cinayetleri? Bu satırların yazıldığı anda "uygulama" denilen tutuklama ve işkence tezgahları altında itirafa zorlananların sayısını bilen var mı, ya ölüm tehdidi altında yaşayanların sayısını?

KADEK Başkanlık Konseyi imzalı ve 1 Ağustos 2002 tarihli bir değerlendirme yazıları elimizde var. Bu belge ibret ve utanç vericidir. Bu belge, öteden beri sürdürdükleri karalama, susturma, bastırma ve çok yönlü imha etme politikaları ve uygulamalarının yeni bir aşamasına işaret etmektedir. Bu belge, bir bakıma bu yeni aşamanın başlama vuruşu niteliğindedir. Bu ibret verici belgenin mantığı ve ana çizgisi bayağı, basit, bayat ve çok ucuz bir kurguya dayanmaktadır. Bu, en kaba despotik ve mutlak monarkların muhaliflerini ve farklı sesleri susturmak için denediği ve kullandığı bayağı bir yöntemdir. Bu yöntem, Öcalan'ın PKK yönetimini gassetme, bütün değerlerine el koyma ve kendi despotik sistemini oturtmanın ve korumanın temel yöntemi olmuştur. Öcalan ve sistemini onaylamayanlar, bu sistem için potansiyel bir tehdit niteliği taşıyanlar, ya da öyle algılananlar Öcalan ve despotik sistemi için "ajan"dır, ya da "objektif ajan"dır. Öcalan, yıllarca bu bayağı yöntem ve "komplo teorileriyle", "çözümlemeler" denen iradesizleştirme seanslarıyla bütün farklı sesleri, kendi gerçekliğinin farkına varanları, bilinci, taşıdığı devrimci birikim ve enerji ile kendisi için potansiyel bir tehdit oluşturanları susturdu, etkisizleştirdi, kaçırttı, yargıladı, mahkum etti, diz çökmeyerek direnenleri katletti, diz çöktürdüklerini ise itiraflar ve iftiralar yazdırarak sürüleştirdi, iradesizleştirdi ve sonuçta kendi celladına tapma noktasına getirdi...

Öcalan sistemi böyle yaratıldı.

Öcalan sistemi, kendisi önünde diz çökenleri sürüleştirmekle kalmadı, aynı zamanda, onları, celladını seven ve ona tapanlar haline de getirdi. Gücünü de buradan aldı, bugünkü pervasızlığı ve "yavuz hırsız" oyununu sergilemesi de bir bakıma bundan kaynaklanıyor.

1 Ağustos tarihli ve KADEK BK imzalı değerlendirme yazıları da aynı mantığı, daha kaba ve bayağı yöntemi tekrarlıyor. Bu değerlendirmede, bugüne kadar Öcalan sistemini onaylamayan eğilim,

çevre ve kişiler "ajanlık"la, o veya bu devletin istihbarat faaliyeti olarak suçlanmakta, yaşadıkları çözümler ve diğer sorunları bu "istihbarat faaliyeti ve ajan kışkırtması"yla açıklanmakta ve bundan sonra bu tür çabalara karşı daha etkin mücadele edeceklerini ilan etmektedirler. Artık herhangi bir faaliyeti eleştirmek, farklı bir düşünceyi açıklamak, yönetime kimi önerilerde bulunmak gibi en sıradan farklılıklar bile, "uluslararası komplonun iç uzantısı ve istihbarat faaliyeti" olarak suçlanmaya ve mahkum edilmeye yeterli olacaktır. Aynı şekilde bugüne kadar Öcalan sistemine, onun İmralı ihanetine ve tasfiyeciliğine karşı tavır alanlar da "ajan olarak" değerlendirilmekte ve bunlara karşı yeni bir saldırı, karalama ve imha hareketi başlatılmış bulunmaktadır. Yine bu utanç verici belgede yazılanlara bakılırsa Öcalan, kendi teslimiyetine ve ihanetine karşı tavır alanları ad vererek suçlamakta ve "bunların arkasında hangi devlet ve güçler var, araştırılsın" diye kendi cellat tapıcılarına ve beyni alınmış hık deycilerine talimat vermektedir. Onlar da yaptıkları değerlendirmelerle hiç zaman yitirmeden damgayı yapıştırmaktadırlar...

Her farklı sesi ajanlıkla suçlamak, şu veya bu devletle bağlantılandırmak ve bunları her türlü saldırı hedefi haline getirmek ve böylece bu saldırıların altyapısını oluşturmaya çalışmak salt bir paranoya mı? Hayır, sorun bu değil. Sorun, işleyen bir tasfiye ve devrimci yurtsever hareketin kökünü kazıma politikasının devamı ve sürdürülmesidir. Kendisi TC'nin kucagında ve tam anlamıyla Genelkurmay'ın direktifleri doğrultusunda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemizi, ona ait bütün değer ve birikimleri çok onursuzca tasfiye eden birinin, kendisinin bu ihanetini yüksek sesle dillendiren ve bu tavrılarını sürdürenleri ajanlıkla suçlaması ve başka devletlerle ilişkili olarak göstermesi traji-komik bir durumun ötesinde eşi görülmemiş bir "yavuz hırsız" örneğinden başka bir şey değildir. TC'nin önünde utanç verici bir tarzda diz çöken, TC'ye hizmet etmeyi temel görev olarak açıklayan birinin ortaya çıkıp başkalarını ajanlıkla suçlaması kadar utanmazca ve pişkince bir tavır olabilir mi?

Kuşkusuz bu pişkince "yavuz hırsız" yaklaşımları nedensiz değildir. Sözü ettiğimiz değerlendirmenin özeti şu: "KADEK çok yönlü bir istihbarat ve ajan faaliyeti ile karşı karşıyadır, hem içte, hem de dışta. Bu faaliyetin arkasında yabancı devletler var, en başta da Almanya var, çünkü, bütün muhalifler orada toplanmış ve onun tarafından korunmaktadır. Şimdi görev, bu faaliyete karşı uyanık olmak, bunu etkisizleştirmek ve mahkum etmektir."

En sıradan farklılığın ajanlıkla suçlanması ve bastırılması yaklaşımı ve yöntemi en kaba diktatörlüklerin başvurduğu bir yönetim tarzıdır. "Ajan kuşatması ve saldırıları ile karşı karşıyayız" paranoyasıyla çok yönlü karalama, bastırma ve susturma hareketini yeni bir aşamaya getirmenin çok temel iki hedefi var; bu iki hedef de TC'nin güncel ve uzun vadeli politikasından başka bir şey değildir.

Bir: KADEK, kendi içinde çok yönlü bir çözümler yaşıyor. Geriye kalan kabuk da çatırıyor. Ortada devrimci yurtsever hiç bir amacı kalmayan, her açıdan TC'nin iç ve dış politikasının bir eklentisi haline gelen KADEK, daha çok varlığını örgütsel kabuğa ve yaratılan sistemin siyasal ve psikolojik baskısına, savaşın ortaya çıkardığı asalaklara ve siyaset esnafına dayanmaktadır. KADEK yönetimi, örgütsel kabuğu kendileri için yaşam güvencesi olarak

algılamaktadırlar. Fakat bu kabuk çözülüyor, çatırıyor ve kan kaybı gün geçtikçe büyüyor. İşte bundan dolayı içteki çözümleri durdurmak, farklılıkları bastırma için "ajan faaliyet ve kuşatma" değerlendirmesi yapmakta; bastırma ve susturma hareketlerini meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. Artık kendi içlerinde en sıradan bir eleştiri yapmak, yönetimin hoşuna gitmeyen öneriler getirmek, bazı hoşnutsuzlukları ifade etmek "ajanlık" suçudur, bunlar yargılama ve bastırılma konusu yapılacaktır. Böylece dünden bu yana yaratılan susturma ve bastırma sistemini daha da derinleştirmek ve "Korku imparatorluğu" ile çürüyen varlıklarını korumak istemektedirler. KADEK'in cenderesinde olup da teslimiyet ve ihaneti onaylamayan, bundan kurtulmak ve giderek değerlerine sahip çıkmak isteyen devrimcilerin ve yurtseverlerin olduğu biliniyor. İşte bu farklılıkları, kendi içinde devrimci yurtsever bilinci, umudu taşıyanları bastırma, onlara yaşam hakkı tanımamak için en sıradan eleştiriyi bile "ajan faaliyet" olarak değerlendirmektedirler.

İki: "İçte" olduğu kadar bugüne dek Öcalan sistemine ve İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğine karşı açık tavır alan, bu tavrılarını bugün de devrimci çizgide ısrar ve ulusal kurtuluş mücadelesini toplama ve yeniden ayağa kaldırma hedefi doğrultusunda sürdüren çizgimizi ve hareketimizi, devrimci yurtsever mücadele potansiyelini karalamak, bastırma ve yaşama olanaklarını ortadan kaldırmak için ucuz ve bayat "ajan faaliyet" karalamasını yapmaktadırlar.

Görüldüğü gibi TC, onun kucagında tek işlevi devrimci yurtsever değerleri tasfiye etmek olan Öcalan, tek marifeti İmralı çıkışlı talimatları tefsir etmek ve uygulamak olan beynini ve yüreğini yitirmiş yöneticilerin hedefi her türlü devrimci ve yurtsever düşünceyi, eğilimi, dinamik ve potansiyeli bastırma ve susturmaktır.

Bu karalama kampanyasının kendi içinde sayısız bastırma, imha etme ve cinayeti içerdiği de bilinen bir gerçekliktir. Açıkça ilan ediyoruz. 1 Ağustos 2002 tarihli KADEK değerlendirmesi yeni cinayetlere davetiye ve bastırma hareketini kışkırtma, cinayetleri meşrulaştırma zeminidir.

Bundan dolayı arkadaşlarımıza yönelik yapılacak en sıradan baskı ve cinayet girişimlerinden başta Öcalan olmak üzere KADEK yönetimi sorumludur!

Devrimciler, yurtseverler, sosyalistler, insan hakları savunucuları ve yurtsever halkımız, Öcalan ve KADEK'in bu ipe sapa gelmez karalamalarını, cinayetler ve her türlü saldırıya çağrı çıkaran bu talimatlarını teşhir etmek, "barış, demokrasi" adı altında gizlenen TC politikalarını teşhir etmek, tavır almak ve bunu etkili bir tutuma dönüştürmek göreviyle karşı karşıyadırlar. Daha da önemlisi yüreği Kürdistan, devrim ve sosyalizm davası için çarpan arkadaşlarımız, teslimiyet ve ihanete karşı tavır alan yurtseverler harekete geçmek, güç ve olanaklarını, en başta da yürek ve beyinlerini bir çekirdekte buluşturmaya zorladıkları. Yoksa teslimiyet ve tasfiyecilik pervasızca uygulamalarını yoğunlaştırarak sürdürecektir...

**Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik!
Yaşasın devrimci çizgide ısrar direnişimiz!
Devrimci çizgide birleşelim, ulusal kurtuluş mücadelemizi yeniden ayağa kaldıralım!**

Esenyurt İşçi Bülteni'nin Ağustos sayısından...

Sermayenin sahte demokrasisi

Esenyurt İşçi Bülteni

**Ne seçimler ne meclis
bizim kurtuluşumuz olamaz!**

**BİZLERİ KURTARACAK OLAN
KENDİ KOLLARIMIZDIR!**

Seçim tarihini belirlemek için toplanan meclis bu arada Avrupa Birliği uyum yasalarını da kabul etti.

Bunun üzerine tüm işveren örgütleri, işverenlerin güdümündeki partiler ve hemen hemen yalandan başka bir şey yazmayan boyalı basın büyük bir yaygaraya başladı. Neymiş bu büyük bir devrimmiş. Neymiş Türkiye demokratikleşiyormuş. Artık Avrupa'lı oluyormuşuz. Bir şamata, bir kuru gürültü. İnsanlar bu şamatayı yapanların ne usta yalancılar olduklarını bilmese gerçekten de önemli bir şeyler olmuş sanacaklar.

Oysa anlata anlata bitiremedikleri şu AB uyum yasalarını biraz dikkatlice incelediğimizde pirenin deve yapıldığını farketmemek mümkün değil. Yaptıkları tüm düzenlemelerin, çıkardıkları bütün yasaların içi boş. Hepsi göstermelik şeyler. Amaçları ise malum; işçi ve emekçileri, on yıllardır baskı ve zulüm altında inlettikleri, kıyımlardan geçirdikleri Kürt halkını kandırmak istiyorlar. Zalim ve katliamcı yüzlerini, ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekme ve yağmalatma çabalarını "demokratikleşiyoruz" yalanıyla gizlemeye çalışıyorlar.

Yalan: 1
İdam kaldırıldı, artık devlet adam asmayacak!

Devlet zaten 18 senedir adam asıyordu. Fakat kimseyi asmayan devlet bundan çok daha vahşi bir

yöntem kullanıyordu. İnsanları sokak ortasında, gece yarısı baskınlarında, eylemlerde ya da cezaevlerinde sorgusuz sualsiz katlediordu. Halen de katlediyor. Gencecik devrimcileri gazete dağıttıkları için, bir eyleme katıldıkları için sokak ortasında vuruluyorlar. İnsanları kaçırıp yok ediyorlar. Cezaevlerinde devrimcileri diri diri yakıyorlar.

İnsanları yakalayacaksın, mahkemeye çıkaracaksın, yıllar yılı besleyeceksin, sonunda da asacaksın. Bu yöntem çok karışık ve masraflı geldiği için olsa gerek, devlet adam öldürmesi gerektiğinde yargısız infazları, katil sürülerini devreye sokuyor. Yakıyor, yıkıyor, öldürüyor. Bütün bunlar olurken "artık idamı kaldırdık, demokratikleştik, çağdaş bir ülke olduk" demek yaldızlı yalandan başka nedir?

Yalan: 2
Anadilde öğrenim hakkı tanınıyor!

Kürt halkının en doğal haklarından biri de kendi anadilinde eğitim olanaklarına sahip olmaktır. AB uyum yasalarıyla ilgili propaganda sanki Kürt halkına böyle bir hak verilmiş havası yayıyor.

Oysa mecliste yapılan yeni düzenleme Kürt halkının anadilde eğitim hakkını teminat altına almıyor. Yasanın söylediği şu. İsteyen özel dersane ya da kuruluşlar Kürtçe ders verirler, parası olan

insanlar da gider bu kurslara kayıt yaptırırlar, Kürtçe'yi öğrenirler. Üstelik bu dersler Milli Eğitim Bakanlığı tarafından sıkı şekilde denetlenecek.

Çok açık ki anadilde öğrenim hakkı bu değildir. Kürt halkının talebi de bu değildir. Anadilde öğrenim hakkı okula başlama yaşından itibaren çocuklara kendi anadilinde öğrenim yapma, Kürt ailelere ise çocuğunu Kürtçe eğitim yapan okullara gönderme hakkının tanınmasıdır. Bu da gösteriyor ki "Kürtlere kendi anadillerinde eğitim yapma özgürlüğü verildi" diyenler Kürt halkına yalan söylüyorlar, onu kandırıyorlar. Mücadeleden vazgeçirmek için gözlerini boyamaya çalışıyorlar.

Yalan: 3
Düşünce özgürlüğünün sınırları genişletildi!

Düşünce suçunda da benzer bir durum söz konusu. Meclisin yaptığı yeni düzenlemede herkesin istediğini düşünüp bu düşüncesini açıklamakta özgür olduğu söyleniyor. Hemen peşinden de bir şart konuyor. Ama deniyor; hükümet, meclis, genelkurmay, güvenlik güçleri, adliye gibi devlet kuruluşları hakkında ileri geri konuşmayacaksın. Bunlar hakkında konuşma da ne konuşursan konuş.

Seçim oyunu başladı

Türkiye yeni bir seçim sürecine girdi. Alınan karara göre 3 Kasım'da erken seçim yapılacak. Bu seçimde hem iktidardaki koalisyon partilerinin hem de muhalefettekilerin işi gerçekten zor.

İktidardaki partiler 3 yıldır işçi ve emekçilere hiçbir şey vermedi. Tersine onların ellerinde avuçlarında ne varsa onları da aldı. IMF ne dediyse onu uyguladı, zengini daha zengin yoksulu daha yoksul yaptı, yüzbinlerce kişinin işten atılmasına neden oldu. Muhalefette olan partilerin ne mal olduğunu ise işçi ve emekçiler daha önce anlamıştı. Hepsi sırayla hükümet olan DYP, CHP gibi partiler kendilerinin başta olduğu dönemlerde bugünkü hükümetten farklı bir şey yapmamışlardı çünkü. Çalışanı ezmişler, sömürmüşler, bizden çalıp çırpıklarını, vergi olarak topladıklarını patronların kasasına istiflemişlerdi. Bir de biz yeni parti kurduk diye karşımıza çıkacak olanlar var. İsmail Cem'in YTP'si ya da Tayyip Erdoğan'ın AKP'si gibi. Görünüşe bakılırsa bu partiler yeni. Ama başlarındaki adamlara, programlarında yazanlara bakılırsa hiçbir yeni tarafları yok. Programlarında IMF politikalarının kararlılıkla uygulanacağı yazılı. Başlarındaki adamlarsa ya şu partiden ayrılmışlar ya da ötekenden. Hepsi de daha önceleri başka partilerde siyaset yapmış, emekçinin ilğini kemiğini kurutmakta ustalaşmış adamlar. Tayyip, Erbakan'ın Fazilet Partisi'nden geliyor, İsmail Cem ise düne kadar işçi düşmanı Ecevit hükümetindeydi.

Hepsinin marifetleri, gerçek yüzleri işçi ve emekçiler tarafından biliniyor. O yüzden de eski kabahatlerinin üzerini örtmek, bizleri ayakta uyutmak ve bir kez daha oylarımızı kapmak için yeni yalanlara başvuruyorlar. Seçim zamanı yaklaştıkça bu yalanları daha fazla duyacağız.

Karşımıza geçip bizden oy isteyenlere bir emekçi olarak sormalyız; "İMF politikalarını terkedecek misiniz" diye. Özelleştirmeleri durdurup durdurmayacaklarını, işçi ve

emekçilerin yaşam koşullarını düzeltmek için ne yapacaklarını sormalyız. "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi", "Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası" gibi en temel, en meşru taleplerimizi karşılamak için yasalar çıkaracak mısınız diye sormalyız onlara. Zindanlardaki devrimci tutsakları koşulsuz bir şekilde serbest bırakıp bırakmayacaklarını, üniversitelerden YÖK'ü kaldırıp kaldırmayacaklarını, dış borçları ödemeyi reddedip etmeyeceklerini de sormalyız.

Ama nafi! İstisnasız hemen hepsi yüksekte atıp söylediklerimizin hemen hepsini kabul etmiş gibi yapacaklar, yalan vaatler sıralayacaklar, fakat bu sorularımıza açık ve net cevaplar veremeyeceklerdir. Çünkü açıp baktığımız zaman hiçbirinin parti programında bu türden şeylerin yazmadığı görülmektedir. Farklı farklı partilerden oldukları halde hepsinin de tek bir programı vardır. Ve o programlarında işçi ve emekçilere kuru vaatler dışında verecekleri bir şey yoktur. Onların programlarında sadece IMF'nin ve TÜSİAD'ın istedikleri yazar çünkü.

Gerçekçi olalım. Bu seçimler biz kendi gerçek temsilcilerimizi seçelim diye yapılmıyor. IMF ve TÜSİAD'ın daha kararlı, daha saldırgan bir hükümete ihtiyacı var ve seçimler böyle bir hükümeti oluşturabilmek için yapılıyor. Onların istedikleri IMF politikalarını harfi harfine uygulayacak, Amerika istediği zaman Irak halkına karşı savaşa girişecek bir hükümettir. İşçi ve emekçiler onların gözünde iligine kadar sömürülecek, gerektiğinde de savaşa sürülecek mahlukatlardan başka bir şey değildir.

Bu seçim bir oyundur. Bunun adı işçi ve emekçileri kandırma oyunudur. Ve bizler hep yenilen konumunda olduğumuz müddetçe de bu oyun bitmeyecektir. Ne zaman ki işçi ve emekçiler kendi sorunlarına karşı duyarlı olurlar, kendi aralarında birlik ve beraberliği geliştirirler ve örgütlü mücadeleyi her yana yaygınlaştırırlar, bu oyun da o zaman bitecektir.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Ağustos '02 tarihli sayısından alınmıştır...)

İster futboldan, istersen mankenlerden, televizyon programlarından, havadan, sudan söz et. İstedğini söyle, hiç çekinme, artık düşünmekte özgürsün. Ama sakın ha devlet hakkında fazla konuşma. Çünkü bu suçtur. İşte sermayenin demokrasi anlayışı, düşünce özgürlüğü anlayışı. Tam bir aldatmaca.

Yalan: 4

Toplantı ve gösteri yürüyüşü yapmak serbest!

Bize verilen müjdeli habere bakılırsa, toplantı ve gösteri yürüyüşü yapmak için artık izin almak gerekmiyormuş. 48 saat önceden bildirmek yeterli olacaktı.

Bu ülkede yasaların nasıl uygulandığını herkes bilir. Mesela basın açıklaması yapmak her vatandaşın hakkıdır. Anayasa'da böyle yazar. Ama şimdiye kadar bu hakkı rahat bir şekilde kullanabilen pek az olmuştur. Devlet güçleri sermayenin işine gelmeyen her basın açıklamasına vahşice saldırmakta; katılanlar yaşlı, genç demeden dövülerek gözaltına alınmaktadır. Yine işçilerin grev yapma hakkı vardır. Ama son yıllarda birçok grev hükümet tarafından keyfi gerekçelerle yasaklanmıştır. Yasalarda asgari ücretin altında ya da sigortasız işçi çalıştırmak da yasaklanmıştır. Buna rağmen işyerlerinin hemen hepsinde işçiler sigortasız ve sendikasız çalışmaya zorlanmaktadır.

Kıssadan hisse

Kapitalist sistemde kimse kimseye durup dururken hak vermez, özgürlük vermez. Değil Avrupa Birliği, kim olursa olsun. Haklar ve özgürlükler ancak mücadeleyle; bedeller ödeyerek, kavga ederek kazanılır. Avrupa Birliği'nde var olduğu söylenen haklar da oradaki patronlar tarafından verilmemiştir. İşçilerin büyük mücadeleleriyle kazanılmıştır. Hala da işçilerin mücadelesiyle ancak korunabilmektedir.

Avrupa'daki işçilerin sahip olduğu bir takım hakları kazanmak istiyorsak, geçmişte onların yürüdüğü yoldan geçmemiz gerekmektedir. Bu yol örgütlü mücadele yoludur.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Ağustos '02 tarihli sayısından alınmıştır...)

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Sınıf çalışmasının sorunları

EKSEN YAYINCILIK

“Demokratikleşme” yalanı!

Tam da AB'ye uyum çerçevesinde meclisten peşpeşe geçirilen yasalarla “demokratikleşme” yaygınlığının koparıldığı bir ortamda, 20 Ağustos günü, İstanbul DGM kararıyla *Ekmek ve Adalet* dergisinin yayına hazırlandığı Yılmaz Yayıncılık baskına uğradı. *Gençlik Gelecektir* dergisinin bürosu kundaklandı ve Marmara TAYAD basılarak yağmalandı. Dergi bürolarının bulunduğu sokakların giriş ve çıkışları tutuldu. TMS'ye bağlı onlarca silahlı polis, özel tim hazır kıta bekletildi. Oksijen tüpleri, balyozlar, itfaiye araçları, ambulanslar ve katliam borazanlığı yapan sermaye basını getirilirdi. Duvarlar yıkılarak bürolar talan edildi.

Adresleri ve çalışanları belli olan devrimci basın büroları hukuksuz bir şekilde basılırken, sermaye medyasından “yasadışı örgüt” ve “hücre evleri” olarak yansıtıldı. Ertesi gün devrimci basın çalışanları bu vahşeti protesto etmek amacıyla açık grevine başladılar. Devletin kolluk güçleri azgınca saldırarak herkesi gözaltına aldı. Bu olaydan bir hafta sonra bütün devrimci dergi büroları gene keyfi bir şekilde basılarak birçok materyal ve arşive el konuldu. Son on gün içerisinde 30'u aşkın kişi gözaltına alınarak sorgudan geçirildi.

İşbirlikçi Türk burjuvazisi halk kitlelerine AB'yi “büyük bir uygarlık projesi” olarak sunmakta, AB ile birlikte ülkeye demokrasi ve refahın geleceği yalanını pompalamaktadır. Sanki bu ülkede halk yığınlarının demokratik istem ve özlemleri yıllardan beridir işbirlikçi burjuvazinin sefil çıkarları gerektirdiği için boğulmamış gibi. Halk yığınlarının yoksulluk, işsizlik, sosyal haklardan yoksunluk içinde olmasının, IMF-DB sosyal yıkım programlarıyla yeni yoksulluklara ve

acılar sürüklenmesinin biricik nedeni kendi çıkarları değilmiş gibi. Bizzat yarattığı iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlar için emekçi yığınlara AB şahsında sözde sihirli çözümler vaat etmek, işbirlikçi tekelci burjuvazinin arsızca bir sahtekarlığından başka bir şey değildir.

Komünistler yıllar önce AB'ye ilişkin şunları söylemişlerdi:

"AB, gerici ve emperyalist bir oluşumdur. Bu oluşum, Avrupa tekellerinin; dünya ölçüsünde kızışan emperyalist rekabette, güç ve imkanlarını birleştirerek, güçlü bir emperyalist odak olma arzularının ve planlarının somut bir ifadesidir. Bu tür bir gerici emperyalist birlik, çağdaşlığı ya da uygarlığı değil, tastamam kapitalist barbarlığı; Avrupa odağını temsil etmektedir. İşçi sınıfı ve halkların refahını, barış ve özgürlüğü değil, tam tersine, tekellerin sınırsız sömürü ve egemenlik arzularını, saldırı ve savaş tehdidini temsil etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi karşısında ve emperyalist rekabet koşullarında, Avrupa tekellerinin çıkarlarını güvence altına almaya çalışmaktadır." (Ekim, sayı:211, Aralık '99)

Emperyalist AB'ye ve her türden bağımlılığa karşı gerçek alternatif, işçi sınıfının devrimci platformudur. Ve onun bayrağı, emperyalist barbarlığa, burjuva gericiliğe, kapitalist sömürüye, her türden ulusal eşitsizliğe ve baskıya karşı “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” için dalgalanıyor. Gerçek özgürlük, sosyal eşitlik dayalı insanca yaşam koşulları ve gönüllü birlik; ancak bu bayrak altında verilecek savaşla kazanılabilir.

Zeynel Güneş

Devrimci basını yıldırmaya gücünüz yetmez!..

Sermaye devletinin kolluk güçleri, 26 Ağustos Pazartesi günü, devrimci basın ve kurumlara 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü provoke edecekleri bahanesiyle baskın düzenledi.

Şu günlerde demokrasi kelimesini ağzından düşürmeyen devlet demokrasi anlayışını bir kez daha gösterdi. AB uyum yasalarının aslında ne anlama geldiği ve nasıl kullanılacağı da böylece belli oldu. DGM kolayından baskınlara izin veriyor ve kolluk güçleri itfaiyesi, ambulansı ile baskını gerçekleştiriyor. Böylece baskınlar daha yasal hale getirilerek, uygulanan terör kitleler gözünde meşru hale getirilmeye çalışılıyor.

Ne de olsa AB yasaları bunları öngörmektedir. Devlet ne zaman “demokratikleşme” dese, bu ülkede en gerici yasa ve uygulamalar hayata geçiriliyor. Bu terörden devrimci basın da payını alıyor. Arama bahanesi ile devrimci basın ve kurumları talan ediliyor. Bürolarının kapıları balyozlarla kırılıp, oksijen kaynakları ile kesilerek kundaklanabiliyor. Bilgisayar, arşivler, hatta televizyon ve cep telefonları çalınabiliyor.

Bu uygulamalar hep devletin “demokrasi” dediği zamana denk geliyor. Böylece sermaye devletinin demokrasiyi kimler için istediği açığa çıkıyor. Çıkarılan AB'ye uyum yasalarının da emekçilere baskı olarak döneceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Komünistlerin yaptıkları değerlendirmelerde sık sık vurgulandığı gibi, sermaye devleti sıkışıkça içte baskı ve teröre, dışarda ise saldırgan politikalara

başvuruyor.

26 Ağustos'ta gazetemiz merkez bürosu devletin kolluk güçleri tarafından basılarak dağıtıldı. Tutanağa geçmeyen ve bizim haberimizin de olmadığı *Kızıl Bayrak* ciltlerimiz çalındı. Diğer devrimci basın ve kurumlardan toplam 5 kişi gözaltına alındı. Devlet her fırsatta devrimci basına saldırarak, yayınlarına ve teknik malzemelerine el koyarak yıldırmaya çalışıyor. Bu saldırılarını bugüne kadar hep boşa düşürdük. Bundan sonra da boşa düşüreceğiz.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir Hücre paneli...

Cezaevlerinde sürmekte olan tecrit ve izolasyona karşı İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından İzmir Hacı Bektaş Veli Kültür Tanıtma Derneği'nde bir panel gerçekleştirildi. Yaklaşık 60 kişinin katılımıyla yapılan panel saygı duruşuyla başladı. İHD Şube Başkanı Günseli Kaya, ÇHD'den Av. Bahattin Özdemir, TİHV adına Alp Ayan ve Genel-İş 3 No'lu Şube YK üyesi Recep Durmuş düşüncelerini ortaya koydular. Panelde ayrıca Esat Üçkan da düşüncelerini aktardı. 24 Ağustos günü saat 13:0'te başlayan panel şiir dinletisi ve slayt gösterimiyle son buldu.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Devletin tüm baskı ve terörü boşuna...**Devrimci basın susturulamaz!..**

20 Ağustos günü *Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir* ve TAYAD büroları devletin kolluk güçleri tarafından basıldı, yıkıldı, talan edildi. Eylemli bir dayanışma için neler yapılabilir üzerinden devrimci basın çalışanları ile tartıştık. Üç öneri vardı; ilki DGM önünde basın açıklaması, ikincisi suç duyurusu ve basın açıklaması, üçüncüsü ise basın açıklaması ve gözaltılar bırakılana kadar açlık grevi idi. Biz basın açıklaması ve açlık grevini tercih ettik. *Ekmek ve Adalet* bürosu müsait olmadığından *Y. Atılım* bürosunda açlık grevine başlama kararı aldık.

Açlık grevini başlatacağımız *Y. Atılım* bürosu 22 Ağustos sabahı saat 10:30 civarında polis ablukasına alındı. Açıklamayı dinlemek isteyen 9 devrimci basın muhabiri tartaklanarak gözaltına alındı. Saat 11:00'da balkondan açıklamamızı okuduk ve açlık grevine başladığımızı duyurduk.

Açıklamadan sonra polis ablukasını yoğunlaştırdı. Sokağa giriş ve çıkışlar durduruldu. Avukatlar DGM kararının beklendiği, baskın yapılacağı haberini verdi. Bu esnada kolluk güçleri itfaiye, ambulans ve çevik kuvvet güçlerini de yığmaya başladı. Saat 15:30'da DGM kararının geldiğini polisin hareketliliğinden anladık. İçeride açlık grevcileri dahil 16 kişi bekliyorduk. Yurt dışında eylem yapılacağı haberinin ve çeşitli kurum ve kuruluşlardan destek telefonlarının gelmesi moralimizi ve coşumuzu artırdı.

Polis DGM kararından sonra fazla beklemedi ve büroya çıktı. Sokağa ise, sanki savaşa gidiyormuşçasına, yüzden fazla çevik kuvvet yığılmıştı. Basın sokağın diğer tarafına götürülmüştü. Polis it sürüsü gibi büroya dolmuştu. GBT kontrolü yapılacağını, emniyete gelmemizi istediler. Ne yapacaklarsa burada yapmaları gerektiğini, emniyete gitmeyeceğimizi söylememizle saldırmaları bir oldu. Ellerimiz arkadan kelepçelendi ve aşağıya inene kadar çevik ve sivil polislerin sıra dayacağından geçirildik. Birçoğumuzun önceden tanıdığı İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldük. Şubeye girişte kazma sapına benzer sopalarla saldırdılar. Birçok

arkadaşımız orada yaralandı. Bizim slogan seslerimizle birlikte diğer gözaltında olanlar da destek vererek bizim moralimizi daha da artırdılar.

Hücrelerde kısa bir süre bekletildikten sonra hastaneye götürüldük. Tekrar hücreye konulduk. Birkaç saat sonra sorgu başladı. Sorgu korkutma amacı taşıyordu. Sadece papazlık yapıyorlardı. Hatta sorgunun ismi "sohbet" olarak değiştirilmişti. İlk istenen aile bilgilerimiz ve özgeçmişimiz oldu. Bunlara cevap alamayınca, bu işlerin boş iş olduğu, önderlerimizin lüks içinde yaşadıkları vb. türünden nasihatlar başladı. Sorguda ne kadar susarsak o kadar çileden çıkıyorlar, fakat aldıkları emir gereği saldıramıyorlardı. İşkencenin bittiği, artık kimsenin işkence görmeyeceği üzerine vaazlar veriliyor, ardından da tehdit savruluyordu. Bizim de fazla yaşamayacağımız özellikle sık sık tekrarlanıyordu.

Sorguda sorulan soruları suskunlukla karşılamak onların sorularını darlaştırıyor ve sadece öz geçmiş ve isim üzerinde duruyorlardı. Tabii ki arada sırada cevap vermek gerekiyordu. Örneğin Ümit Altıntaş'a sözleriyle saldıran bir işkenceciye, "Siz kalles ve işkencecisiniz. Karşınızda diz çökmemiş ve şehit düşmüş bir komüniste saldırmak sizin acizliğinizi gösterir" dediğimde, kahaahalarla gülerken dalga geçmeye çalıştı. Ama gözlemlerimden, Ümit yoldaş şahsında Parti'nin karşısında diz çökmelerinin kuyruk acısı vardı. Düşman her seferinde işkencede çözemediği devrimcilere kara çalarak etki yaratmaya çalışıyor. Önder konumundaki yoldaşlarımız hakkında en iğrenç yalanlara başvuruyor. Oysa biz Habip ve Ümit yoldaşlar şahsında önderlerimizin kim olduklarını ve yaşamlarını biliyoruz. Partiye ve devrime bağlı bir militanın üzerinde bu kara çalmaların zerre kadar etkisi olamaz.

İki gün boyunca sürekli hücreden dördüncü kata, oradan da hücreye mekik dokuduk. Sonuçta tek kişi bile ifade vermeden çıktık. İddiaları o kadar dayanıksızdı ki, DGM suç unsuru bulamadığından Fatih Adliyesi'ne sevketti. Fatih Adliyesi'nde ifadelerimiz polise mukavemetten (iki polis yaralı

olduğu için) alındı ve dava açıldı. Sadece *Odak* dergisi Yazı İşleri Müdürü eski bir davasından dolayı tutuklandı.

Psikolojik işkence özel bir ağırlık taşıyor

Düşman psikolojik işkenceyi en etkin şekilde kullanmakta, bu yolla sonuca ulaşmaya çalışmaktadır. Zayıf ve deneyimsiz unsurlar üzerinde kimi zaman sonuç da almaktadır. Ümit yoldaş son işkence deneyimini anlatırken bunun altını önemle çizmişti: "*Ne hayaller yaymalı, ne düşmanı abartmalıyız. Devrimciler düşmanı stratejik olarak küçümser, taktik olarak önemserler. Tıpkı hiçbir başarılı polis operasyonunun sosyalizmi engellemeye yetmeyeceğinin bilinmesinden doğan küçümseme ile günlük planda her takip şüphesini titizlikle değerlendirilmesinde olduğu gibi. Polis papaz-vaaz sistematiğini özel bir yoğunlukla kullanmayı neden istiyor? Birincisi, sermaye devletinin demokratikleşme görüntüsü için bir ihtiyaç. İkincisi bu yolla çözdüğü insanların bir daha ayağa kalkamayacak kadar kötürümleştirilmesi mümkün. Üçüncüsü ve en önemlisi, bu yöntem sonuç alıyor!*" (*Kızıl Bayrak*, sayı 77, 16 Ekim '99)

Kitle hareketinin durgun olduğu dönemde insanların devrime olan inançlarını korumaları zor olabiliyor. Bu nedenle biz bu döneme "zor dönem devrimciliği" diyoruz. Özellikle yeni mücadeleye atılmış devrimcilere yönelik olarak polis psikolojik olarak çökertme yöntemini özel bir tarzda kullanıyor. Polisin bu oyununu bozmanın tek yolu vardır. O da genç devrimcileri Partiye ve devrime en ileri düzeyden kazanmak. İdolojik ve pratik eğitimlerini en iyi şekilde vermek ve siyasi polisi iyi tanıtmak. Partimizde buna dönük birikim yeterince vardır. Bu birikime dayanarak genç yoldaşlarımızı en ileri düzeyde kazanmalıyız.

Er ya da geç kazanan devrim davası olacak!

Kızıl Bayrak çalışanı

Hücrelerde saldırılar sürüyor...**Yeni Adalet Bakanı'nın yeni genelgesi!**

Seçimin gündeme gelmesiyle birlikte Adalet Bakanı da geçici olarak değiştirildi. Elbette bu değişiklik hücre politikasında bir değişiklik olabileceği anlamına gelmiyor, dolayısıyla bakanın değişmesi hiçbir şey ifade etmiyor.

Yeni Adalet Bakanı Aysel Çelikel göreve başlar başlamaz F tiplerinde uygulanmak üzere bir genelge yayınladı. Burjuva medya sözbirliği etmişcesine genelgeyi "onurlu" ibaresiyle yayınladı.

Genelgenin yer yer kulağa hoş gelen bir laf kalabalığı olma dışında hiçbir kıymeti harbiyesi yok. Fakat genelgenin kendisi hücrelerde yaşanan insanlık dışı uygulamaları teyid eder nitelikte.

Genelgede öz itibarıyla, tutuklu, hükümlü ve yakınlarına insanlık dışı uygulamalarda bulunulmaması gerektiği, bulunanlar hakkında soruşturma açılacağı belirtiliyor. Bunların yaşama geçmeyeceği gerçekliği bir yana, böylesi bir genelgeyi ihtiyaç haline getiren gerçekliği gözden kaçırmamak gerekiyor. Nedir bu gerçeklik?

Bugün tutsaklar dayatılan ayakkabı araması nedeniyle kapalı görüşe yalınayak çıkıyorlar. Kapalı görüşte ayakkabıya birşey saklamanın, karşıya ulaştırmanın imkansız olduğunu aramayı yapanlar da çok iyi biliyorlar. Burada amaç dolaysız biçimde tutsaklara saldırmaktır. Saldırı bununla sınırlı değil elbette. Giyecekten yiyeceğe, okunacak kitaba kadar tam bir sınırlama var. Tecrit daha ağır biçimde

sürüyor. Tutsak yakınları her görüşte rencide ediliyor. Özellikle bayan tutsak yakınları arama adı altında cinsel tacize uğruyor. Göz boyama temelinde de olsa genelgeyi bir ihtiyaç haline getiren, yukarıda belirttiklerimizden çok daha kötü koşulların varlığıdır.

Peki bu son genelgenin yaşam bulma imkanı var mı? Aramalar kağıt üzerinde hiç de insanlık dışı değildir. Ama uygulamada insanlık onuruna yönelik bir saldırı niteliği taşıyor. Fiziksel şiddeti de buna eklemek gerekiyor. Sağlık sorunları olanların tedavisinin geciktirilmeden yapılacağı söyleniyor. Oysaki ölüm orucunu bitirenler neredeyse hiç tedavileri yapılmadan hücrelere gönderildiler ve bundan sonra da hastaneye götürülmeyecekleri açık. Göz boyama temelinde de olsa, tecritin kalkacağına dair hiçbir ibare yer almıyor genelgede. Tersine, bakan Çelikel tecridi doğrudan savunuyor.

Kısacası, burjuva medyanın deyimiyle "onurlu" genelge yaşam bulmayacak. Yaşam bulsaydı bile sınırlı bir takım iyileştirmeler olacak, ama esas sorun olan tecrit devam edecektir.

İşçi ve emekçilerin öncüsü olan komünist ve devrimcilerin sermayenin temsilcisi olan bakandan hiçbir beklentileri yoktur. Hücre duvarlarını devrimci mücadelemizle yıkacağız!

M. Atak

Tecrite karşı tutsak yakınlarından eylem...

F tipi zindanlarda yaşanan tecridin mimarlarından AB ülkelerinin baş konsolosluklarına dilekçe verme eylemleri sürüyor. Onbeş günde bir yapılan eylem 29 Ağustos günü saat 11:30'da Fransız Konsolosluğu önünde yapıldı.

Saat 11:30'da TAYAD ve TUYAB'lı tutsak yakınları ile Sosyalist Demokrasi Partisi Girişimi'nden oluşan 60'a yakın bir kitle katıldı. Dilekçeler konsolosluğa verildikten sonra açıklama yapmak isteyen ailelere izin verilmemesi üzerine alkışla protesto eylemi yapan kitleye polis azgınca saldırdı. Polis 40 kadar kişiyi gözaltına aldı. "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Katil polis!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganları atıldı. Gözaltına alınanlar Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler.

Devletin bu saldırısı sürmekte olan Ölüm Orucu direnişini ve uyguladığı tecridi gizlemek içindir. AB yasaları teker teker çıkmakta ve demokratikleşiyoruz yalanı ile işçi ve emekçiler kandırılmaya çalışılmaktadır. Ancak demokratikleşme maskesi uzun sürmeyecek düşecektir. Bunların savundukları demokrasi ancak kağıt üzerinde bir demokrasidir. Bunun en somut örneği F tipi uygulamasıdır. Devlet, her ne yaparsa yapsın tüm zulmüne rağmen kaçınılmaz sondan kurtulamayacak, tecritin kaldırılması istemine er-geç boyun eğecektir.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Neden direniyoruz? Neden feda ediyoruz canlarımızı?

Gülnehal Yılmaz anlatıyor:

"Biz, kendi vatanımızda soyulup soğana çevrilmeyi, horlanmayı, aşağılanmayı hak etmiş bir halk değiliz. Biz devrimciler olarak bu ülkede zalimin-zulmün 'z'si kalmınsın, baskı sömürü sonsuza dek yok olsun istiyoruz. Onurlu, mutlu adaletli bir yaşamımız olsun istiyoruz. Çok şey istiyoruz ama hepsi de halkımızın hakkı olan, bizden çalınan şeyler. Bunları alacağız."

Gülnehal Yılmaz anlatıyor:

"Bugün hücrelerde bir irade savaşı sürüyor. ... Baskının, sömürünün olmadığı, özgürce üreteceğimiz, paylaşacağımız bir ülkede yaşamının hayal olmadığını biliyoruz. ...

Bugün biz, paylaşmanın ve fedakarlığın örneği olduğumuz için bizi yok etmek istiyorlar. Bugün biz, haklı olanların, inançlarını kararlılıkla savundukları zaman asla yenilmeyeceğinin örneği olduğumuz için bizi yok etmek istiyorlar. Bugün biz umut dolu olduğumuz ve umutlarımızı hayatımızla bütünleştirdiğimiz için bizi yok etmek istiyorlar. Asla başaramayacaklar: Asla başaramayacaklar."

Gülnehal Yılmaz, 5. ölüm orucu ekibinde yer alan direnişçilerden biriydi. 18 Haziran 2001'de Kütahya Hapishanesi'nde ölüme yattı. Direnişin 95. şehidi olarak ölümsüzleşti.

Direnme savaşı, son bir ay içinde dördüncü şehidini verdi. Tüm burjuva medya, kendine sol diyen bir çok parti, bir çok kitle örgütü görmezden geliyor bu gerçeği. Direnişi yok sayıyor. Ölenleri yok sayıyor. Çünkü;

Direnme savaşı, oligarşinin demokrasibilik oyununu bozuyor. "AB'ye uyum yasaları"nın ne büyük bir oyun ve aldatmaca olduğunu F tiplerindeki direnişten daha somut ortaya koyan başka bir olgu yok.

Burjuva medya, yok sayıyor. Düpedüz, apaçık bir sansür uyguluyor. "Kısa haber" bile olmuyor ölümler. Çünkü ölümler yazıldığında, direniş yazıldığında, "demokratikleşiyoruz..." sözlerinin palavra olduğu ortaya çıkacak; seçim üzerine oynadıkları tiyatro bozulacak.

Solun çeşitli kesimleri, kitle örgütleri yok sayıyor. Çünkü kendi solculuklarının, demokratlıklarının sahteliği ortaya çıkacak.

Biz bu oyunda yer almadığımız için pek çok kesim kızıyor bize. Bizim düzenin icazetindeki oyunlarla işimiz yok. Bizim işimiz çok daha ciddi. Biz hücrelerde ve hayatın her alanında, ülkemizin ve halkımızın geleceği kavgasını veriyoruz.

Direnme savaşını kimi amaçsız, kimi yararsız, kimi anlamsız bulduğunu açıklıyor. Anlamayanlara Semralar, Fatmalar, Birsenler, Gülnehaller anlatıyor. Buna rağmen anlamayanlar, anlamak istemeyenlerdir. Sır olan hiçbir şey yok.

Bugüne kadar 94 kez, ölümlerimizle anlatıldı bunlar. Gülnehal Yılmaz, 95. kez anlatıyor; açıklamamızın en başında yer verdiğimiz sözleri, çok açık. Hücrelerde devrimci düşünceler yokedilmek isteniyor. Hücrelerde umut yokedilmek isteniyor.

Ve direnişçilerimiz; biz öleceğiz, düşüncelerimiz yaşayacak diyor.

Çünkü bu düşünceler, bugün, yalnızca ülkemizde değil, tüm dünyada tek umut kaynağıdır. Bu düşünceleri yeryüzünden yoketmeyi başarırlarsa, dünya, Amerikan imparatorluğunun dünyası olacaktır. Buna izin vermeyeceğiz. Vermiyoruz. Semralar, Fatmalar, Birsenler, Gülnehaller buna izin vermeyecek iradenin, kararlılığın savaşçılarıdır.

Hücrelerde direnen bilinç, inanç ve cürettir. Hücreleri yapanlar da işte bunu yoketmek istiyorlar. Bu bilinç, inanç ve cüretteki doğrulardan korkuyorlar. Bu bilinç, inanç ve cüret, halkımızı sardığında, bugün oynadıkları o seçim oyunlarını oynayamayacaklarını, IMF programlarını uygulayamayacaklarını biliyorlar. IMF ajanlarının solcu diye sunulduğu o rezil senaryolarına kimsenin itibar etmeyeceğini biliyorlar.

"Parti-Cephe Şimdi inanç ve fedakarlığın okulunu açtı. Öğretiyoruz. İradeyi ve kararlılığı anlatıyoruz." (Gülnehal Yılmaz)

Gülnehal Yılmaz yoldaşımız, 13 yıldır bu mücadelenin içindedir. 34 yaşındaydı şehit düştüğünde. Çerkez milliyetinden olan yoldaşımız, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeyken gençliğin mücadelesi içinde yer aldı. Kısa sürede bulunduğu birimin sorumluluğunu üstlendi.

Bağlandığı şeye tüm yüreği ile bağlanan bir yapısı vardı. Mücadele yıllarında bir çok kez işkencelerden geçirildi. Her seferinde ifade vermeden çıktı işkencehanelerden. İşkenceciler ona boyun eğdiremediler.

Legal, illegal çeşitli alanlarda çalıştı, sorumluluklar aldı.

17 Temmuz 1993'te gözaltına alındı ve uzun tutsaklık yılları başladı.

Hapishanelerde de boyun eğmeme geleneğinin sürdürücüsü oldu. Bulunduğu hapishanelerde tutsaklar örgütlenmemizde çeşitli düzeyde yönetici olarak görevler aldı. 19-22 Aralık katliamı sırasında Çanakkale hapishanesindeydi. Kendini feda etmeye hazır o da. Ölüm orucuna başından itibaren gönüllüydü. 5. ekiplerde ölüme yattı.

Yoldaşları için, halkı için, hareketi için hiçbir fedakarlıktan kaçınmadı devrimci yaşamı boyunca. Bu sonuncu fedakarlık ise, onun için fedakarlıktan öte bir görevdi. "Ödediğimiz bedellerin karşısında tüm halkın mutluluğu var. Tüm dünya halklarının yükselecek morali var. Sovyetler'de, Vietnam'da, Çin'de, Küba'da ve dünyanın dört bir yanında devrim hayalleri kuranların, devrimi yaşatmak için kan-ter dökmüş olanların gözlerinin ışıltısı, umutlarının yükü var." diyordu.

Hücre hücre erirken, gün gün ölüme yürürken, halkların mutluluğunu, moralini düşünerek mutlu, huzurluydu.

Gülnehaller anlatıyor; **Kulak vermeyen, yarın kazananların değil, kaybedenlerin safında yer alacak.** Gülnehaller'in anlattığını bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin iyi okuması lazım.

Direnme savaşı, Türkiye tarihinde bir mihenk noktadır. Devletten demokratik kurumlara, sağdan sola, herkes yarın bu konudaki tavrıyla, tavırsızlığıyla tarihteki yerini alacak. Devlet sansürle, kimi sol kesimler suskunluklarıyla, katliam ve direniş tartışmıyor olabilir. Tartışacak. Hiç kimse ölümlerimizin verdiği yargıdan kurtulamayacak. Hiç kimse, bu muhasebeden kaçamayacak.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi

26 Ağustos 2002

Ölüm Orucu'nda 95. can: Gülnehal Yılmaz

'Direniş Sürüyor... 95 Şehit... Hücre Duvarlarını Yıkalım İnsanları Yaşatalım'

Gülnehal Yılmaz, F tiplerindeki tecrite karşı 3 Haziran 2001 tarihinde Kütahya Hapishanesi 5. ölüm orucu ekiplerinde yer alarak direnişe başladı. Direnişinin 449. günü, 25 Ağustos 2002 tarihinde Kütahya Hapishanesi'nde şehit düştü.

Gülnehal, 1968 yılında doğdu. Çerkez milliyetinden Sivaslı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Devrimci mücadeleyle 1988-89 yıllarında tanıştı. O dönem Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisiydi. Öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesi içerisinde yer aldı.

'93 Temmuz'unda DHKP-C davasından tutuklandı. İlk önce Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nde kaldı. Buradan Sakarya Hapishanesi'ne sevk edildi. 17 Ağustos depreminden sonra Çanakkale Hapishanesi'ne götürüldü. 19 Aralık'ta 'Hayata Dönüş' operasyonunu Çanakkale Hapishanesi'nde yaşadı. Arkadaşları gözleri önünde katledildi. 19 Aralık operasyonundan sonra Kütahya Hapishanesi'ne sevk edildi.

F tipi hapishanelerde dayatılan insanlık dışı koşulların ortadan kaldırılması talebiyle ölüm orucu direnişine başlayan Gülnehal Yılmaz, kararlılığı ve bağlılığı ile son nefesine kadar direnişini sürdürdü.

Gülnehal, tecritin aldığı 95. can oldu.

Tecritin bilançosu:

Şimdiye kadar 95 insan öldü. Zorla müdahale sonucu yüzlerce insan sakat kaldı. Daha kaç insan ölecek, kaç insan sakat kalacak?

Tecrite hayır!!!

ÖLÜMLERİ DURDURUN!!!

TAYAD'lı Aileler

Ölüyorlar Sessizce...

Gülnehal Yılmaz da öldü. Sessizce. Kütahya Cezaevi'nde. Bir küçük haber oldu.

Ağustos ayı ölümlerine eklendi.

30 Temmuz'u gösteriyordu takvim. Semra Başyigit ölmüştü. Ardından 10 Ağustos'ta Fatma Bilgin, 22 Ağustos'ta Melek Birsan Hoşver...

Gülnehal Yılmaz da uzun yürüyüşünü, 34 yaşında tamamladı.

Her ölümden sonra karşı atağa geçti Adalet Bakanlığı. F tiplerinin ne denli "standartlara uygun" cezaevleri olduğunu açıkladı. Unutulan insandı. Fiziki koşullar mı belirleyecek? insani ilişkileri ve insan onuruna uygun muameleyi; yoksa fiziki koşulların değiştirilmesi de dahil o koşullar mı uyumlu hale getirilecek? insani temel alan yaklaşıma?..

Mahpus, salt muhafaza edilmesi gerekli bir nesne olarak mı muamele görecekti; yoksa bulunduğu koşullarda da hakları ve özgürlüklerine saygı gösterilen bir canlı varlık, İNSAN olarak mı?...

Sorun budur.

Tecrit, nesne bakış açısının uygun gördüğü muameledir.

Hüsnü Öndül
İHD Genel Başkanı

Mücadele Postası...

Bir gün mutlaka hesap vereceksiniz!

Bir insanın hayatıyla oynamak sizin için çok basit. Ağzınızdan çıkacak iki kelimeye bakıyor herşey. Herşeye, her zorluğa katlanıyoruz fabrikalarımızda, ama onursuzluğa asla! Sonucu işten atılmak bile olsa, asla!

Siz bir avuç asalak takımı her ay milyarları cebinize indirirken, bizler sefalet ücretleriyle geçinmeye çalıştık. Siz soğuk kış günlerinde sıcak yatağınızda yatarken, biz evlerimizde yakacak bir şey bulamadığımızdan bir yorganın altında nefeslerimizle ısındık. Siz sofranızda kan tokuştururken, yanında mezelerinizi midenize indirirken, biz evlerimizde kuru bir ekmele geçirdik gecelerimizi... Açlıktan nefesimiz kokarken bizim, siz dişlerinizin arasında kalan yemek artıklarını temizlediniz. Ezildik, sömürüldük, aşağılandık. Kafamızı kaldırıp gerçekleri gördüğümüzde, ağzımızı açtığımızda ise işten atıldık, yaşamdan kovulduk.

Korkaktınız. Sınıfın ileri unsurları öncü işçileri bahanelerle işten attınız. Yaptığınız ve yapacağınız hiçbir şey öncü işçilerle, devrimcilerle işçi sınıfının bağlarını koparmaya yetmeyecek, buna gücünüz yetmez. Bugün bana yaptığınız onursuzlaştırma, aşağılama politikalarınız işçi sınıfına yaptığınız bir harekettir ve işçi sınıfının hafızası çok güçlüdür. Üzerinden yıllar geçse de,

isimleriniz hafızamıza kazılı.

Biz gücümüzü haklılığımızdan alıyoruz. Sınıfa hesap vereceğiniz gün yakındır beyler. Ben iş arkadaşlarımla, yoldaşlarımla gözlerindeki kini, öfkeyi, hüznü gördüm. Şimdi daha güçlüyüm. Beni işten atarken (korktuğunuz için) nasıl ağzınızı titremediye, benim de zamanı gelince ellerim titremeyecek. Benim yanımda, giderken "esas arkadaşlığımız şimdi başlıyor", "seni özleyeceğiz", "onlar şerefsiz", "bize vermiş olduğun herşey için sağol dostum" diyerek iş aramaya başlayan işçi kardeşlerim var. Sizin ise birkaç sahte dostunuzdan ve paranızdan başka hiçbir şeyiniz yok. O yüzden ben güçlüyüm. O yüzden ben kazandım.

İşçi arkadaşlarımla! Esas ben size teşekkür ederim, bana verdiğiniz herşey için. Sizden öyle çok şey aldım ki... Gerçek yaşamı öğrettiniz bana, acısıyla, tatlısıyla. En ufak şeylerden mutlu olmayı mesela. Güçlü olmayı, paylaşmayı... Baskılar bizi yıldırmadı, yıldıramayacak... Güzel günler göreceğiz, hayallerimizi gerçekleştireceğiz; temiz hijyenik tuvaletler, tenis kortları, sinemalar, yüzme havuzları, iyi ve sağlıklı çalışma ortamı, huzur dolu gecelerinde aç yatılmayan gündüzlerinde sömürülmeyen bir toplum...

**Menemen Deri Organize'den
isten atılan bir deri işçisi**

Çukurova Üniversitesi'nde sömürü...

Ben size geçen sene mail yollayarak sosyal tesislerdeki bahşış yolsuzluğunu haberdar eden öğrencinin arkadaşımım. O mail gazetenizde yayılandıktan sonra rektörün basın danışmanı haberi okudu. Haber rektörün kulağına gittikten sonra bahşış yolsuzluğu araştırıldı ve olayın gerçek olduğu saptandı. Yolsuzluğu yapan müdürlerin ilgili yerlere tayinleri çıkarıldı ve öğrenciler bahşış almaya başladılar.

Başta da söylediğim gibi ben Adana'dan bir Kızıl Bayrak okuruyum. Şu ana kadar sadece bir sayınızı okudum ve okur olmaya karar verdim. Şu anda Adana Çukurova Üniversitesi'nde geçici işçi konumunda çalışmaktayım. İlgileneceğinizi düşünerek bu yazıyı size yazıp göndermeye karar verdim.

Benim çalıştığım yer Çukurova Üniversitesi sosyal tesisleri. Burada öğrencilerle beraber yaklaşık 60 kadar personel çalışmakta. Bunun büyük bir kısmını da öğrenciler oluşturmaktadır. Öğrenciler; resepsiyonistlikten garsonluğa, ahçılıktan mezeciliğe kadar bütün işlerde çalıştırılıyorlar.

Sosyal tesislerin dışındaki birimlerde de durum pek farklı değil. Örneğin geçen ay Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak, Vali Oğuzhan Köksal, Rektör Yalçın Kekeç de dahil olmak üzere birçok önemli devlet adamının katılımıyla bir "Bar" açıldı. Bu barın bir eğitim kurumu tarafından açılması, bu açılışın halka açık bir kokteyl olarak düzenlenmesi ve kokteyl masraflarının üniversitenin "Araştırma Fonu" tarafından karşılanması ayrı bir konu.

Benim burada asıl bahsetmek istediğim bu yeni açılan barda 2 tane geçici işçi ve 10 kadar öğrenciyle işin yürütülmeye çalışılması. Aynen diğer birimlerde olduğu gibi. Bu birimlerde çalışan işçilerin (öğrencilerin dışındaki işçilerin) %90'lık bir bölümü geçici işçi statüsünde. Üstelik Çukurova Üniversitesi gibi eski bir kurumda. Geçici işçilik, adından da anlaşılacağı gibi, geçici bir süre için geçerlidir. Bu süre 3 aydır. 3 aydan sonra bu işçilere vize verilmesi gerekir. İşte bu noktada çok önemli bir sorun ortaya çıkıyor. Çukurova Üniversitesi'nde çalışan tüm geçici işçilere 3 ayda bir giriş-çıkış

yaptırılıyor. Böylece vize sorunu olmadığı gibi masraf da azalıyor ve işçiyeye işten çıkarıldığında tazminat vermek gibi bir sorun da ortadan kalkıyor.

Evet! Bunu bir özel işletme yapsa normal karşılardım; fakat bunu yapan bir üniversite. Yani devletin bir kurumu. Üstelik tüm topluma örnek olması düşünülen ve "üst düzey bir eğitim kurumu" olması gereken bir sosyal yapı.

Biz burada üniversite gibi üst düzey bir kurumda sömürüyü yaşıyoruz. Hem de çoğu özel işletmedeki uygulamaları aratmayacak düzeyde. Sömüren: Üniversite (ya da onun bağlı olduğu DEVLET). Sömürülen: Biz geçici işçiler.

Bazen günde 18 saate varan mesailerle çalışıyoruz. İtiraz ettiğimizdeyse "Sen geçici işçisin. Seni çıkarttığımızda yerine geçecek birçok öğrenci var" yanıtını alıyoruz. Öğrencilerin üniversiteye maliyeti çok az. Sosyal güvenceleriye göstermelik. Geçici olarak kaza sigortası yapıyorlar. SSK'ları olmasına rağmen sağlık hizmetinden ve diğer sosyal imkanlardan yararlanamıyorlar. Yani herşey göstermelik.

Üniversitenin birimlerindeki müdürlerin hemen hemen hepsi Rektör'ün yalakası. Rektör'ün bizi sömürmek için verdiği emirleri aynen Kemal Derviş'in İMF'nin direktiflerini harfiyen uyguladığı gibi uyguluyorlar.

Bazen sendikacılar görevlerini yapıyorlar mı diye bir soru geliyor aklıma. Aslında yapıyorlar. Örneğin geçici işçilerin 3 ay çalıştıktan sonra vizeli olması gerektiğini kabul ettirmişler, işçilerin 8 saat mesai ile çalışması gerektiğini kabul ettirmişler, sosyal güvencesiz eleman çalıştırılmaması gerektiğini kabul ettirmişler... Fakat bunlar ne derece uygulanıyor? Acaba sendikacıların bunlardan haberi yok mu? Biz, sendikacılardan yeni haklar istemiyoruz. İsteğimiz kazanılmış hakların uygulanması. Hem sendikalardan hem de duyarlı tüm çevrelerden.

Sizden isteğim, bu konuyu araştırmanız ve en kısa zamanda haber yapmanız. Bu konuda istedikleriniz olursa ben her zaman size yardım etmeye hazırım...

Bir okur/Adana

Onlar savaşa hazırlanıyor, biz de mücadeleye hazırlanmalıyız!

Devlet yöneticileri ülkemizi Amerika'nın çıkarları için yapılacak bir savaşa sokmaya hazırlanıyorlar.

Amerikalı bakanlar ve generaller yakın zamanda peşpeşe Türkiye'ye gelerek kapalı kapılar ardında devlet yöneticileriyle pazarlıklar yaptılar. Bu pazarlıklar sonucunda savaş sırasında Türkiye'ye ne tür görevler verileceği belirlendi.

Savaş hazırlıkları bunlardan ibaret değil. Türk ordusunun yönetimini de bir savaşa göre yeniden düzenlediler. Ağustos ayı başında yapılan Yüksek Askeri Şura toplantısında basın tarafından "sürpriz" diye nitelenen kararlar alındı. Savaş deneyimi olan, konusunda uzman generaller en kritik görevlere getirildiler. Sorun çıkaracağı düşünülenler ise emekli edildiler.

şimdiden Amerikalı askeri görevliler Türkiye'nin Irak sınırını didik didik inceliyor, ayrıntılı savaş planları hazırlıyorlar. Bu bölgede yeni kamplar ve askeri üsler kuruluyor. Irak'ın Türkiye'ye füze atacağı bahanesiyle Türkiye-Irak sınırına oldukça pahalıya mal olan füze savunma sistemleri kuruluyor.

Amerikalı yetkililer savaş sırasında, başta Türkiye olmak üzere, 8 ülkenin topraklarının kullanılacağını açıkladılar. Bu savaşın her an birçok ülkeye yayılması ihtimali demek. Sadece Irak'ın değil bütün Ortadoğu'nun ateşe verilmesi demek. Yani Amerika petrol için bütün Ortadoğu'yu kana bulamaktan çekinmiyor.

İşçi arkadaşlar, bu duruma şaşırılmak lazım.

Ayrıca daha

Amerika emperyalist bir ülke olduğu için bu normaldir. Onu halkların çekeceği acılardan çok kendi çıkarları ilgilendirmektedir. Onlar için bir damla petrol, dökülecek onca kandan çok daha değerlidir. Emperyalizm yaşadıkça da halkların acı çekeceği, çocukların bir hiç uğruna öleceği kirliliğe savaşlar dünyadan eksik olmayacaktır.

Dünyada bütün halkların savaşmadan kardeşçe yaşayacakları günler de gelecektir. Dünyaya barış ve kardeşlik sosyalizme gelecektir. Sosyalizm işçi sınıfının iktidarda olması demektir. Fakat sosyalizmin kurulması, dünyada sömürü ve savaşların son bulması için işçi ve emekçiler olarak bugünden örgütlenip emperyalizme karşı mücadele etmemiz ve onu yenmemiz gerekmektedir.

Bir metal işçisi/Esenyurt

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Barış için mücadele

**Emperyalizme ve uşaklarına
karşı savaş demektir!**